

BURMESE
CLASSIC

မင်းခက်စိုးစန် ထက်မြတ်နိုင်ငံ

သဒ္ဒါ
ပြန်ဆို

၀ ၈၂ ၀၀ ၀ ၀ ၀ ၀ ၀ ၀

- ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်ဌေးမင်း (၁၇၉၉၂)
အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
- ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မိုး (မြ-၀၄၆၇၆)
အမှတ်-၁၀၊ အောင်သပြေလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ခြန်ချိရေး
ရတနာသိုက်စာပေတိုက်
အမှတ်-၁၄၂ (ပထမထပ်)၊ ငှက်လမ်း(အထက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စုန်း-၀၁-၂၀၀၆၉၉၊ ၀၉-၅၅၀ ၆၁၉၈၊ ၀၉-၅၀ ၉၆၁၂၃

◆ မျက်နှာစုံနှင့်အတွင်းဖိစိုင်း
အောင်မိုး

◆ ကွန်ပျူတာ
ဝေယံထက်၊ မိုးမိုး

◆ CTP
Kabar Oo

◆ စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး(လှိုင်)

◆ ပုံနှိပ်ခြင်း၊
၂၀၀၅၊ ဇွန်လ

◆ အုပ်စု
၁၀၀၀

◆ တန်ဖိုး
၂၅၀၀ ကျပ်

ISBN 978-99971-0-126-6

မင်းဆုတ်မိုးစန်း ထက်မြတ်နိုင်စင် စာရေးဆရာ
သမီးပြည့်တန်ဆာ
မင်းဆုတ်မိုးစန်း ထက်မြတ်နိုင်စင်၊ ရန်ကုန်၊
ရတနာသိုက် စာပေ ၂၀၁၄
စာ - ၂၆၆၊ ၁၂.၅ = ၂၀ စင်တီမီတာ
သမီးပြည့်တန်ဆာ

စဉ်စာစာ

၁၀

မင်း

၀၁၆၂၇

၁။	ကျွန်မကေတီစိမှာအလုပ်လုပ်ပါတယ်ရှင်	ထက်မြတ်နိုင်စင်	၀
၂။	မိန်းမဝတ်အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်ထည်	မင်းဆိုက်စိုးစန်	၄၀
၃။	ကျွန်မနှင့်ချိုင့်ဆိုထားသော နံနက်ခင်း	ထက်မြတ်နိုင်စင်	၆၄
၄။	ဆွေးသားဟင်း	မင်းဆိုက်စိုးစန်	၈၆
၅။	သူခိုးတစ်ယောက်ကသူခိုးအကြောင်းပြောနေတယ်	ထက်မြတ်နိုင်စင်	၁၀၇
၆။	အသေထွက်	မင်းဆိုက်စိုးစန်	၁၂၈
၇။	Valentine တံဆိပ်ရေပွေးအညံ့စားဟာ		
	အပြောရောင်အိပ်မက်တွေပေါ်မှာစွန်းထင်းနေတယ်	ထက်မြတ်နိုင်စင်	၁၅၆
၈။	သမီးပြည့်တန်ဆာ	ထက်မြတ်နိုင်စင်	၁၇၆
၉။	သမီးပြည့်တန်ဆာ	မင်းဆိုက်စိုးစန်	၂၀၀

သရာ မင်းစိုက်စိုးစန် နှင့် အင်တာဗျူး ၂၅

အရာမထက်မြတ်နိုင်ရင် နှင့် အင်တာဗျူး ၂၅၇

ကျွန်မ ကောတီပီမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်ရှင် ထက်မြတ်နိုင်ရင်

BURMESE
CLASSIC

(၁)

အခန်းတစ်ခုလုံး ဂီတယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့
ဆူညံနေတယ်။ စည်းချက်မမှန်တဲ့ အော်ဂလီဆန်စရာ အသံကြီးရယ်၊
ဆူညံအက်ကွဲနေတဲ့ Sound Box ကအသံတွေရယ်ဟာ နားထဲကို
ရေခွေးပူနဲ့ လောင်းချနေသလို နာကျင် အခံရခက်လှတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မ နေ့တိုင်း ခံစားနေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတစ်မျိုးပေါ့။
တချို့လူတွေပြောကြတဲ့ အသက်ရှင်နေရတာ ဝဋ်တစ်မျိုးပဲဆိုတာ ကျွန်မ
အတွက် သိပ်မှန်တယ်။ ညှိစော်နံ့နေပြီး အေးစက်တဲ့ သားရဲတွင်းလို
ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်
တယ်။

ဘီယာနဲ့ အရက်နဲ့တွေ့ ညှိစစ်နဲ့နေတဲ့ စကားလုံးကြမ်းကြမ်း
တွေ၊ နှမချင်းမစာမနာ ပြောဆိုကြတဲ့ ဟောဒီအခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်မ
အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ အသက် ၃၀ ကျော်၊ အသက် ၄၀၊ အသက် ၅၀၊
အသက် ၆၀ ထိ အရွယ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားကြီးတွေ ဟောဒီအခန်းထဲကို
လာကြတယ်။

သူတို့သီက ဆေးလိပ်နဲ့ရောပြင်းနေတဲ့ ရွှေးနဲ့၊ ငွေကြေးနဲ့
တွေ့ ရတယ်။ သူတို့တွေထဲက တချို့ဟာ အပြင်လောကမှာ ဂုဏ်
သိက္ခာကို ရွှေရောင်စက္ကူတွေနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတတ်ပေမဲ့ ဟောဒီအခန်း
လေးထဲကို ရောက်ရင်တော့ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သိုးစော်နံ
သွားတတ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ သွေးတွေဟာ ဟောဒီ ကျွန်ုပ် ငွေပေး
နေတဲ့ ဘီယာခွက်ထဲက အမြှုပ်တွေလို ပလုံစီနေတယ်။

အခု ဂုဏ်သိက္ခာသုံးစောင်နဲ့နေတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ရဲ့
ရမ္မက်ထန်တဲ့ သွေးခဲတုံး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေကို လှုပ်ခါရင်း ဘိ နှစ်
သားတွေလို ခုန်ပေါက်ပြီး ကနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ အဖော်
တစ်ယောက်ရဲ့ လက်မည်းမည်းကြီးက ကျွန်မရဲ့ ပခုံးသားပေါ် ကျလာ
တယ်။ အမြဲတမ်း အလုပ်သို့ မထူးဆန်းပေပဲ ကျွန်မကတော့ ကျင့်သား
တွေ့ဆုံ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။ ရုံရှာစိတ်က ကျွန်မ အသွေးအသား
ထဲ နေဆော်တာကြောင့် မသိမသာ ရုန်းလိုက်မိတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ။ မင်းကို ကိုကြီးတို့က မုန့်ဖိုးပေး
ဇာယိ”

သူက ကျွန်မကို အခါပြန်နေတဲ့ မျက်နှာပြည်တည်တည်ကြီးနဲ့
ကြည့်ရင်း နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်မက

အချို့သားဆုံး ပြန်ပြုပြင်လိုက်တယ်။ ငြီးတော့ သူ့အနားကို တိုးတင်ပြီး သူ့သဘောကျ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်တယ်။ ‘လမ်းဘေးတွေ’ ဖြစ်မှတော့ ပုပ်စော်နံ့နေတဲ့ ထမင်းသိုးကို အော်ဂလိုဆန်ပြီး ရွံ့နေရုံမှ မလိုတော့တာ။

ကျွန်မက ရှင်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မရှိလို့ လာအလုပ်လုပ်ပေးမဲ့ ကိုယ့်မာနကိုတော့ လာမထိနဲ့ဆိုတဲ့ အစား မျိုးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဆိုင်ကပေးတဲ့ လခအပြင် ကျွန်မရဲ့ ဧည့်သည်ခံက ဘာများထင်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတတ်တာ။ ရသမျှ အကုန်လို့ချင်တာ ကျွန်မတို့ လောကသားတွေရဲ့ စရိုက်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ တချို့လူတွေကျတော့ ဒီနေရာကိုလည်း လာကြတယ်။
ပိုက်ဆံလည်း ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မထီ
တထီ လုပ်ရုံအပြင် နောက်တစ်ဆင့် တက်လာချင်တဲ့ လူမျိုးဆိုရင်တော့
ကျွန်မက ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ဆီက ဘာမှမရမယ့်အတူတူ ကိုယ့်ဆီက
လည်း အလုပ်သဘောထက် ကျော်လွန်ပြီး အသားနည်းနည်းလေး
တောင် အဖွန်းအပဲ့ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့
လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မကို ဒီအမှောင်ထဲ ရောက်အောင် တွန်း
ပို့လိုက်တဲ့ လက်တွေက အများကြီးပဲ။

ဘာတဲ့... လူတွေပြောတာ နှိုးသေးတယ်။ ‘ငတ်ပြီး သေတဲ့
မသား မရှိဘူး’တဲ့။ ဘယ်သူပြောလဲ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကတော့ ငယ်
ပြီး သေတော့မှာမို့လို့ အသေမခံနိုင်လို့ ဒီနဲ့တဲ ကျွန်မ လာနစ်လတာပေး။

အင်း .. နွဲ့ထဲနစ်နေတယ်လို့တော့ မပြောချင်ပါဘူး။ ဟို
ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကုသိုလ်.. ကုသိုလ်တွေထဲမှာ ကျွန်မ နစ်နေတာပေါ့။

ကျွန်မအဖေရဲ့ အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတဲ့
ကြီးတော်မြက ပြောဖူးတယ်။

“ဟဲ့ တင်တင်ခိုင်ရယ် .. ညည်း ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်
ပြီး မိဘကို ရှာကျွေးတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လားအေ”

အဲဒီလိုပြောတိုင်း ကျွန်မ စေ့စေ့ပြီးတယ်။ ကုသိုလ်တွေတာ
တွေတော့ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ မိဘကို ရှာဖွေကျွေးကြတာချင်း
အတူတူ ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်ပြီး ရှာကျွေးရင် ကုသိုလ်ရှိရမယ်လို့တော့
လည်း ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမိသားစုကို ထမင်းမဝတ်အောင် ရှာကျွေးရ
မယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်တော့ ကျွန်မမှာ ရှိတယ်။

အခုဆို ကျွန်မမောင်လေးက နည်းပညာတက္ကသိုလ် တက်နေ
တယ်။ ညီမလေးက ဒီနှစ် ၈ တန်း။ ကျွန်မအဖေက အင်ဆူလင်ထိုးနေ
ရတဲ့ ဆီးချိုရောဂါသည်။ ကျွန်မအမေက ကျောက်ကပ်မကောင်းဘူး။

သူတို့လေးယောက်ရဲ့ဘဝလေးခုနဲ့ ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုနဲ့ လဲ
ထားတာ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ လောကကြီးဟာ တကယ်တော့ အလောင်း
အစားပဲ။

“မင်း ထိုးကျွေးတာများရင် မင်း များများပြန်ရမှာပဲ”

အဲပဲ... ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲ နှလုံးသွင်းတယ်။ ကျွန်မ
မခိုးဘူး မဝှက်ဘူး လူမသတ်ဘူး၊ သူများအပေါ် မယုတ်မာဘူး၊
မလိမ်ဘူး၊ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။

ကျွန်မတကယ် ကံကြမ္မာက ပစ်ချပေးထားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။

ကျွန်မမောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့
ကျောင်းတက်နေတာ မြင်ရရင် ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ ကျွန်မမိဘနှစ်ပါး
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်နေတာတွေ့ရင် ကျွန်မ ကြည်နူး
တယ်။ အဲဒီလို အမြဲတမ်းဖြစ်နေစေဖို့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လုပ်မယ်။

အဲဒါ .. ကျွန်မ သစ္စာပဲ။

(၂)

ဒီနေ့ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်နားရက်။ ကျွန်မတို့အလုပ်က တစ်ပတ်ကို ၁ ရက်တော့ အလုပ်လုပ်ရတာနဲ့ နားခွင့်ပေးတယ်။ ကြိုက်တဲ့ရက်ကို ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေ အချင်းချင်းညှိပြီး တစ်လှည့်စီ နားကြတာပေါ့။

ဒီနေ့က ကျွန်မနားရက်ဖြစ်ပေမဲ့ ပိုက်ဆံလိုတာနဲ့ လစာကြီးထုတ်ဖို့ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မမောင်လေးက မနက်ဖြန် တစ်လှည့်စီတွေ ပေးဖို့ရှိလို့ ကျွန်မဆီက ပိုက်ဆံတောင်းတယ်လေ။ တစ်ဘာသာကို နှစ်သောင်းနဲ့ ၉ ဘာသာတောင်း။

ကျွန်မလက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် မရှိတာနဲ့ ဆိုင်က မန်နေဂျာဆီပဲ သွားရတော့တာပေါ့။ ကျွန်မ ဆိုင်ကို ရောက်တော့ အချိန်က ည ၁၀ နာရီခွဲနော်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လူ ၄ ယောက် ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ ၄ ယောက်ထဲမှာ ၃ ယောက်က အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်တွေ။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား သူတို့ ၄ ယောက်ထဲက ၁ ယောက်က (ကျွန်မ မောင်လေးထက် ပိုကြီးရင် နည်းနည်းပဲ) အသက် ၂၀ ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိဦးမယ်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆံပင်လေးတွေကလည်း မည်းနက်နေတာပဲ။

သူက ရှက်သလိုလိုနဲ့ ခေါင်းကို မသိမသာ အောက်ငုံထားတယ်။ လူ ၃ ယောက်ထဲက ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ ဂင်တိုတိုတစ်ယောက်က စပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အခန်း နှစ်ဆက်ရှင်ယူမလို့၊ ပြီးရင် ကောင်မလေးတွေလည်း ခေါ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘယ်နှယောက်ခေါ်ချင်တာလဲ”

“၄ ယောက်”

စောစောက ခေါင်းအောက်ငုံနေတဲ့ ကောင်လေးက ပြုံးပြီး ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ..

“ဟာ .. ကျွန်တော် မခေါ်ချင်ပါဘူး။ လေးလေးတို့အတွက်ပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ .. ဒါဆို ၃ ယောက်ဗျာ”

“အင်း .. ၃ ယောက်ဆိုတော့ ခွဲပဲ။ အခု လောလောဆယ် ၂ ယောက်ပဲ အားတယ်။ ခက်တာပဲ။ ကဲ .. တင်ပေးနိုင်ရင် .. ညည်းအလုပ်နားရက်ဆိုတော့ အားတော့ နားပါတယ်ဟာ။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆက်ရှင်လောက်တော့ ဝင်ကူပေးစမ်းပါဦး။

ညည်းကို အိုဗာတိုင်ကြေးပေးပါမယ်”

“ဟုတ်...”

ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံလိုနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တော်တော် ပျော်သွားတယ်။ ဆိုင်ကပေးမယ့် အိုဗာတိုင်ကြေးကို မက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဝင်ခွင့်ရရင် ဧည့်သည်က သဘောကျရင် ကျသလို့ ကိုယ့်က အထာညက်ရင် ညက်သလို ပြုံးပြီးပြန်ပြန်လေး ရတတ်တာ ကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ ဆံပင်မည်းနက်နက် ကောင်လေးက ကျွန်မကို ဝေးကြည့်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်မတို့အလုပ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကို ဘီယာခွဲပေး၊ သီချင်းဖွင့်ပေး၊ သူတို့နဲ့အတူ သီချင်းတွဲဆိုပေး၊ စီးကရက်မီးညှိပေး စသဖြင့် လုပ်ပေးကြတယ်။

စောစောကကောင်လေးကတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်ရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ သီချင်းဆိုနေတာကို စိတ်မပါ လက်မပါ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအပေါ် ရောက် ရောက်လာတယ်။

သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ အဖော်လူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ကျိုးဖက်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ ပျက်ပျက်သွားတာကို ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။

ခဏအကြာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားတော့ သူက သောက် လက်စ ဘီယာခွက်ကို စောင့်ချလိုက်ရင်း...

“တော်ပြီဗျာ .. ပြန်ကြရအောင်။ ပျော်ရမလားလို့ လေးလေး တို့နဲ့ လိုက်လာတာ။ မပျော်ရတဲ့အပြင် နားကို ညည်းနေတာပဲ။ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တော့ ဗိုက်ခွဲခွဲ ဂင်တိုတိုလူကြီးက ..

“ကိုဖြိုးရာ .. အခုမှ တစ်ဆက်ရှင်ပြည့်ရုံပဲ ရှိသေးတာ။ ခဏလေး နေပါဦး .. ငါတူကလည်းကွာ”

“မရဘူးဗျာ .. လေးလေး အခုချက်ချင်းမပြန်ရင် ကျွန်တော် တိတ်နဲ့ တိုင်ပြောမှာနော်”

“ဟာ .. မင်းကလည်းကွာ .. ငါ့အညွှာကို ကိုင်တော့တာပဲ။

ကဲ .. ဘော်ဒါတို့ရေ .. ပြန်လစ်ကြရအောင်ကွာ .. နို့မို့ဆို အိမ်ရောက်ရင် မိန်းမနဲ့ ကျွိုင်တက်တော့မယ် .. ဒီမှာ ကိုဖြိုး ပြဿနာရှာနေပြီကွ”

တခြားလူတွေက မပြန်ချင်ပြန်ချင်နဲ့ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့ကုန် ကြတယ်။

“အေးကွာ .. ပြီးရော ..။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့ မပြန်ဘူး ဟေ့ကောင်။ ငါတို့က ဒီည အပြတ်ကဲမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား ပြီးသားမို့လို့ အပျော်လေးတွေ ဆက်လိုက်ဦးမယ် .. ခဏ လေး”

လို့ပြောပြီး ကျွန်မတို့ဘက်ကို လှည့်ကာ မျက်နှာချိုသွေးပြ တယ်။ ပြီးတော့ ..

“ကိုယ်တို့နဲ့ အပြင်မှာ မုန့်သွားစားရအောင် လိုက်ခဲ့မလား။ ကိုယ်တို့က မုန့်ဖိုးပေးမှာပါကွာ”

ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။ ဧည့်သည်တိုင်းက ကျွန်မတို့ကို ‘မုန့်သွား စားရအောင်’၊ ‘ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်’ စသဖြင့် ပြောကြပြီဆိုရင် ဒါဟာ ကျွန်မတို့ကို အပြင်ထွက်အိပ်ဖို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့လောကရဲ့ တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အဲဒီလိုခေါ်ပြီဆိုရင် ရင်းနှီးမှုအရ လိုက်တာရှိသလို ငွေကြေးအရ လိုက်တဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်။

သူတို့နဲ့ခပ်တူ အမြဲတမ်းဖောက်သည်တွေဆိုရင် ခင်မင်မှုအရ ဘောနပ်စ်ပေးသလို အပြင်ထွက်ပြီး လိုက်အိပ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မ အဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ‘အင်း’ ဟု သဘောတူ ခေါင်းညှိတ် လိုက်တယ်။

ကျွန်မကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေဝေသွားရင်း ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် အဲ့ဒီ ‘ကိုဖြိုး’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီ ကိုဖြိုးက ကျွန်မကို အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ပါတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လှင်းကြည့်နေတယ်။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်မိမှာပဲ။ အခုတွေ့ရတဲ့ ဧည့်သည်ပုံစံတွေကလည်း ငွေကို ရေလိုသုံးဖြုန်းနိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ဘီးကြိုကြီးတွေဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမောင်လေးအတွက် ပိုက်ဆံကလည်း လိုနေတာလေ။

ဒါပေမဲ့ အသက် ၂၅ နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ နဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေ ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရှက်ရွံ့သိပ်ငယ်စိတ်တွေကို တူးဆွပစ်လိုက်တယ်။

သူ့ရှေ့မှာ တခြားယောက်ျားကြီးတွေနဲ့ လိုက်အိပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရမှာကို ကျွန်မ ဝန်လေးသွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အလို အလျောက်ပဲ ..

“ဆောရီးပဲ .. ကျွန်မ အဲဒီလို လိုက်လေ့မရှိဘူး”

ကျွန်မက တိတ်တခိုးမျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက် တော့ ကျွန်မဆီက တုံ့ပြန်စကားကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖြူနုနုလေးဟာ ဖျတ်ခနဲ ကြည်လက်တောက်ပသွား သလိုပဲ။

(၃)

အဲဒီလိုနဲ့ နောက် ၂ ပတ် ၃ ပတ်ကြာတော့ အဲဒီ ကိုဖြိုး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ဆိုင်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးက ကော်ဖီဆိုင်မှာ ၂ ရက်ခြား ၃ ရက်ခြားဆိုသလို တွေ့တွေ့နေရတယ်။

အစကတော့ သူ့လည်း သူ့ကိစ္စရှိလို့ လာတာဖြစ်မှာပေါ့ လေလို့ တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ယောက်တည်း အဲဒီကော်ဖီဆိုင်မှာထိုင်ပြီးတော့ ကျွန်မ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ချိန် တွေမှာ ကျွန်မကို ငေးငေးကြည့်နေတာကို ကျွန်မ သတိထားမိလာတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်မက လမ်းလျှောက်နေရင်း ဖိနပ် ပြတ်သွားတယ်။ ကျွန်မ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကို လမ်းပေါ်က တခြား ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင်မှာပဲ ကိုဖြိုးက ဆိုင်ထဲက ကပျာကသာ ပြေးထွက်လာပြီးတော့ ..

“မမ .. ဒီနပ်ပြတ်သွားတာလား ..။ လှည်းတန်းဘက်မှာ
ဒီနပ်ဆိုင်တွေပေါ်တယ် မမ။ မမခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မမကို
ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါရစေ”

ကျွန်မလည်း (ဟိုးလမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ဒီနပ်ဝယ်သစ်
လို့ ရရဲသားနဲ့ မပြောဘဲ) ကျွန်မတို့လောကရဲ့ စရိုက်အတိုင်း ဘာရယ်
မဟုတ်ဘဲ သူ့ကားပေါ် ထိုင်လိုက်ခဲ့တယ်။ သူက သူ့လိပ်စာကတ်
ထုတ်ပေးတယ်။ သူ့နာမည်က ပြီးထွင်ခေါင်း လိပ်စာက ပတ္တမြားညှပ်
အိမ်ရာတဲ့။

အဲဒီညယှဉ်အိမ်ရာထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်
နေတဲ့ ကြီးတော်မြ စောဇောပြောပြနေလို့ အဲဒီကလူတွေ ဘယ်လောက်
ချမ်းသာသလဲဆိုတာ နားရည်ဝနေတယ်။

ရေကူးကန်တွေ၊ အားကစားရုံတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းကျယ်ကြီး
တွေထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်တွေ ဆောက်ပြီး တစ်သီး
တစ်သန့်နေတတ်ကြတဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ နေရာပါ။ သူက ‘လာလည်
နော် မမ’ လို့ပြောတော့ ကျွန်မက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီကို ဘယ်တော့မှ သွားလည်ဖို့ စိတ်ကူး
မပျံ့ပါဘူး။

သူကတော့ စကားကို အမှောင်မပြတ် ဆက်တိုက်ပြောနေတယ်။
လာလည်စေတော်မိကျရင် သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်မယ့်
အကြောင်း၊ ကနေဒါမှာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းဒီပလိုမာယူပြီး ပြန်လာတာ
မကြာသေးတဲ့အကြောင်း၊ သူတို့အိမ်မှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ သူ့အစ်မ
တစ်ယောက် အပါအဝင် စုစုပေါင်း မိသားစုလေးယောက်တည်း နေကြ

တဲ့အကြောင်းတွေ စသဖြင့် စုံနေအောင် ပြောတော့တာပဲ။ ကျွန်မတ
တော့ တအင်းအင်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်လို့ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နည်းနည်း
ရင်းနှီးသွားကြတယ်ဆိုပါတော့။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်မအလုပ်က အပြန်မှာ
သူက ကားနဲ့လာစောင့်နေတယ်။ လမ်းကြိုသလိုလို ဘာလိုလိုပြောပြီး
ကျွန်မကို အိမ်အပြန်လိုက်ပို့လေရဲ့။ ကျွန်မက အိမ်နားအထိ လိုက်
မပို့ခိုင်းဘဲ လိမ်းထိပ်မှာတင် ရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ..

သူက ..

“နောက်ရက်တွေကျရင်လည်း မမ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်
ကျရင် ကျွန်တော်ပဲ အကြိုအပို့ လုပ်ပေးပါရစေနော် ... မမ”

ကျွန်မက ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းပါသေးတယ်။ သူကတော့
စွတ်ပဲ အတင်းတောင်းဆိုနေတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလည်း
တက္ကစီသက်သာရင် နည်းသလားလို့ သဘောထားပြီး သူပြောတာကို
လက်ခံလိုက်တယ်။

ပထမ လေးငါးခေါက်ကတော့ ဘုရားစူးရစေ့။ ကျွန်မ သူ့
အပေါ် ဘာစိတ်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ခေါင်းခန်းကစီးပြီး
ပြန်ရတာရယ်၊ တက္ကစီသက်သာတာရယ်၊ For show လုပ်လို့ ကောင်း
တာရယ်ကြောင့် ကျွန်မကို နေ့တိုင်း အကြိုအပို့ လုပ်ပေးနေတာကို
မငြင်းဘဲ သာယာနေခဲ့မိတာ။

ဒါပေမဲ့ လေးငါးခါမက ရှစ်ခါ ကိုးခါလောက်ကျတော့ ကျွန်မ
လိပ်ပြာမလုံတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ သူ့ရဲ့ ကလေး

ဆန်ဆန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရှုင်း သနားလာမိတယ်။ ငါ့မောင်လေး သာဆိုရင်လို့ အတွေးဝင်လာတဲ့အခါ နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ ကျွန်မကြောင့် လူပြောခံရမှာ၊ သိက္ခာကျမှာ၊ အညွန့်ကျိုး မှာတွေကို ပူပန်သွားမိတယ်။ တကယ်ပါ .. ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အခုလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မပူတတ်ခဲ့ဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မ တကယ်ကို အပြတ်သားဆုံး ငြင်း ဆန်လိုက်တယ်။

“ကိုဖြိုး .. မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ကို အကြိုအပို့ မလုပ် ပေးတော့နဲ့ကွာ။ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ် .. နောက်နောင် မင်း ငါနဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ လာမပတ်သက်တော့နဲ့”

“ဗျာ .. မမ ..။ မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. ငါက မင်း ခင်လို့ကောင်းတဲ့ ဝိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ ဆက်ပြီးပတ်သက်နေရင် မင်းပဲ သိက္ခာကျလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေ ပါ”

“ဟာ .. ဘာတွေလဲဗျာ ..။ ကျွန်တော်က ဘာလို့ သိက္ခာကျ ရမှာလဲ ..။ ဒီမှာ မမ ..။ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်။ ကျွန်တော် မမကို ဒီလိုတွေ့လိုက်ပြီး ပတ်သက်နေ တာ ခင်လို့မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် မမကို ချစ်လို့ဗျာ .. ချစ်လို့ ..။ မမ မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင် ! ”

သူ့စကားဆုံးတော့ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် သတိမထားမိဘဲ ကျွန်မပါးစပ်က ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ ဆက်တိုက်ထွက်လာနေတယ်။ သူက စကားတွေ တတွတ်တွတ်ဆက်ပြောနေတယ်။ ဘာတွေမှန်း ကျွန်မ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်မဦးနှောက်တွေက သစ်သီးဖျော်စက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အမွှေခံနေရသလိုပဲ။ ဖရိုဖရဲ ချာချာလည် လွင့်စင်နေတယ်။

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း”

ကျွန်မနှလုံးသားရဲ့ အသက်တတ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့် ဂါထာ တစ်ပုဒ်လိုမျိုး ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုတာကိုပဲ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေမိလေရဲ့။ ကျွန်မမျက်လုံးကတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖုံးနေလို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ ဘူး။

• တစ်ညလုံးငိုထားတာမို့ မနက်အိပ်ရာနိုးတော့ မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး ဖောင်းတင်းနေတယ်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးကလည်း သံချွန်တွေ နိုက်သွင်းထားသလားတောင် ထင်ရတယ်။ ဖူးပြီးထိုးနေတယ်။ မသင်္ကာ လို့ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် စမ်းမိတော့ မီးဖိုသံပြားပေါ် ကပ်ရသလို ပူခြစ် တောက်နေတယ်။

“သွားပြီ .. ငါတော့ ဖျားပြီထင်တယ်”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ခွာပြီး ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ထိုင်လိုက်တော့မှ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေတာကို သတိထားလိုက်မိတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဆို ညနေတောင် အလုပ်ဆင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ လာစောင့်နေရင်တော့ .. အို .. ငါ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်”

သေမိတ်က ကျွံ့ထွက်လာတဲ့ခံစားချက်ကို အတင်းလုံအောင် ပြန်မိတ်ရင်း အိပ်ရာပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှဲချလိုက်ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကနေ ကြီးတော်မြရဲ့ အသံကို ကြား လိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့ .. တင်တင်ခိုင်ရေ .. တင်တင်ခိုင်”

ခေါ်သံနဲ့အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ခြေသံကိုပါ ကြားလိုက် ရတယ်။ အမေက အခန်းထဲမှာလို့ ပြောလိုက်လို့ ကြီးတော်မြက ကျွန်မ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ..

“တင်တင်ခိုင် .. နေတောင်မြင့်နေပြီ။ ညည်းက အိပ်ရာ မထသေးဘူးလားအေ့”

“ထတော့မှာပါ ကြီးတော်ရဲ့ .. ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ကြီးတော်က အလုပ်နားတာလား”

“အံ့မယ်လေး .. နားတာမဟုတ်ဘူးဟေ့ ..။ အထုတ်ခံ လိုက်ရတာ”

“ဟင် .. ဘာလို့လဲ ကြီးတော်ရဲ့”

“မသိပါဘူးအေ .. အဲဒီအိမ်ရှင်ရဲ့ သမီးက လင်ကောင်မပေါ် ဘဲ ဗိုက်ကြီးတယ်လေ ..။ တကယ်ဆို ဗိုက်ဆဲရှိတဲ့ သူဌေး တွေပဲအေ။ ကိုယ်မလိုချင်ရင်လည်း လူမသိ သူမသိ နှစ်လ သုံးလလောက်ကတည်းက ဖျက်ချလိုက်တာကမှ လူဆန် ဦးမယ် .. အခုတော့ .. ဟင်း ..”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးတော်ရဲ့”

“အဲဒီ သူဌေးသမီးက မဖျက်ချဘဲ ကလေးကို နေ့စဉ်လေ့မှ မွေးတယ်။ မွေးပြီးတော့ ချက်ကြီးမဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထား လိုက်တာ နာရိုက်လောက်ကြာတော့ ကလေးက သေပါရော

လားအေ ..”

“ဘုရား .. ဘုရား .. ကြီးတော်ဟာကလည်း သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါ့တော် .. ငါ့ကို အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ခင်အေးမိက ဟိုတစ်လောက ငါနဲ့ လမ်းမှာဆုံလို့ ပြောလိုက်တာအေ့ ..။ သူ့ကိုတောင် ပိုက်ဆံပေးပြီး တောပြန်ပို့တာ။ ခင်အေးမိက မပြန်ဘဲ သူ့ရည်းစားနဲ့ ယူလိုက်ပြီးတော့ ငါတို့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ငှားပြီးနေနေတာ။ အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး ကတည်းက အိမ်ကြီးရှင်တွေက ငါ့ကိုပါ မလာခိုင်းတော့ဘူး”

ကြီးတော်ရဲ့စကားဆုံးတော့ ကျွန်မ ကြက်သီးမွေးညင်းထ မတတ် လန့်သွားမိတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လောကကြီးကိုပါ ကျွန်မ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ဒီလို စိတ်ထားယုတ်ညံ့ကြမ်းတမ်းတဲ့သူတွေစီမှာ ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိနေရတာလဲ”

ကျွန်မ အတွေးထဲ မျောနေချိန်မှာပဲ ကြီးတော်မြက ..

“နေစမ်းပါဦးအေ့ .. ညည်းကရော ဘာလို့ ငိုထားတာလဲ။

ရည်းစားပူမိနေတာလား”

ဒက်ခနဲထိသွားတဲ့ ကြီးတော်အပြောကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်မ ငြိမ်သွားပုံကို ကြီးတော်က ငယ်ရာမှ ကြီးလာသူပီပီ အကဲခတ်မိသွားပြီး ..

“ရည်းစားပူမိလို့တော့ ထိုင်ငိုမနေနဲ့ တင်တင်ခိုင်ရေ ..။

ညည်းလိုမိန်းကလေးကို ဘယ်သူကမှ အတည်ယူမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပြောလို့ ငါ့စိတ်မဆိုးနဲ့။ ငါက ထောင့်မှာနဲ့

ပြောတာ။ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောတယ်လည်း မထင်နဲ့။ ညည်းက

ငါ့တူမ။ တော်ကြာ .. ညည်းကို ကြောရရုံကြုံတဲ့လူမျိုးနဲ့

တွေ့ရင် ညည်း ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ သတိပေးချင်တာပါအေ”

ကျွန်မလည်း ကြီးတော်ကို ဘာမှပြန်မပြောချင်တာနဲ့ နံရံကိုပဲ

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

(၄)

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်မလည်း နေသိပ်မကောင်းချင်
ပေမဲ့ အလုပ်က ရက်ပျက်များရင် ကိုယ့်ဖောက်သည် သူများဆီရောက်
သွားနိုင်တာမို့လို့ အားတင်းပြီး လာခဲ့လိုက်တယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း
ဆိပ်ထဲက မူးနောက်မူးနောက်ဖြစ်နေတာနဲ့ လမ်းဘေးမှာရောင်းတဲ့
ကြည်တစ်ခွက် ဝယ်သောက်လိုက်ရတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ လျှောက်သွားလိုက်တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မနောက်က ပြေးလိုက်လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်
တယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း ကိုဖြိုးပဲ။ ကျွန်မ
ခြေလှမ်းကို အမြိုန်တင်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်တယ်။

“မမ .. မမ .. စတာလေးနေပါဦး။ မမ မနေ့က အလုပ်မလာ
ဘူးနော် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ နေမကောင်းလို့လား”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မဖြေမိဘူး။

“မမရယ် .. တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါဦး။ ကျွန်တော် မနေ့က
မမကို စောင့်နေသေးတယ်။ ည ၈ နာရီတိုင်းတဲ့အချိန်ထိ
မလာတာနဲ့ မမ အိမ်ရှေ့ဘက်တောင် ရောက်သွားသေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ မမ အိမ်က သိသွားရင် မမ ပိုပြီး စိတ်ဆိုးမှာမို့လို့
ကျွန်တော် လှည့်ပြန်ခဲ့တာ”

“ဟင် .. မင်း ဘယ်လိုလူလဲ။ ငါ မင်းကို အပြတ်ပြောထား
ပြီးသားလေ။ ငါနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“မရတော့ဘူးလေ မမ။ ကျွန်တော် မမကို အရမ်းချစ်နေပြီ”
ကျွန်မက သူ့အပြောကြောင့် သရော်သလို တစ်ချက်ပြီးလိုက်

မိတယ်။ ဒါကို အကင်းပါးတဲ့ ကိုဖြိုးက မြင်သွားပြီး ..

“ဘာလဲ .. မမက ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ ဒါဆို
ကျွန်တော် သက်သေပြမယ် ..။ လာ .. မမ .. အခု
ကျွန်တော့်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့။ မမကို ကျွန်တော် ခိုးပြေး
မယ်”

ကိုဖြိုးက ပြောပြီး ကျွန်မလက်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။ ကျွန်မ
ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရုန်းလိုက်တယ်။

“ဖယ်စမ်း .. ငါ့လက်ကို အခုလွှတ်စမ်း ကိုဖြိုး”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ .. ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်။
ကျွန်တော့်ကို အရင်လိုပဲ မမနဲ့ ပတ်သက်ခွင့်ပေးပါနော်”

“လုံးဝ မပေးနိုင်ဘူး။ အခု ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ”

“ဟင် ! မင်း ..”

ကျွန်မကရုန်း သူကဆွဲနှင့် ကြာတော့ ကျွန်မခေါင်းတွေ မှာနောက်ရိုဝလာတယ်။ မနေ့ကတည်းက သွေးပေါင်ကျနေတာကြောင့် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခွေယိုင်လဲကျသွားတယ်။

“ဟာ .. မမ .. မမ ..”

ကျွန်မ သတိရလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်အမိုး ဖြူဖြူတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘေးဘက်မှာလည်း လိုက်ကာအစိမ်း နုရောင်တွေကာထားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဆေးရုံ ဒါမှမဟုတ် အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်လက်မှာလည်း ဒရစ်ပိုက်တန်း လန်းနဲ့၊ ဒရစ်ပုလင်းထဲက ဆေးရည်တွေဟာ ပိုက်ထဲကို တစ်စက် တစ်စက်နဲ့ စီးဝင်နေတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေးမှာတော့ ကိုဖြိုးက ထိုင်နေရင်း ကျွန်မလက်လေးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

“သတိရလာပြီလား မမ”

လို့မေးတော့ ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မနဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးကို သပ်တင်ပေးရင်း ‘စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မမရယ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

ကျွန်မကလည်း ‘စိုးရိမ်မနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ မမ ဘာမှမဖြစ် တော့ပါဘူး’ လို့ ရင်ထဲက ပြောရင်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်တယ်။

အဲဒီအပြုံးနှစ်ခုထဲမှာ သူဟာ ရိုးရိုးကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို ကျွန်မကလည်း ရိုးရိုးကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ် သွားတယ်။ အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေမရှိတဲ့ တိုင်းပြည်အသစ် တစ်ခုထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ အခုမှ ဘွားခနဲ လူဖြစ်လာကြသလိုပဲ

အဲဒီနေ့က တစ်စက်စက်ချနေတဲ့ ဒရစ်ပုလင်းထဲက ဆေးရည် တွေ ကုန်သွားတဲ့အထိ သူက ကျွန်မလက်ဖဝါးကို တစ်ချိန်လုံး ဆုပ် ကိုင်ထားတယ်။

ကျွန်မလည်း မရုန်းမိတော့ပါဘူး။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း အားနည်းနေတဲ့ ကျွန်မကို သူက အိမ်ကိုလာပြီး ပြုစုယူယူနေတော့တယ်။ သွေးအားပြန်ကောင်းဖို့ Ensure လို့ အာဟာရမျှန်တူး ဝယ်လာပြီး ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လူမမာတစ်ယောက် စားတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ပန်းသီး၊ overtime ၊ ငှက်သိုက်၊ ကြက်ပေါင်းရည် စသဖြင့် တန်ဖိုးကြီးမုန့်တွေ အစုံဝယ်လာပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မြန်မြန်နေပြန်ကောင်းအောင်လို့ဆိုပြီး နှင်းဆီပန်း အဝါရောင်တစ်စည်းကို ကဗျာဆန်ဆန် လက်ဆောင်ပေးသေးတာ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် အဲဒီအချိန်အတန်း ခဏလေးမှာပဲ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်သွားမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ

မခံစားဖူးတဲ့ ကြည်နူးသာယာမှုတွေက ကျွန်မအသွေးအသားထဲကို စီးဝင်လာသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ...။ ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးရဲ့ ပါးစပ်က ရင်ခုန်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြောလို့ ရှင်တို့ ရယ်ချင်နေမှာပေါ့နော်...။

တကယ်ပါ...။ သူနဲ့ အခုလို ကြည်နူးခွင့်ရနေတာ တစ်စက္ကန့် လောက်လေးပဲဆိုရင်တောင် အဲဒီ တစ်စက္ကန့်လေးဟာ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ပြန်လွှမ်းနေစေမယ့် ဆုတံဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်နေမှာပါပဲ...။

ကျွန်မကို စွပ်ပြုတ်ခွံ့ပေးနေလို့ အနီးကပ်မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူက...

“သောက်လိုက်ဦးနော် မ...။ ဒါမှ မ မြန်မြန်နေကောင်းသွားမှာ”

ဟင့်အင်း... ကျွန်မ နေပြန်မကောင်းချင်ဘူးသိလား။ နေပြန်ကောင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မ အခုလို အခွင့်အရေးဘယ်ရပါတော့မလဲ။ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ၁၅ ရက်အတွင်း သူက မနက်လာညပြန်နဲ့ နေ့တိုင်း အိမ်ကိုလာပြီး ကျွန်မကို ပြုစုပေးရှာတယ်။

ကျွန်မကတောင် ‘မင်းအခုလို မ ဆီကို နေ့တိုင်းလာနေလို့ အိမ်မှာမရှိတာများရင် မင်းအိမ်က ဆူဦးမယ်’ လို့ ပြောတော့ ‘ရပါတယ်’ လို့ ပြန်ပြောတဲ့ သူ့အသံဟာ သိပ်တော့ အားမရှိလှဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မစိုးရိမ်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ တကယ်ပဲ ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့။ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ ပြီးထဲမှာတော့ ကားရှင်းလှူရင်းနဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ တနင်္ဂနွေရယ်၊ တနင်္လာရယ် မရှိဘဲ အိမ်တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်က ပြတ်သိပ်နေတာမို့ လူသံသူသံတွေနဲ့ အမြဲမပြတ် ဆူညံနေကြတယ်။ နေကပူ ဖုန်ကထူနဲ့ ဆူနေတဲ့အသံတွေဟာ တကယ်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မလည်း ခေါင်းထဲ မူးနောက်နောက်ဖြစ်တာနဲ့ ကိုဖြိုးက ခြံထဲက မာလကာရွက်ကို ခူးပြီး ခြေမူလို့ ကျွန်မနာခေါင်းဝမှာ တောပေးထားတယ်။ မာလကာရွက်နံ့လေး ရှူလိုက်ရတော့ အနည်းငယ် အမူးပြေသွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်မက တိုင်ကပ်နာရီဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ် ၁ နာရီတိတိ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုဖြိုးအတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ထိုင်နေရာမှ ထလို မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ကို ကီယာတံဆိပ် MOHAVE အမျိုးအစား ကားအဖြူရောင်တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မက ဆိုင်လာနေကျ ဧည့်သည်များလားဆိုပြီး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားမိတယ်။

အထိတ်တလန့်နဲ့ ကိုဖြိုးဆီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့ရိပ် အထင်းသားပေါ်နေပြီး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီပုံစံကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်နဲ့ တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အစားတောက်တောက်ပပ ဝတ်ထားပြီးတော့ စိန်တွေညွတ်နေအောင် စိခြယ်ထားတဲ့ ကျွန်မနဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။

“မမကြီး ..”

ကိုဖြိုးက အဲဒီလိုခေါ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက မျက်နှာထားကို တည်ထားရင်း ..

“ဪ .. နင်က ငါ့မောင်ကို အိမ်ပေါ်တောင် ခေါ်တင်ထားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင် ..”

ကျွန်မက မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ ကြောင်သွားတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုဖြိုးရဲ့အစ်မမဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

“ဘာလဲ .. ဘာအခုမှ ‘အ’ ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ချူစားထားတဲ့ လက်ဆောင်တွေကလည်း ပုံလို့ပါလား။ ကဲဟာ ..”

“ဒုန်း .. ငွမ်း .. ချလွမ်း”

အဲဒီအမျိုးသမီးက ပြောလည်းပြောရင်း ဒေါက်ဖီနပ်စီးထားတဲ့ သူ့ခြေထောက်နဲ့ ကိုဖြိုးဝယ်ပေးထားတဲ့ အစားအသောက်ပစ္စည်းတွေကို ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ပစ္စည်းတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲသွားတယ်။

ကျွန်မက အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်ရင်းက အဲဒီအမျိုးသမီးကို အံ့သြတကြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဘာလဲ... နင်က ဘာကြည့်တာလဲ။ နင်လို အောက်တန်းစား
မက ငါ့ကို ဘာလို့ ပြန်ကြည့်တာလဲ။ မကျေနပ်ဘူးလား”
“မ... မဟုတ်... ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဟို”

ထင်မှတ်မထားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း
မသိတော့ဘဲ စကားလုံးတွေက သံပုံထဲ ရေလောင်းချလိုက်သလိုမျိုး
လည်ချောင်းမှာတင် ပျောက်သွားတယ်။

“တော်စမ်း... ငါ့မောင်ရှေ့မှာ မဆတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို လုပ်
ပြမနေနဲ့... ဒီမှာ နင့်အကြောင်းတွေ ငါ အားလုံးသိပြီပြီ။
နင်က ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မ မဟုတ်လား”
ကျွန်မ ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့
မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။

“နင်တို့လို ကောင်မမျိုးတွေရဲ့ အကျင့်ကို ငါသိတယ်။ ပလီစီ
ချောက်ချက်နဲ့ လိုချင်တာရဖို့ ယောက်ျားတကာကို မျက်ရည်ခံ
ထိုးပြီး လုပ်စားနေတဲ့ နင်လိုကောင်မမျိုးက ငါ့မောင်ကို အပိုင်
ချိုင်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မရဘူးနော်။ ငါ့နာမည်
ကေရီထွဋ်တဲ့ မှတ်ထား။ နင့်ကို ငါ အခု ပါးဆွဲချိတ်ပစ်လိုက်
လို့ ရတယ်။ နားလည်လား”

အဲဒီ ကေရီထွဋ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်မ
နားထဲမှာ ဝိုးဦးသံတွေလို ပြင်းထန်ကျယ်လောင်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ
တုံ့ပြန်ဖို့ ဘာစကားလုံးမှ ရှာမရဘဲ သူ့ရှေ့မှာ ကြောင်အသေတစ်ကောင်
လို ရပ်နေမိတယ်။ အိပ်မက်များလားလို့ ကြိုးစားပြီး မျက်လုံးတို့ မှိတ်
ထားကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မက အားတင်းပြီးတော့...

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေဦးနော်”
“တော်စမ်းပါဟာ... နင့်လို ကောင်မမျိုးရဲ့ စရိုက်ကို ငါ
ကောင်းကောင်းသိတယ်ဟဲ့...။ ဒီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်
မှာ အပျိုစင်ဆိုတာ ဂုဏ်ဟဲ့။ ဟိုလူ့ အဖက်ခံ၊ ဒီလူ့ အတို့
အဆိတ် ခံနေတဲ့ နင်လိုမိန်းမမျိုးမှာ အပျိုဂုဏ်ဘယ်နှပြား
ရှိမှာမို့လို့လဲ”

“မမကြီး... ကျွန်တော့်မကို အဲဒီလို မပြောနဲ့”
ကိုဖြိုးက ခံပြင်းနာကြည်းသံနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။
“မင်းမသိပါဘူး။ ဒင်းတို့က ဖာသာသာ ငါ့မောင်ရဲ့။ ဟဲ့
... ဒီမှာ... နင်သိထားဖို့က။ ငါတို့အမျိုးထဲမှာ လက်မထပ်တဲ့
ယောက်ျားနဲ့ ပလူးတဲ့မိန်းမမျိုး မရှိဘူး။ ထို့... ရွံစရာကောင်း
လိုက်တာ”

မိုးကြိုးသွားတွေလို ပြတ်ရုတ်တမ်းလှတဲ့ ကေရီထွဋ်ရဲ့ စကား
တွေဟာ ကျွန်မကို အပိုင်းပိုင်းအထစ်ထစ် ခုတ်ဖြတ်လိုက်သလိုပဲ။
ကျွန်မ ဂူးတွေ ခွေညွတ်ချင်လာတယ်။ အသက်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး
ရှူသွင်းနေပေမဲ့ ခံပြင်းနားကြည်းမှုတွေက မီးတောင်ထဲက ချော်ရည်ပူ
တွေလို ပြည့်လုံကျလာတယ်။

“ဒီမှာ နင့်ကို ငါ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောမယ်။ ငါတို့
အမျိုးက ဂုဏ်နဲ့ဒြပ်နဲ့ နေကြတာဟဲ့။ နင်လို ယောက်ျားတကာ
ရဲ့ ရင်ခွင်ကို အိပ်ရာလုပ်အိပ်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ငါ့မောင်နဲ့
လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ နင် ငါ့မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ထပ်
မပတ်သက်နဲ့တော့။ နောက်တစ်ခါဆို ငါ လာမပြောတော့ဘူး။

နင့်ကို ပြည့်တန်ဆာမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မယ်။
နားလည်လား”
ကေရီထွဋ်က ပြောပြီး ကိုဖြိုးလက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခေါ်
လိုက်တယ်။

“မလိုက်ဘူး .. ပြန်မလိုက်ဘူး။ မ .. မ ကျွန်တော် တောင်းပန်
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မမှန်းပါနဲ့နော်”

“လာစမ်းပါ .. ငါ့မောင်ရယ်။ ဒီလိုကောင်မမျိုးမှာ ဘာတန်ဖိုး
မှ မရှိပါဘူး။ မက်မောမနေစမ်းပါနဲ့”

“မရဘူးဗျာ .. ကျွန်တော် .. မကိုပဲ ချစ်တယ်”

ကိုဖြိုးကတော့ စကားတွေ ဆက်ပြောနေလေရဲ့။ ကျွန်မ နား
ထဲမှာတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။ နားနှစ်ဖက်လုံးဟာ တူနဲ့
အထုပ်ရသလို ထူထူထိုင်းထိုင်းနဲ့ အူပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မက နတ်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတဲ့ နတ်ဝင်သည်
တစ်ယောက်လို မောဟိုက်ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး နေရာမှာတင် ပုံခနဲ
လဲကျသွားတော့သည်။

အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှိုက်ရှူလိုက်တော့ မျက်လုံးထဲက
မှက်ရည်တွေက မီးမြှိုက်ခံရတဲ့ ဖယောင်းတိုင်က ဖယောင်းရည်တွေလို
အဆက်မပြတ် စီးကျလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ကြီးတော်မြက အိမ်ပေါ်ကို စိုးရိမ်
တကြိမ် ပြေးတက်လာတယ်။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. တင်တင်ခိုင် .. ညည်း ဘာဖြစ်တာလဲ။
စောစောက ညည်းဆီလာသွားတာ ကေရီထွဋ်မဟုတ်လား။

သူနဲ့ ညည်း ဘာပြဿနာ တက်ကြတာလဲဟင်”

“ကေရီထွဋ်ကို ကြီးတော်က သိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟယ် .. သိတာပေါ့အေ။ ငါ ဟိုတစ်ခါ အလုပ်လုပ်တဲ့
အိမ်က သူဌေးသမီးပေါ့”

“ဟင် .. ဘယ်လို ! ဟာ .. ဒါ .. ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ ကြီးတော်
ပြောတဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါအေ .. ကလေးကို တိတ်တိတ်ပုန်းမွေးပြီး ချက်ကြီး
မဖြတ်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီသူဌေးသမီး
'ကေရီထွဋ်'ပဲပေါ့”

“ဪ ..”

(၅)

ဒီညနေလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆူညံနေတဲ့ အိတ်ထဲထဲရောက်မီမှာ နံနက်နေတဲ့ ယမကာခွက်တွေ၊ အဆီပြန်ပြီး ရေမွက်ထန်နေတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကေတီဗီဆိုတဲ့ နေရာကိုပေါ့...။

ကျွန်မနဲ့ဘဝတူ မိသားစုတွေအတွက်ကျတော့ ထမင်းလုတ်တွေဖန်တီးပေးနေတဲ့နေရာ၊ ကျွန်မမိဘအတွက် အသက်ရှင်ဆေးတွေပေးတဲ့ နေရာ၊ ကျွန်မ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် သူတို့အနာဂတ်ကို လှပအောင် ဖန်တီးပေးနေတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့လေ။

အဲဒီလို တွေတွေငေးငေးလမ်းလျှောက်လာရင်းနဲ့ လမ်းထိပ်နားက ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို ရောက်တော့လည်း ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိပြန်ရော။ ရေပြင်ထဲမှာ အရိပ်ထင်နေတဲ့ ညနေဆည်းဆာရဲ့ တိမ်တွေဟာ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အိပ်မက်ဆန်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ငှက်ကလေးတစ်အုပ်က ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းသွားတယ်။ ခြောက်... ငှက်ကလေးတွေတောင် သူတို့ရဲ့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် တစ်နေ့တာရှာဖွေစားသောက်ပြီးလို့ မိသားစုနဲ့အတူ နေဖို့ အသိုက်အမြုံလေးတွေထဲကို အိပ်တန်းပြန်နားခဲ့ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့...။

ကျွန်မကတော့ အခုမှ အန္တရာယ်အထင်ထင်ထဲကို တိုးဝင်သွားရဦးမှာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က ကျွန်မအနားကနေ ဖြတ်သွားကြတယ်။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး မေးဝေ့ကြ၊ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောသွားကြနဲ့။

သူတို့ ဘာတွေပြောကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်လေ။ ကျွန်မက ကေတီဗီခန်းက မိန်းမပေါ့။ ယောက်ျားတကာရဲ့ အဖက် အကိုင် အတို့ အဆိတ်ကိုခံရင်း ပိုက်ဆံရှာနေတဲ့ မိန်းမလို့ ပေါ့။

ဒီလိုအပြောမျိုးတွေဟာ ကျွန်မနောက်ကွယ်မှာ ပြောနေကျမို့လို့ ရိုးနေပါပြီလေ။ ခြောက်... သူတို့ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေက လွယ်လိုက်ကြတာ။ မိန်းမတစ်ယောက်များ ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုရင် စာမိတ္တမကောင်းတဲ့ ပေါ့သွမ်းသွမ်းရေပေါ်ဆီလို့ ထင်ပစ်လိုက်ကြရော။

အေးပေါ့လေ... ရင်ဘတ်ကိုခွဲပြီး နှလုံးသားကို မြင်ရတာမှမဟုတ်တာ။ နှလုံးသားချင်း ပြိုင်ရယ်ဆိုရင် ကာရာအိုကေခန်းက ကျွန်မလို မိန်းမကလည်း ဘယ်လိုအမျိုးကောင်းသမီးနဲ့မဆို ယှဉ်ရယ်တယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီလို ဆေးလိပ်ငွေတွေ၊ တဏှာငွေတွေ ငှားထားထောင်းထနေတဲ့ သတ်ကွင်းကြီးထဲမှာ လည်စင်းပေးရယ်ဆိုတာ သိသိ

ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံး မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဇွတ်နှစ်လှမ်းဝင် သွားနေတဲ့ အချိန်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတွေက ကျောင်းကန် ဘုရားသွားဖို့ တဘက်လေးတွေ ပခုံးတင်ပြီး ထွက်လာကြချိန်လည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် ...။

အပျိုစင်ပါလို့ဆိုတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ သူတို့ရဲ့ ဘဝကြင်ဖော်နဲ့ သစ္စာတိုင်စကားတွေဆိုနေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် ...။

ပူပင်သောကမရှိတဲ့ ထမင်းပိုင်းမှာ မိသားစု လက်ဆုံစားရင်း ရယ်မောနေကြတဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် ...။

ဒါတွေဟာ .. ဘဝပေးကုသိုလ်တွေပဲလေ ...။

မလိုမုန်းထားဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိသလို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဝမ်းနည်းနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ တစ်ခုပဲ နာကျင်မိ တာက သူတို့မှာ အဲဒီလို နေနိုင် စားနိုင် ဝတ်နိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေတာနဲ့ပဲ သူတို့ဟာ ဂုဏ်သရေရှိရောတဲ့လား ...။

သိက္ခာတရား တန်ဖိုးမြင့်မားသူတွေတဲ့လား ...။

အဲဒီလို တွေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ လေပြည်တစ်ချက် ကျွန်မ မျက်နှာဆီကို ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်သွားတယ်။ ဆောင်းတွင်းမို့လို့လား၊ ဒေသီဘူး၊ လေက အေးစိမ့်နေတာပဲ။ လေအရှိန်ကြောင့် ကျွန်မ ဝါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

ဟင့်အင်း .. ကျွန်မ ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျနေတာပါ။

မျက်လုံးထဲက ကျနေတာကို မကျပါနဲ့လို့ ပြောဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တတ်နိုင်မှာလဲ။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိုယ်မတတ်နိုင် တဲ့အရာတွေလည်း ဘဝမှာ ကြုံရမှာပါပဲ။ ကျွန်မ အခုလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ကြည့်လေ။ လူတကာက အိမ်သာလို သဘောထားကြတဲ့ ကေတီမိဆိုတဲ့ နေရာကို ပြောတာပါ။ အိမ်သာဆိုတာ လူတွေက ကိုယ် မလွယ်နိုင်တဲ့ အညစ်အကြေးတွေ စွန့်ထုတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးရင် အိမ်သာကိုပဲ ရွံရှာစရာနေရာလို တံထွေးထွေးပြီး ပြန်ထွက်သွား ကြတယ်လေ။

ကေတီမိကိုလာတဲ့လူတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ အာသာဆန္ဒ တွေ၊ သူတို့အိမ်ရဲ့ ညစ်နွမ်းမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ဖြေလျှော့ဖို့အတွက် လာကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကေတီမိကို ညစ်ညမ်းတဲ့ ရွံရှာစရာ နေရာ တစ်ခုလို့ သူတို့ကပဲ လျှောက်ပြောကြပြန်ရော။

ကျွန်မအဖို့ကတော့ ပြောင်းလဲရွှေ့ချယ်ဖို့ မတတ်နိုင်တဲ့အလုပ် တစ်ခုအဖြစ် အဲဒီလူတွေ မေးဝေါ်ကြတဲ့နေရာကိုပဲ ဒီညနေမှာလည်း ထပ်ပြီး သွားရဦးမယ်လေ။

ကျွန်မက တွေ့တွေ့ဝေးဝေးနဲ့ ကားဂိတ်ဆီကို ဖြတ်လျှောက် လာတယ်။ ကားဂိတ်မှာတော့ ရုံးပြန်တဲ့ အမျိုးသားတွေ အမျိုးသမီး တွေဟာ အိတ်ကိုယ်စီ၊ ခြင်းကိုယ်စီနဲ့ ကားအလာကို စောင့်မျှော်နေကြ လေရဲ့။ ကျွန်မလည်း သူတို့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်တဲ့ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ဖုန်းကိုယ် စိပ်ွတ်နေရာက အပြန်အလှန်ပြောနေတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တစ်ယောက်က ဖုန်းကို ထိုးပြရင်း ..

“ဟေ့ကောင် .. ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ငါတို့နိုင်ငံက သွားပြိုင်တဲ့ မယ်လေးက ဘီကီနီနဲ့ အရမ်းလန်းတယ်ကွာ။ ဘီကီနီဝတ် လိုက်တော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖိလစ်ပိုင်တို့ ဗီယက်နမ် တို့က လာပြိုင်တဲ့ မယ်တွေထက်တောင် သာသွားသေးတယ်။ ငါ့စိတ်ထင်တော့ Miss Crown ရသွားနိုင်တယ်နော်”

“ဟာ .. သူ့ဘာသာ Miss အရွေးခံရတော့ရော တို့တွေလို လက်လုပ်လက်စားတွေအတွက် ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့လဲကွာ။ စပါးအထွက်တိုးတာလည်း မဟုတ်၊ တိုင်းပြည်အတွက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားထုတ်ပေးနိုင်တာလည်း မဟုတ်နဲ့ကွာ ..”

“ဟာ .. ကိုယ့်နိုင်ငံသားက နိုင်ငံခြားမှာ သွားပြိုင်ပြီး Miss ရတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့ကွ”

“မွေးရာပါ မိန်းမမျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို အဓိကထားပြီး ဆုပေးတာ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး ဂုဏ်တက်သတဲ့လားကွာ”

“မင်းမသိဘဲ စွတ်မပြောနဲ့ကွာ။ တခြားဟာတွေလည်း ပြိုင်ရ သေးတာ။ မယ်တို့ရဲ့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်မရှိ ရင် ဘယ်သူက အားအားယားယား ဝင်ပြိုင်ပါ့မလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ အဲ့ဒီလူငယ် နှစ်ယောက်က ဆက်ပြီး ငြင်းခုံရင်း ကျန်နေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ပြော တာကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မခြေလှမ်းတွေတောင် နှေးသွားသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ အပြန်အလှန်ငြင်းခုံနေတဲ့ စကားတွေထဲ မှာ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ပြိတွယ်ပါလာလို့ပါပဲ။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် ကျွန်မဘဝကို လုံခြုံအောင် ထည် ဆောက်နိုင်ဖို့ ရောင်ခြည်လေး သမ်းလာပြီဆိုရင်တော့ အခုလုပ်နေတဲ့ ကေတီမိသားရဲတော့ကို ကျွန်မ ကျောခိုင်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ။

အဲဒီအခါကျရင်တော့ .. လူတွေကို လိုက်ပြီး မေးကြည့်ချင်ပါ သေးတယ်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ” လို့ ..

ထက်မြတ်နိုင်စင်
နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၄

မိန်းမဝတ် အတွင်းခံဘောင်းဘီ တစ်ထည်

မင်းခိုက်စိုးစန်

(၁)

လူတွေက 'လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့မယ်' လို့ချည်းပဲ ပြောကြတယ်။
'လမ်းဆုံးရင် အချစ်တွေ့မယ်' လို့ ဘယ်သူကမှလည်း မပြောခဲ့ကြဘူး။
ထားပါတော့ဗျာ။ အချစ်မတွေ့ဘူးဆိုရင်တောင် 'လမ်းဆုံးရင် အမှန်း
တွေ့မယ်' ဆိုတာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့။

အခုတော့ ဘယ်ရွာမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိနဲ့ လျှောက်ခဲ့ရတဲ့
ခရီးက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အင်း .. ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရော။ အခုမှ အေးအေး
ဆေးဆေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။

ငါ့ကိုယ်တိုင်က ဒီခရီးကို ဘယ်အရွယ်အထိ လျှောက်ခဲ့ပြီလဲ။

(၂)

ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အရွယ်ဟာ ဘာ
ရှိဦးမှာလဲ။ အသက် ၁၂ နှစ်ကျော်ကျော်ပေါ့။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်
တဲ့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နေ့ရက်တွေမှာ ဗားရွက်နီနီဝါဝါတွေက
တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွလို့ ...။ လေပူတွေ ဝေ့ဝေ့ပြီးတိုက်လိုက်တိုင်း
တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးတွေ စေးထန်းထန်း စိုကပ်ကပ် ဖြစ်လာသလို မစား
ရတာကိုလည်း မှတ်မိတယ်။

ကစားဖော်မရှိ၊ ဘာမရှိခဲ့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နေရာသီ အရိုးငေါငေါကြီးပါများ။ ကျွန်တော်က ၇ တန်းစာမေးပွဲဖြေထားပြီး အောင်စာရင်းမထွက်သေးလို့ စောင့်နေတာ။

ဥဩတွန်သံတွေတော့ ကြားရတယ်လို့ သိပ်မရှိလှဘူးပျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ရပ်ကွက်ကို ဥဩငှက် တွေ သိပ်လာလေ့လာထ မရှိလှဘူးထင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုနေတာက ခြောက်ခန်းတွဲလေးထပ် တိုက်တန်းလျားတစ်ခုရဲ့ အစွန်ဆုံးက တတိယအခန်းမှာ။ ကျွန်တော် တို့ တိုက်တန်းလျားရဲ့ နံပါတ်က (၁၆)။ စုံကဏန်းနဲ့ တိုက်နံပါတ် တွေက လမ်းမဘက်ကို မျက်နှာမူထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့တိုက်နဲ့ ကျောချင်းကပ်နေတဲ့ တိုက်က တိုက် နံပါတ် (၂၁) တဲ့။ တည့်တည့်ကြီးကပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ဖေးလမ်းကြား ထောင့်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ခြားတယ်။ ပြီးတော့ ဪ့သစ်တွေ အကွက်ချစဉ်က အဲ့ဒီနေရာလေးကို 'မီးတားကွက်' ဆိုပြီး ဩနီစီယံက ချန်ပစ်ခဲ့တာနဲ့ မျက်စောင်းထိုး မကျတကျ ဖြစ်နေလေရဲ့။

အဲ .. ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းက လှမ်းကြည့်ရင်တော့ တိုက် (၂၁) ရဲ့ နောက်ဘက်မြင်ကွင်းကို ပြတင်းပေါက် သံဆန်ခါတွေကြား ထဲကနေ မြင်ရပါတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ။ ကျောင်းပိတ်ထားတော့ နွေရာသီ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေရမှာလဲ။ ဒီနှစ်မှ ဟောဒီ ဝန်ထမ်း အိမ်ရာကို ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ကစားဖော်သူငယ်ချင်းလည်း ရှိ သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းရှိရင်လည်း မေမေက အိမ်အောက်

ဆင်းကစားဖို့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးပျ။

မေမေက မူကြိုဆရာမဆိုတော့ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေထဲမှာ ဆော့ပါ ပိုးမျိုးစုံ ရှိတဲ့အကြောင်း၊ ကတ္တရာလမ်းမနား သွားကစားရင် မော်တော် ကား အတိုက်ခံရနိုင်စရာရှိတဲ့အကြောင်း၊ သစ်ပင်အောက်မှာ ကစား ရင်လည်း (အရိပ်ထဲမှာမှီလို့ ခွင့်ပြုမယ်မထင်နဲ့ဗျ) သစ်ကိုင်းကျိုး ကျမယ့် အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ပြောတတ်တယ်။

မေမေပြောပုံအရဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကလေးဘဝဟာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို အန္တရာယ်တွေ ယှပ်လည်ဦးနေတော့တာပါပဲဗျာ။ (တော်သေးတယ်၊ အဖေပါ ရှိမနေလို့)

ကျွန်တော့်အဖေက မြောင်းမြထောင်ကို ထောင်မှူးအဆင့်နဲ့ ပြောင်းသွားရတယ်လေ။ အဲ့ဒီမှာ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းခန်းအလွတ် မရှိသေးလို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခွဲနေရတာ။ အဲ့ဒီတော့ တနင်္ဂနွေနေ့လို နေ့မျိုးကလွဲရင် မေမေက မူကြိုကျောင်းမှာ တစ်နေ့ကုန်ရော။ အိမ်မှာ ကျတော့ ဘွားဘွားနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ရှိတယ်။

ဘွားဘွားက ပုတီးစိပ်လိုက်၊ တရားခွေ နားထောင်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ။ အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကာတွန်း စာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းရတာပေါ့ဗျာ။ အခုခေတ်လို တီဗီတွေဘာတွေလည်း အိမ်တိုင်းစေ့ ဝယ်ထားနိုင်တဲ့ခေတ်မှ မဟုတ် ဘဲကိုး။ ကွန်ပျူတာဂိမ်းတို့တာတို့ဆိုတာတွေကတော့ ဝေလာဝေးပေါ့။

ကျွန်တော့်အတွက် ကြည့်လို့အကောင်းဆုံး တီဗီကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းခြေရင်းထောင့်က သံဆန်ခါစိပ်စိပ်ကားဟာတဲ့ ပြတင်းပေါက်ပဲ။ အဲဒီကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် တိုက်နံပါတ် (၂၁)ရဲ့

နောက်ဘက်ဝရန်တာကို မြင်ရတယ်။ (ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီဝရန်တာ မတ်ပတ်လည်ကိုလည်း သူ့ခိုးတက်မှာစိုးလို့ သံဆန်ခါ ခပ်စိပ်စိပ်နဲ့ ကာထားတာပဲ။ ဆိုလိုချင်တာက အတားအဆီးမဲ့ တိုးလျှိုးပေါက်မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မသဲမကွဲရယ်) ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ တိုက်နံပါတ် (၂၁) မှာနေတဲ့ ခြောက်ခန်းတွဲက မိသားစုတွေရဲ့ မသဲမကွဲလှုပ်ရှားမှုတွေရယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲမှာ ရံဖန်ရံခါ ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ (စိတ်ကူးကွန့်မြူးရင် ကွန့်မြူးသလို) ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခုပါပဲ။

(၃)

တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

အဲဒါကတော့ တိုက်နံပါတ် (၂၁) ရဲ့ ဒုတိယထပ် ညာဘက် အစွန်ခန်း ဝရန်တာမှာ မိန်းမဝတ်အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်ထည် လှန်းထားတာကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

စမြင်မြင်ချင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်။ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ အာခေါင်တွေဘာတွေ ခြောက်လို့။

ဟိုလိုမျိုးကြီးဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်သားအရွယ်ဆိုတော့ လိင်ကိစ္စတွေ၊ ဘာတွေ အကျွမ်းတဝင် ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်မလည်ကြဘူး။ အခုခေတ်တော့ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက အတွေ့အကြုံလောက် ပြောရတာ။

ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများတုန်းလို့ သိချင်စိတ် စပ်စုချင်စိတ်တော့ ရှိခဲ့တာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမဝတ် အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့စိတ်အတွေး မပေါ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျိန်ပြောရဲပါတယ်ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတစ်ထည်ဟာ ၁၂ နှစ် သား ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုတော့ အတော့်ကို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်စေတာဗျ။ သိလား။

တကယ်ဆို ဒီပြတင်းပေါက်မှာ သံဆန်ခါတစ်ထပ်၊ ဟိုဘက် တိုက်ခန်းဝန်တာမှာကလည်း သံဆန်ခါတစ်ထပ်နဲ့ဆိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဝတ်အတွင်းခံဘောင်းဘီပန်း သိသာ ရုံလောက်၊ အရောင်ဆိုလည်း ပန်းရောင်မရင့်တရင့် (ကျွန်တော့် စိတ်ထင်) ဆိုတာလောက်ပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်မြင်ရတာနဲ့တင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်လို့မဆုံးဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ပြတင်းပေါက်အနားကို မယောင်မလည်နဲ့ ကပ်သွားလိုက်၊ အသက်ရှူဖို့ မေ့လောက်အောင် ငေးမောမှင်တက်နေပြီးမှ ပြန်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာပြီး 'ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ တွေ့သွားရင် ဖြင့်.. ' ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန် ဆုတ်လိုက် နဲ့။ ရန်သူစခန်းကို ကင်းထောက်နေရတာကျနေတာပဲ။

ဒီကြားထဲ မတော်တဆများ အဘွားဖြစ်တဲ့သူက ကျွန်တော့် အခန်းစနား ရောက်လာပြီး ..

“ဟဲ့ .. ဘာကို ချောင်းကြည့်နေတာလဲ”

ဆိုလိုက်လို့များကတော့ သွားပြီ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော် အဲ့ဒီလို မဟုတ်မဟတ်ချောင်းနေတာကို အမှေးကို ပြန်တိုင်မှာ အကြောက် ဆုံးပဲ။ အဲဒီခေတ်ကာလအချိန်ကဆို ကျွန်တော့်လောက်အရွယ်လေးနဲ့ ‘နာဘူး’ လို့ အခေါ်ခံရမှာ အရမ်းရှက်စရာကောင်းတာဗျ။ တစ်သက်လုံး လူတောတိုးပုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။

အဲဒီ လှန်းထားတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြည့်ချင်နေတယ်။ တကယ်လည်း ခဏခဏ ခိုးကြည့်တာပဲ။ ပြတင်း သံဆန်ခါကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခိုလို့ ..၊ ဘောင်ပေါ် မေးစေ့တင်လို့၊ အဲ့ဒီလို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေလည်း ဟင်းခနဲဟင်းခနဲ ချမိတယ်။ အို .. ကျွန်တော်ဆိုတာလေ၊ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

ညဘက်ကျတော့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် အဲဒီ ပန်းရောင် အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးကို ထည့်ပြီးမက်မိတယ်ဗျာ။ ဘာရယ်မဟုတ် ဘူး၊ ဟိုရောက်ဒီရောက် ကယောက်ကယက်နဲ့ပို့ ဘယ်လိုအိပ်မက် မျိုးလဲ ဆိုတာကိုတော့ နီးလာတဲ့အခါ မမှတ်မိတော့ဘူး။

(၄)

အဲ... ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း ပြတင်းပေါက်ကို ခိုပြီး လှမ်းကြည့်မိတာကတော့ နောက်ဘက်တိုက်ရဲ့ ဝရန်တာပါပဲ။

ပန်းရောင်အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးကတော့ လှန်းထားတဲ့ နေရာမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပြန်ရပ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် နင်ထဲမှာတော့ ခြေအိတ်ထဲ ခဲလုံးတစ်ခုခုဝင်နေသလို၊ ထိုးကော်ပစ် လို့ မရတဲ့ သွားကြားထဲ တစ်ခုခုညပ်နေသလို ဘာမှန်းမသိတဲ့ဟာကြီး တွန့်နေခဲ့တယ်ဗျာ။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ရဲ့ အာရုံထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေသေးတယ်ဗျာ။

ဒါကို အဝတ်ရုပ်သလို ပြန်ရပ်သွားလို့လည်း မရဘူး ဆို တစ်ချောင်းလို ကလော်ထုတ်ပစ်လို့လည်း မရဘူး။ ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာ က အဲဒီအာရုံက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သာယာသလိုလို၊ ဘာလိုလိုကြီး ဗျာ။

ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး။ တကယ်ကို ဘုရားစူးရပါစေချဲ့။ အဲဒီလိုစိတ်ကြီးနဲ့ ဟိုလိုလိုဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အာရုံထဲကလည်း ပျောက်အောင်လုပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မရတဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီအခန်း နောက်ဖေး ဝရန်တာကို တစ်ချိန်လုံး ချောင်းကြည့်နေချင်ပါလေရော။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် တကယ်လည်း ချောင်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။

မိုးတိုးရိပ်တိပ်မြင်မိသလောက်ကတော့ အဲဒီတိုက်နံပါတ် (၂၁) ရဲ့ ဒုတိယထပ် ညာဘက်အစွန်ခန်းမှာ အသက်သုံးဆယ်နဲ့ သုံးဆယ် ကျော်အရွယ် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ မကြာခဏဆိုသလို နောက်ဖေးဝရန်တာဘက် ထွက်တာကို တွေ့မိတာပဲ။ (အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်အသက်က ၁၂ နှစ်ကျော်ဆိုတော့ အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ 'အဒေါ်' အရွယ်ပေါ့ဗျာ)

ပြီးတော့ အသက် (၂၀) လောက်ရှိမှည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ လိုလို၊ ဘာလိုလို အရပ်ပုပုအစ်မကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်ခါ တလေ တွေ့ရတတ်တယ်ဗျာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလို့ မှန်းပြီးပြော ရတာက အဲဒီခေတ်တုန်းက လှိုင်တို့ ဗိုလ်တထောင်တို့ ကြည့်မြင်တိုင် တို့မှာ ဒေသကောလိပ်တက်တဲ့ အစ်မကြီးတွေ ကျွန်တော့်ဘို့ တိုက် တန်းလျားမှာ နေကြတယ်လေ။ အင်္ကျီပုံစံ ဝတ်တာစားတာကအစ

ခေါင်းစည်းကြိုး စည်းတာကပါ သူတို့ဖက်ရှင်က တစ်ပုံစံတည်းလိုလို ဖြစ်နေတာကိုး။

ကဲ အဲဒီတော့ အတိုချုပ်ပြီးပြောရရင် ကျွန်တော်စွဲလမ်းနေတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီပန်းရောင်လေးဟာ အဲဒီအရပ်ပုပုနဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ ဘောင်းဘီလား။ ဟို အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက် ရဲ့ ဟာလား။

ဘယ်သိပ္ပံမလဲဗျာ။

ခုနစ်တန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက် ဟာ မူးယစ်ရီဝေသလို အိပ်မက်တွေ၊ အမှိုက်နည်းနည်းရှုပ်နေတဲ့ စိတ် ကူး ပြန့်ကျဲတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းသုတ်သင်ဆေးကြောနေ ရတဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သန့်ရှင်းမှုတွေ၊ ဘာမှန်းမသဲကွဲတဲ့ စွဲလမ်းမှု တချို့တလေတွေနဲ့ နွေရာသီကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီ နွေရာသီရဲ့ အဝါရောင်နေ့ရက်တွေတိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဟာ သံဆန်ခါကာထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဟိုဘက်တိုက်ခန်း နောက်ဖေးဝရန်တာမှာ လှမ်းလေ့ရှိတဲ့ မိန်းမဝတ်အတွင်းခံဘောင်းဘီ လေးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့တယ်။

ငေး .. ကြည့် .. နေ .. ခဲ့ .. မိ .. ပါ .. တယ် .. ဗျာ။

(၅)

သင်္ကြန်ပြီးလို့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်တော့ ကျွန်တော် အောင်တယ်။ အဖေကလည်း မြောင်းမြမှာ အိမ်ထောင်သည်လိုင်းခန်း ရပြီးမို့လို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုလိုက် ပြောင်းသွားရပါတယ်။

ဘဝမှာ သမားရိုးကျဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို အကျယ်မချဲ့ဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မြောင်းမြမှာပဲ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပုသိမ်တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရတယ်။ အပြင်ဘော်ဒါဆောင် နေခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ပေါ့။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်အရောက်မှာပဲ ကျွန်တော် ရည်းစားရယ် တယ်။ သူကလည်း လပွတ္တာကလာပြီး အပြင်ဘော်ဒါဆောင်မှာနေရင်း ပထဝီမေဂျာနဲ့ ကျောင်းတက်နေတာပါ။ သူ့နာမည်က ထားယားမြတ်တဲ့

ထားထားနဲ့ ကျွန်တော် ရည်းစားဖြစ်ပြီး လေးငါးလလောက် ကြာတော့ အတန်းတင်စာမေးပွဲတွေ ဖြေရရော။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက စာသင်နှစ်ဟာ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတစ်ခုကို နှစ်ပြည့်အောင် မသင်ရဘူး။ ခြောက်လလောက်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေပြီး အတန်းတင်ပေးတာ (အဲ့ဒီခေတ်ကို မိလိုက်တဲ့သူတွေ သိကြမှာပါဗျာ)။

အဲ... အတန်းတင်စာမေးပွဲတွေပြီးလို့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ရတဲ့ အခါကျတော့ ပုပ္ဖန္တေ့နွေးရည်းစားဖြစ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွဲက ကဲကြသဲကြတော့တာပါပဲ။ အသည်းအသန်လွမ်းကြ၊ ရင်ကွဲနာတွေကျကြ၊ တစ်ရက်မှမမေ့ဖို့ ကတိတွေထားကြနဲ့။

ဒီလိုဖြစ်တာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့က 'အချစ်' ဆိုပြီး တော်တော် အလေးအနက်ထား ခံစားလိုက်ကြရသေးတာဗျ။

နောက်တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်တော့ ကျွန်တော်တို့က တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်ရောက်ပြီ။ ဒါလည်း ဖင်နွေးအောင် စာမသင်ရသေးခင် တစ်နှစ်ပြီးသွားပြန်ဦးတော့မှာ။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ချစ်လိုက် သည်းလိုက်ကြတာမှ ရောဂါက အတော်ကို တက်နေပြီ။ ကဲ... တိုတိုပြောကြပါစို့။ အဲဒီ တတိယ စာသင်နှစ်မပြီးခင်မှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ထားထားတို့ တည်းခိုခန်းမှာ သွားအိပ်ဖြစ်ကြပါတယ်။

အစကတော့ ထားထားက

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရှက်စရာကြီး”

ဘာညာနဲ့ ငြင်းနေသေးတယ်။ ဒါကလည်း မိန်းကလေးတို့ ထုံးစံအရ ပြောကိုပြောရမယ့် ဇာတ်ညွှန်းစာသားကိုး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး

တော့လည်း တည်းခိုခန်းကို ရောက်သွားကြတာပါပဲ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒါဟာ သူ့အတွက်ရော၊ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံပါ။ ဒါမျိုး မကြုံဖူးသေးခင်တုန်းက ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ရင်တဖျပ်ဖျပ် အသည်းတထိတ်ထိတ်နဲ့ နွေးခနဲဖြစ်သွားလိုက်၊ အေးခနဲဖြစ်သွားလိုက်၊ ဝန်းခနဲ ဟိုးအမြင့်ကို တက်သွားလိုက်၊ လျှောခနဲ နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်နဲ့ မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် အရသာအမျိုးမျိုး ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ။

လက်တွေ့ကျတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ထားထားကလည်း ရင်ခနဲဖို့ထက် သူ့ကို အထင်မသေးအောင်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာဈေးမကျအောင် ကာကွယ်တဲ့ စကားတွေချည်းပဲ တရစပ် တွန်းပြောနေတယ်။ နားကို ညည်းရော။

သူ့မျက်နှာကိုလည်း တစ်ချိန်လုံးလည်း ခေါင်းအုံးနဲ့ ဝှက်ထားသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထူထူပူပူနဲ့ ထားထားရဲ့လက်ထဲက ခေါင်းအုံးကို အတင်းလုယူမိနေတာပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာမှန်း ကိုယ့်ဘာသာလည်း မသိဘူး။

“ထားထားကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါကွာ၊ အတည်ယူမှာပါ”

ဆိုတဲ့စကားကို အကြိမ် ၂၀ ထက်မနည်း ပြောခဲ့မိတယ်ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံဆိုပေမဲ့ ဟိုကိစ္စဟာ ဘာအခက်အခဲ၊ ဘာအထစ်အဆိုးမှ မရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြုန်းဆို ပြီးဆုံးသွားတယ်။

ဘာမှ ရင်မခန့်လိုက်ရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ မချင်ပဲနဲ့ဗျာ။ ရုပ်ရှင်ကို ဇာတ်သိမ်းအထိ ပြီးအောင်ကြည့်ခွင့်မရဘဲ နောက်ဆုံးကျရင်

ဖတ်ကားက ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး ရုံထဲက ပြန်ထွက်
ခိုင်းတာ ခံလိုက်ရသလိုပဲ။

ဒီလိုနဲ့ လူသားနှစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်းစည်းမှုအစမှာ (အားလုံး
လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း) အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြလို့မရတဲ့
အချစ်အကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ် သစ္စာတိုင်တည်ခဲ့ရတာပေါ့။

“ထားထားကို ကိုယ် သေတစ်ပန်သက်ဆုံး ချစ်သွားမှာပါ
ကွာ ကိုယ့်အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို ယုံ”

အဲ့ဒါ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် တကယ်ခံစားရတဲ့ ‘အချစ်’ပဲ။
ကျွန်တော်မြတ်နိုးယုံမှတ်ထားတဲ့ ‘သစ္စာတရား’ပဲ။

(၆)

ကျောင်းပြီးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ထားထား လက်ထပ်ကြတော့
ထားထားက သူ့မိဘလက်ထက်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ ငါးပိငါးခြောက်လုပ်ငန်း
ကိုပဲ ဆက်ဦးစီးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဥပဒေဘွဲ့နဲ့ ကျောင်းပြီး
ထားတာဆိုတော့ ရှေ့နေပဲ လုပ်ချင်တာဗျ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း လွယ်တယ်မမှတ်နဲ့။ ချိန်ဘာဆင်းလို့
ကိုယ့်ဆရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ဘာဝင်ငွေမှ မရ
သေးခင် အစစအရာရာ ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ရတာချည်းပဲ။

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ပညာယူရတဲ့ကာလပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်
ထမင်း ကိုယ်စားရတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ပညာယူတယ်ဆိုတော့
ဖြေသာပါသေးတယ်။ အခုတော့ဗျာ အာစီယံဂုဏ် အနန္တောရယ်လို့
ကိုယ် ဦးထိပ်တင်ထားတဲ့ ဆရာက ဘာပညာမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ပေး
ဘဲ သူ့ကိစ္စတွေချည်းပဲ ဖိခိုင်းနေတော့တာပဲ။

အမွေကိစ္စ၊ အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနဲ့ စာချုပ်စာတမ်း လုပ်မယ့် အမှုသည်လာလို့ကတော့ ဆရာအနားမှာ ပညာယူမယ် စိတ်မကူးလေနဲ့။

“အောင်စော်ရေ၊ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖိတိုစတက် သွား ကူးစမ်းကွာ၊ ထင်ထင်ရှားရှားလေးဖြစ်အောင် ကူးခဲ့နော်”

ကျွန်တော့်ဆရာက အဲဒီလို ခိုင်းပြီးသားပဲ။ ဆရာအနားမှာ နှစ်ပေါက်အောင်သာ နေလာခဲ့ရတယ်။ ဘာရေနေပညာမှ မည်မည်ရရ မတတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်လုပ်တတ်တာဆိုလို့ ဖိတိုစတက်ဆိုင်မှာ မိတ္တူကောင်းကောင်းကူးတတ်လာတာပဲ ရှိတယ်။

ဒီလိုမှန်း စောစောကသိခဲ့ရင် ရှေ့နေ ဘယ်လုပ်စားမလဲ ဗျာ။ မိတ္တူကူးဆိုင် ထောင်မှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကြားထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အိမ် ထောင်သက် ငါးနှစ်ကျော်ခြောက်နှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ထားထားတစ်ယောက် ငွေဖောက်လာတာပါပဲ။

ပွဲစားထွန်းတင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘာလိုလိုဆိုလား။ အရပ်ထဲက နီးစပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာလိုလို စကား စပ်မိသလိုလိုနဲ့ လာလာပြောကြတယ်။ သူတို့ပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိနေတာ ကြာပါပြီ။

“ရန်ကုန်က ပွဲရုံကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပြောမှ ဈေးရတာ”

ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ညအိပ်ညနေ ခရီးထွက်တာက ခဏခဏ။ သွားလိုက်ပြန်ရင်လည်း တစ်ခါတလေ နှစ်ရက်သုံးရက် နေလို့မှ ပြန်ရောက်မလာတတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကိစ္စကို မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်မှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ပြောင်ဖွင့်မေးပြန်တော့ လည်း ထားထားကိုယ်တိုင် ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ပြီး ငြင်းတာ ဗျာ။ ဒါမျိုးဆိုတာကလည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြ နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကဲ . . ကျွန်တော့်ဘက်ကရောတဲ့။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း ထားထားကို ချစ် ရတာ ရိုးသွားသလို ဖြစ်နေပြီ။

‘ဒီမိန်းမကို ငြီးငွေ့နေပြီ၊ နောက်မိန်းမလိုချင်တယ်’

လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။

ကျွန်တော့်စကားက ရှင်းရှင်းလေး။ ထားထားကို ချစ်ရတာ ရိုးနေပြီ။ ကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းကလို ရင်ခုန်သံတွေ ဆူပွက်ထ၊ ရမွှက်စိတ်တွေ တဖျပ်ဖျပ်တောက်လောင်နေတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။

မရှိမသေ့စကားပြောရရင် ထားထားနဲ့ကျွန်တော် လင်လို မယားလို မနေထိုင်ဖြစ်ကြတော့တာတောင် လေးလငါးလလောက် ရှိ နေပြီပဲ ဥစ္စာ။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျွန်တော် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။ ဒီလိုမျိုး အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်းတစ်နေရာမှာ ဇနီးဖြစ်သူက . .

‘ကို . . ထားကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်’

လို့ မေးနေစရာ မလိုအပ်သလို . . .

'ထားအပေါ်မှာ ကိုယ့်အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာ ယုံ'
လို့လည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြောနေရတော့မှာမှ
မဟုတ်တာ။

အချစ်ဆိုတာ 'မရှိဘူး'မဟုတ်ဘူး။ သူ့အချိန်နဲ့သူ ရှိခဲ့ပြီ၊
ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ဒီအိမ်ထောင်တစ်ခုကို မပြိုကွဲသွားအောင် စည်းနှောင်ထားရတာကိုက 'သစ္စာတရား'။ အဲ့ဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ..

'ထားရေ .. မင်းကိုငါ ငြီးငွေ့နေပြီကွာ'

လို့ စစ်မကြေညာသလို ထားထားကလည်း အိမ်ထောင်ပြိုကွဲဖို့ လမ်းခွဲစကားကို မပြောသေးတာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့တာသာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သစ္စာတရားတွေအပေါ် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကျားကန်ရပ်တည်နေတာ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ဘာကိုမှ ယုံကြည်လို့မရဘဲ ပရမ်းပတာ ပြိုကွဲသွားမှာပေါ့။

(၇)

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့ လိပ်စာကတ်လေးတစ်ရွက် လာပေးတယ်။ သူက

"သူငယ်ချင်း အောင်ဇော်၊ မင်းရဲ့အမျိုးသမီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်သွားတိုင်း အဲ့ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတာချည်းပဲ။ အဲ.. သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟို ထွန်းတင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ အတူတူတည်းတာ။ ရော့ .. လိုက်သွားဟော့ကောင်။ နွားတော့ အဖြစ်မခံနဲ့"

သူက တိုက်တွန်းလို့ ရန်ကုန်ကားလက်မှတ်ကို ဝယ်ပြီး လိုက်လာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ လေးနေလေရဲ့။

အဝေးပြေးကားက ရန်ကုန်ကားကြီးဝင်းထဲကို ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိသေးဘူး။ ကျောပိုးအိတ်လေးကို လွယ်ပြီး ယောင်လည်လည်နဲ့ လျှောက်လာတော့ တက္ကသိုလ်က အရိုင်းဘာက လှမ်းမေးတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆရာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ နောက် .. ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကိုင်လာမိတဲ့ ဟိုဘယ်လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို လုံးခြေပြီး ရေမြောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ကျွန်တော်အသွားချင်ဆုံး လိပ်စာတစ်ခုကို ပြောလိုက်မိပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက ကျွန်တော့် ကလေး ဘဝမှာ ခဏနေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဝန်ထမ်းတန်းလျှားတိုက်ခန်းတွေဆီကိုပါ။

ဟဒံပင်ကြီးကတော့ နီနီဝါဝါအရွက်တွေကို ခြွေချနေတုန်းပဲ။ တိုက်တန်းလျားကြီးတွေကဖြင့် အိုလှပြီ၊ ဟောင်းလှပြီ။

တိုက်နံပါတ် ၁၆ နဲ့ ၂၁ တို့ကို ခြားထားတဲ့ နောက်ဖေးလမ်း ကြားလေးရဲ့ ထိပ်နားမှာ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ငေးမောကြည့် လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူနွေးလာတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် ၁၂ နှစ် အရွယ် ခုနစ်တန်းကျောင်းသားလေး ပြန်ဖြစ်သွားသလိုပဲ။

တကယ်ဆို ဒီဝန်းကျင်ဟာလည်း အရင်ကနဲ့ လုံးလုံး ဘယ်တူ တော့မှာလဲ။ ဒီတိုက်တန်းလျားမှာ အရင်တုန်းက နေထိုင်ခဲ့သူတွေ ဟာလည်း အခုဆို ဘယ်ရှိကြတော့မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် တော့ အရင်က ရင်ခုန်သံတွေ ရှိနေသေးတယ်။ အရင်က အလင်း ရောင်ဟာလည်း ပူနွေးနေတုန်းပဲ။ ဟိုးအရင်က နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရနံ့ တွေဟာလည်း လေထုထဲမှာ သင်းပျံ့နေတုန်းပဲ။

အဲ့ဒီမှာတင် ကျွန်တော် တစ်ချက် 'လက်ခနဲ' သိလိုက်တယ်။
တရားအားထုတ်တဲ့လူတွေတော့ ဘယ်လိုကြုံဖူးသလဲ မသိဘူး။
ကျွန်တော့်အဖို့တော့ စကားလုံးတွေနဲ့ 'ကွယ်'နေတဲ့တရားကို ဘာ
စကားလုံး ဘာဝေါဟာရမှ မပါဘဲ ကိုယ်လုံးတီး မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။
'ကိုယ်လုံးတီး' ဆိုလို့ ကျွန်တော် အသုံးအနှုန်းရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်
ဗျာ။ ဒီလိုပြောမှုကို ခရီးက ရောက်တော့မှာ ...။

ခါတိုင်းတုန်းကတော့ တရားကိုယ်ထည်ပေါ်မှာ တရုတ်က
တရုတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ပေးလိုက်၊ ဂျပန်က ဂျပန်ရှပ်ပေါက်အောင် ဆင်လိုက်၊
မြန်မာက မြန်မာလို၊ ကုလားက ကုလားလို ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ပုံဖော်
ဝတ်ဆင်ပေးထားကြတာဆိုတော့ သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးကွဲပြီး အဝတ်အစား
ကိုပဲ အဟုတ်ကြီးလုပ်နေရတယ်။

ခုကျမှ ဗလားဟင်းလင်း ဘွားခနဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်
မြင်ရတာမျိုး။ ဒီမယ် ... လူတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ 'အချစ်' တို့၊
'သစ္စာ' တို့ဆိုတာတွေဟာ နည်းနည်းလွဲနေတယ်ဗျ။ ဘာခေါ်မလဲ၊
တမင်လုပ်ယူနေရသလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်နားလည်တာကိုတော့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြန်မပြော
ထတ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားရသလို ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်
ခံစားလို့ရမှ သိနိုင်မယ့် ကိစ္စပဲ။

ကျွန်တော်က တိုက်နံပါတ် (၂၁) ရဲ့ ဒုတိယထပ် ညာဘက်
ထောင့်အစွန်ခန်း နောက်ဖေးဝရန်တာဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။
မိန်းမဝတ် အတွင်းခံဘောင်းဘီလိုလိုတာလိုလို တစ်ထည် လှန်းထား
တာကို မသဲမကွဲ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့် နှလုံးသားက အခုန်မြန်လာတယ်။ စောစော
တုန်းက ဟိုဟိုဒီဒီကူးခတ်နေတဲ့ စိတ်ဟာ ခုတော့လည်း ငြိမ်လို့ ...။

မင်းသိန်းစိန်
ဩဂုတ် ၁၈၊ ၂၀၁၃

ကျွန်မနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နံနက်ခင်း ထက်မြတ်နိုင်ရင်

အိပ်ရာခြေရင်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသော
ခြေသံကြောင့် ကျွန်မ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ နိုးပြီးပြီးချင်း မျက်လုံးကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြေရင်းဘက်နားက ကျွန်းသားမိရှိရယ်၊ အလှူကုန်
ပစ္စည်းတွေနှင့် တိုလီမိုလီများထည့်ထားသည့် ပန်းခုံရောင်သစ်သားစင်

ကလေးရယ်၊ တီဗီတစ်လုံးနေရာယူထားသည့် အလူမီနီယမ်စားပွဲလေး
ရယ်ကို ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ စောသေးသည်မို့
မြဲတင်းပေါက်က တိုးဝင်လာသော နေရောင်ခြည်သည် လိုက်ကာထူထူ
ကို မဖြတ်သန်းနိုင်ချေ။

စောစောက ကြားလိုက်ရသောခြေသံက နားစည်ပေါ်တွင်
ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မကတော့ အိပ်မက်ထဲက ခြေသံကို
အပြင်မှာထိ ကြားနေရသည့်အတွက် အံ့သြရှုံ့သာတတ်နိုင်တော့သည်။

အိပ်မက်ထဲက ခြေသံ ...။ ဟုတ်တာပေါ့။ အခြားသူ
တစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားရဖို့ဆိုတာက အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နိုင်ခြေ
မရှိသလေ ...။ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်
ခြင်းဖြစ်ရာ အခြားမည်သူ့ခြေသံကိုမှ ကြားရစရာအကြောင်း မရှိပေ။

ကျွန်မက မွေ့ရာခေါင်းရင်း ညာဘက်ဘေးရှိ စက္ကူစာရွက်
အတိုအစတွေ၊ ဖိုင်တွဲအဟောင်းတွေ ထည့်ထားသော အပြာနုရောင်
ထလတ်စတစ်ခြင်းကလေးဆီ လက်လှမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိုအထဲမှာ
စာရေးစက္ကူတစ်ရွက်နှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းကို နှိုက်ယူပြီး မိတ်ကူး
ထဲပေါ်ရာ ဝါကျသုံးလေးကြောင်းကို ရေးခြစ်လိုက်၏။

ချိန်းဆိုထားတဲ့အတိုင်း ဟောဒီမနက်ခင်းဆီကို
ငါ တစ်ယောက်တည်း ရောက်အောင် လာခဲ့ပြန်ပြီ ...။
ဘယ်သူနဲ့တွေ့ဖို့လဲတဲ့ ...။
ငါ့ကို တွေ့ဖို့သာ ငါ လိုက်ရှာနေခဲ့တာပါ။
မနက်ဖြန်မှာလည်း အဲဒီမနက်ခင်းဆီ ငါ ရောက်အောင်
လာဦးမယ် ...။
ဪ ... လူ့ဘဝဆိုတာ အထပ်ထပ်အခါခါ ချိန်းဆိုခြင်း
ပဲလား ...။

(၂)

ရေခဲအိုးအိုးလေးတစ်လုံးတည်ပြီး ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲထုပ်
တစ်ထုပ်ကို ပြုတ်စားလိုက်တော့ မနက်စာကိစ္စက ပြီးသလောက်
ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကလည်း အလိုနည်းပါးလှသူတစ်ယောက်အတွက်
မို့လို့သာပါပဲလေ။ လျှာပေါ်ကရမ္မက်ကို မချုပ်တည်းနိုင်လျှင်တော့
အစာအိမ်ထဲမှာ အစာရှိဖို့ဆိုသော 'လိုအပ်မှု' နှင့် 'ဘယ်လိုဟာလေး
မျိုးကိုမှ စားချင်ပါတယ်' ဟု တောင့်တသည့် လျှာပေါ်က လက်မဝက်စာ
'လိုချင်မှု' ကို ရောထွေးရွှပ်ယှက်ခတ်ပြီး အပန်းတကြီးဖြစ်နေဦးမှာ
သေချာသည်။

“ကလင် .. ကလင် .. ကလင်”

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှာ ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ကျွန်မက စားပြီးသား
ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ဘောစင်ထဲ ထည့်ကာ ရေပိုက်ခေါင်းကို အနည်းငယ်
ဖွင့်ချပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ လက်ဆေးပြီး ထွက်လာသောအခါ ဖုန်း
သံက တိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ခဏစောင့်နေလိုက်သောအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြည်လာ
၏။ ကျွန်မက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါရှင်... နန်းဇွယ်နီခင် ပြောနေပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးနေသော အသံက...

“နန်းရေ... မသိတာပါ... မတွေ့ရတာကြာလို့ ဆက်လိုက်
တာ။ မသိတာတို့က အခု သန်လျင်ကို ပြောင်းသွားပြီလေ
... အဲဒါ သိလား”

“ဟင့်အင်း မသိသေးဘူး မသိတာရဲ့... ဘယ်သူနဲ့မှလည်း
အဆက်အသွယ်မရတာ ကြာပြီလေ”

ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မသိတာက...

“အင်း... ထင်သားပဲ... အဲဒါကြောင့် အခု လှမ်းဆက်လိုက်
တာ။ မသိတာတို့က အရင်ဖုန်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ အခု
ကိုင်နေတဲ့ နံပါတ်အသစ်ပေးမယ်၊ မှတ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ၏ ဗိုဘိုင်းဖုန်းက အိပ်ခန်းထဲတွင် ကျန်ခဲ့တာကြောင့်
အနီးတွင် လွယ်လွယ်တွေ့ရသော ခဲတံတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်
သည်။ တစ်ဖက်မှ မသိတာကလည်း...

“မှတ်ထားနော် နန်း... အခုကိုင်နေတဲ့ ဖုန်းက 09252579
...”

ကျွန်မက တယ်လီဖုန်းတင်ထားသော ခုံအောက်ရှိ ဖုန်းဒါရိုက်
ထရီ ဓာအုပ်ကျောဖုံးကို လှန်ကာ ရေးချလိုက်သည်။

“092525..... ဟင်”

ရေးမှတ်လက်စခဲတံကို ကိုင်ထားသော ကျွန်မ၏လက်တွေ
က တွန့်ခဲနဲ့ ရပ်တန့်သွား၏။ ကျွန်မရေးနေသည့် ကျောဖုံးအတွင်းဘက်
မှာပင် ထိုနံပါတ်အတိုင်း ကျွန်မ၏လက်ရေးဖြင့် ရေးမှတ်ထားသော
ကိန်းဂဏန်းများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ကျွန်မက မသိတာအား
သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ချွတ်ပြခိုင်းလိုက်သည်။
သေချာသည်။ တစ်လုံးမှ မလွဲ။

အခုမှ လှမ်းပြောပြနေသည့် ဖုန်းနံပါတ်အသစ်စက်စက်ကို
ကျွန်မက ဘာကြောင့် ကြိုတင်ရေးမှတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေရပါလိမ့်။
ရေးထားသည့်ခဲတံရာကို ကြည့်လိုက်တော့ အတော်ပင် ဟောင်းဟောင်း
နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်မက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် အဖြေကို ရှာမဖြစ်
နေခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်မှ မသိတာက နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားလေပြီ။

လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တာတွေ ဘယ်
လောက် များနေပြီလဲ။

နန်းစွယ်နီခင်ဆိုသော အထီးကျန်မိန်းမတစ်ယောက် အဖို့က တော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေကို စာတိုပေစလေးတွေ ချရေးနေရုံ အပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တူး ထင်သည်။ ကျွန်မဖြစ်ချင်သည့် စာရေး ဆရာမဘဝကို ရဖို့ကတော့ အဝေးကြီး ဝေးနေလိမ့်ဦးမှာ သေချာလှ၏။

စာရေးဆရာမ မဖြစ်ရတော့ရော ဘာတွေများ ဆုံးရှုံးသွားမှာ မို့လို့တဲ့လဲ ...။

တကယ်ဆိုလျှင် လူ့ဘဝကြီးထဲ ရောက်လာရသည့်အကြောင်း အရင်းထဲမှာ ခံစားချက်အတိုအစတွေ၊ စာကြောင်းအတိုအစတွေနှင့် လည်း ပြည့်စုံလုံလောက်ချင် လုံလောက်နေမှာပေါ့လေ။

(၃)

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်းအဝင်တံခါးမကြီး၏ အပြင်ဘက် မှ တစ်နံတစ်ယောက်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်နေသည်။ ကျွန်မက ထသွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အကိုအဖြူနှင့် ထဘီခရမ်းရောင်ဆင်တူ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ခပ်ဝဝအမျိုး သမီးက ...

“မြေခွန်လာကောက်တာပါ ညီမလေး .. စက်တင်ဘာနဲ့ အောက်တိုဘာ နှစ်လအတွက်ပါ”

“ဟင် .. မြေခွန်က ဒီမြေဂရန်နာမည်ပေါက်တဲ့ ပိုင်ရှင်နဲ့ တောင်းရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မက တိုက်ခန်းပဲ ပိုင်

တာလေး။ မြေကြီးပိုင်ရှင်က သတ်သတ်ရှိတယ်လေ အစ်မရဲ့”
 ကျွန်မက ငြင်းလိုက်တာကြောင့် အခွန်လာကောက်သည့်
 ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးစလုံး ကြောင်အအဖြစ် ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေကြသည်။
 ပြီးတော့မှ မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားသော တစ်ယောက်က ..

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမလေးရဲ့ .. ပြီးခဲ့တဲ့ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်
 အတွက် ဒီတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့ အန်တီကြီးကပဲ ဆောင်လိုက်
 သေးတာပဲ ဥစ္စာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မက အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

“ဟင် .. ဘယ်က အန်တီကြီးလဲ”

“ဒီတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့ အန်တီကြီးပဲလေ ..။ ညီမလေးနဲ့
 ဘာတော်သလဲတော့ မသိဘူး”

ဟုပြောရင်း ထိုဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို ကျော်ကာ
 အခန်းအတွင်းဘက်ဆီသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက သူနှင့်
 သိကျွမ်းပြီးသား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသည့် ဟန်မျိုး။ ထို့
 ကြောင့် ကျွန်မက ..

“အစ်မတို့ တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ်။ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ကျွန်မ
 တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ ဘယ်က အန်တီကြီးမှ မရှိပါဘူး”

“ဪ .. မမှားပါဘူး ညီမလေးရယ်။ ဒီကနေ လှမ်းကြည့်
 လိုက်ရင် ဟောဟိုနံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ပဒေါင်မကြီးပုံ ပန်းချီ
 ကားရော၊ ဟိုဘက်က နွားနှစ်ကောင်ပုံနဲ့ ပန်းချီကားရော
 အသေအချာကို မှတ်မိနေတာ။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
 ပုံထားတဲ့ စာအုပ်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တခြားအခန်းနဲ့

မှားစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဒါဆိုလျှင်
 ပြီးခဲ့သည့်လက ကျွန်မကိုယ်စား ဘယ်သူကများ မြေခွန်ကို ဆောင်ပေး
 လိုက်ပါလိမ့်ဟု အဓိပ္ပာယ်မရှိစွာ တွေးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သူတို့
 ပြောသော ကုသင့်တွေကိုပေးပြီး ပြေစာစာရွက်ကို ယူကာ အခန်းတံခါးကို
 ပြန်ပိတ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်မက အဆင်
 ပြေသလို စုပုံထားသော စာအုပ်တွေကို ဝေဝေဝါဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် နံရံကပ်စာအုပ်စင်လေး တစ်စင်လောက်
 ရိုက်ပြီး စာအုပ်တွေကို ထားဖို့ကောင်းတာဟု တွေးလိုက်မိသည်။

စိတ်ကူးမိသည်နှင့် ဖျိုးခနဲဖျတ်ခနဲ လုပ်တတ်သော ကျွန်မ၏
 အကျင့်အတိုင်း ပေကြိုးကို ထယ့်လိုက်၏။ ထို့နောက် နံရံ၏ အောက်ခြေ
 နှင့် အမြင့်ကို ပေကြိုးဖြင့်တိုင်းလိုက်သည်။ အောက်ခြေအလျားက
 ၉ ပေခွဲ၊ အမြင့်ကတော့ ၆ ပေလောက်ပဲ ထားရမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်
 ၏။ ထိုအတိုင်းအထွာကို လက်သမားဆီမှာ ပြောပြီး အပ်ဖို့ မှတ်ထား
 ဦးမှပဲဟု တွေးကာ ဆော့ပန်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး နံရံတွင် ၉ $\frac{1}{2}$ x ၆
 ဟု ရေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ရေးပြီးသည့်အချိန်မှာပင် ထိုနေရာ၏ဘေး တစ်ပေမျှပင်
 မကွာသောနေရာ၌ စောစောက ကိန်းဂဏန်းအချိုးအစားအတိုင်း
 တစ်သဝေပတ်မီး ရေးသားထားသည့် ဆော့ပင်ရာကို တွေ့လိုက်ရလေ
 သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစ ပြုလာသည်။
 အရင်တုန်းကတည်းက ဒီနံရံမှာ စာအုပ်စင်ရှိကုန်ဖို့ ကျွန်မ

တိုင်းထွားခဲ့ပြီးသားလား ..။ ဒါကို ဆော့ပင်နဲ့ ရေးမှတ်ထားခဲ့ပြီး သားလား ..။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မက လုံးဝမေ့လျော့နေခဲ့တာ ပါလိမ့် ..။

ကျွန်မက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆော့ပင်ကို ပစ်ချကာ စာအုပ်ပုံကို ကျောခိုင်းပြီး ဝရန်တာဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဝရန်တာကို ထွက်သည့် တံခါးပေါက်က တိုက်ခန်းအဝင် တံခါးမကြီးနှင့် ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေခန့်သာ ဝေးသည်။

ဝရန်တာကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်သည်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် မောင်းနှင်ပြေးလွှားနေသည့် မော်တော်ယာဉ်များကို တွေ့ နေရ၏။ ထိရောင်းသည့် လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးက ခေတ်ပေါ်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားသည်။ ကျွန်မ၏ တိုက်ခန်းက ၄ ထပ်မြောက်ဆိုတော့ သီချင်းသံကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရချေ။ ဟော ..ဟိုဘက်မှာ City Mart ဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့် ကောင်မလေးတွေ လျှောက်လာနေကြပြီ။ ကျွန်မက နုနယ်ပျိုမျစ်သော ကလေးမလေးတွေကို ကြည့်ရင်း လန်းဆန်းသလိုလို ခံစားမိရာက ရုတ်တရက် တိုက်ခန်းအောက်တည့်တည့်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟင် ..”

မြေပြင်ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်မရှိရာ ဝရန်တာတည့်တည့်ဆီသို့ မော့ကြည့်နေသော အသက် ၇၀ အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ ဆံပင်တွေကတော့ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး စွတ်စွတ်ဖြူနေ၏။ ထူးခြားသည် ကတော့ ထိုအဒေါ်ကြီး၏ မျက်လုံးအနံ့သည် သလင်းကျောက်ဖြူသား

ဥဿဖရားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသလား အောက်မေ့ရအောင် တိုးလှူ ပေါက် ကြည်လင်နေ၏။

ထိုအကြည့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင် ဘာလိုလို မသိမသိဖြစ်မိသောကြောင့် ကျွန်မက ဝရန်တာမှ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့် အဲဒီမိန်းမကြီးက ငါ့ကိုမှ ကွက်ပြီး စိုက်ကြည့် နေတာပါလိမ့်’

(၄)

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ကြားနေကျခြေသံများနှင့်အတူ ကျွန်မက အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့ပြန်သည်။ အိပ်မက်တွေရဲ့ ခြေသံက မဆုံးနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

ပြီးတော့ နေ့စဉ်ပြုနေကျ ဝတ္တရားတွေကရော ပျင်းရိငြီးငွေ့ စရာ ကောင်းလှအောင် မဆုံးနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

မနက်မိုးလင်းတိုင်းပဲ ဒီပြတင်းပေါက်ဆီကို ဒီနေရောင်ခြည် က ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မျက်နှာအဟောင်းကြီးကို အေး စက်စက်ရေတွေဖြင့် အသစ်ဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်ရပြန်၏။ ပါးစပ်ထဲ က သွားတွေကို ပွတ်တိုက်လျှော်ဖွပ်ပစ်ရတာကလည်း ပုံသေကိစ္စ တစ်ခုပင်။

ပူနွေးနေသည့်မနက်စာကို လည်ချောင်းထဲဝင်အောင် မျှောချ ရတာကတော့ ကျွန်မအတွက် အတော်ကြီး ကျင့်သားရနေသော ခေါက် ရိုးကျိုးမှုတစ်ခုပင်။

နောက်ထပ်ရော ဘယ်လောက် နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေချားချား မနက် ခင်းအဟောင်းကြီးနဲ့ နိုးလာရဦးမလဲ မသိဘူး။

“ကလင် .. ကလင် .. ကလင်”

ညှော်ခန်းထဲရှိ နံပုလေးပေါ်က တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာ သည်။ ကျွန်မက ကောက်ကိုင်ပြီး ‘ဟယ်လို’ ဟု ထူးလိုက်တော့ တစ်ဖက် ဖုန်းထဲမှ အမျိုးသားတစ်ယောက်အသံက ..

“ဟယ်လို .. ဆရာမ ထက်မြတ်နိုင်စင်လား”

ကျွန်မက တစ်ခါမှမကြားဖူးသော နာမည်တစ်ခုဖြစ်နေတာ ကြောင့် ..

“ဖုန်းမှားနေတယ်ရှင်”

“မမှားပါဘူး ခင်ဗျ .. ဒီနံပါတ်ပါပဲ .. ဟိုဟာလေ .. ကျွန်တော့်အဘ ဆရာဇော်ဇော်အောင်အိမ်က ငှားသွားတဲ့ State Power ဆိုတဲ့စာအုပ်ကလေး ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင် ပြန်လိုချင် လို့ပါ”

“ရှင် .. State Power ဟုတ်လား”

ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးဖို့ ဝေးစွ။ စာအုပ်နာမည်ကိုပင် မကြား ဖူးချေ။ ပြီးတော့လည်း ဆရာဇော်ဇော်အောင်ဆိုသူနှင့် ကျွန်မက ရင်းနှီး သည်မဟုတ်ပါဘဲ ဘာကြောင့်များ စာအုပ်ငှားရမှာလိမ့်။

တကယ်တော့ ထိုသူက ထက်မြတ်နိုင်စင်ဆိုသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မကို လူမှားနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆက်ပြောနေသည်။

“အဲဒီစာအုပ်လေး ဆရာမဖတ်ပြီးရင် ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်လောက် လာပြန်ယူချင်လို့ပါ။ ဆရာမဖတ်ဖော်အောင်က ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်အတွက် အဲဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးမယ် ပြောထားလို့ပါ”

ကျွန်မက ...

“ရှင် ဖုန်းမှားနေပြီနော်။ ကျွန်မက ထက်မြတ်နိုင်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့စာအုပ်လည်း မရှိဘူး။ ကဲ... သဘောပေါက်ပြီလား”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကျွန်မက ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

လောကမှာ ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိသေးသကဲ့။ ‘ဘယ်ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းမသိ ကိုယ်ပြောချင်တာကို စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ’ဟု တွေးရင်း ကျွန်မ ခပ်ထေ့ထေ့ရယ်မောလိုက်မိ၏။

သို့သော် ကျွန်မ၏ရယ်သံက တစ်ထက်တစ်ဖျက်မှာပင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် သီချင်းခွေအယ်လ်တစ်တွေ တင်ထားသည့် စက္ကူပုံးနံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသော ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးတွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ခေါင်းစဉ်က ‘State Power’ စာအုပ်၏ ညာဘက်ဘေးသားထူပေါ်တွင် အမည်ထိုးထားသည်ကတော့ ‘ဖော်ဖော်အောင်’တဲ့ ...။

ကြောက်စရာကောင်းသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုရတော့ ကျွန်မဆီမှာ ဖြစ်ပွားနေတာ သေချာပါပြီ။ ကျွန်မ၏အတွေး မဆုံးခင်မှာပင် တံခါးဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသဖြင့် သွားဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ရေသန့်

ဘူးပို့သည့် ချာတိတ် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကောင်လေးက ...

“ရေသန့်ဘူး ယူဦးမလား ခင်ဗျ”

“အေး... အေး တစ်ဘူးပို့ထားခဲ့ကွယ်”

ကျွန်မက ပြန်ဖြေရင်း လေးထပ်အထိ ရေသန့်ဘူးကြီးတွေကို ထမ်းပြီး ပို့ရတာကြောင့် မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ဦးမှပဲဟု တွေးလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ရေသန့်ဘူးပို့သောကောင်လေး၏ နောက်ကျောဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖြစ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အခြားသူမဟုတ်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်တွေ စွတ်စွတ်ဖြူနေသည့် အဒေါ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ကြည်လင်ပြီး တိုးလျှိုပေါက်လင်းလက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သွားသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ရင်ဘတ်ထဲတွင် အေးခနဲစိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဘယ်သူလဲ... သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့တိုက်ခန်းနားမှာ သူ့ကို မကြာမကြာ ရှိခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့တွေ့နေရတာလဲ။

ထိုမေးခွန်းအတွက် ကျွန်မမှာ ဘာအဖြေမှမရှိပါ။ အလားတူပင် နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ ကျွန်မနာမည် မဟုတ်သော ‘ဒေါ်ထက်မြတ်နိုင်ရင်’သို့ဟု ရည်ညွှန်းလိပ်မူထားသည့် ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို တံခါးကြားတွင် ညှပ်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင်လည်း ဘာကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ကျွန်မနာမည်က ‘နန်းနွယ်နီခင်’ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ‘ထက်မြတ်နိုင်ရင်’ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ လူမှားနေကြတာပါလိမ့်။

(၅)

ဒီတစ်ခါ နံနက်ခင်းကတော့ သမားရိုးကျပုံစံနှင့် လုံးဝကွဲလွဲဆန်းသစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ခန်းတံခါးကို လူတွေအများကြီးက ဝိုင်းပြီး တဝန်းဝန်း တဝန်းဝန်း ရှည်စွာ ထုနှက်နေကြခြင်းကြောင့် နီးလာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်သူတွေပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေကြတာလို့လဲ။

ကျွန်မကတော့ အရေးကြီးသည်ဆိုသော စကားလုံးကို အယုံအကြည်မရှိဘဲ စွန့်ပယ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ အားလုံးက တစ်ချိန်ကျလျှင် ပြီးဆုံးသွားရစေမည် မဟုတ်လား။ ပြီးဆုံးကြမည့်အရာချင်းအတူတူ ဘယ်ဟာကမှ ပိုပြီး အရေးမကြီးပါဘူး။

ကျွန်မက တိုက်ခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်ပေးဖို့ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ခြေထောက်က စောင်နှင့်တုတ်နှောင်ထားရသလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး လက်လှမ်းမီရာ ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ..

“ဒုန်း .. ဝရော”

အိပ်ရာခေါင်းရင်း သွားဘက်ဘေးရှိ အပြာနုရောင် ပလတ်စတစ်ခြင်းလေး မှောက်ကျသွားပြီး စာရွက်ဟောင်းတွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲသွားတော့သည်။

ကြည့်စမ်း ...။ အရေးကြီးပါတယ်ဟု ခံယူထားရင်တော့ဖြင့် ဒါကို ‘အလျှင်လို အနှေးဖြစ်’ရကောင်းလားဟု စိတ်ထဲမှာ တင်းအားတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ရဦးမည်။ ခုတော့ အေးဆေးပါပဲ။ ကျွန်မက ပြန့်ကျဲနေသော စာရွက်များကို ကောက်ယူပြီး ခြင်းထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ... ဖိုင်အဟောင်းတစ်ခုထဲတွင် ညှပ်ထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းဟောင်းတစ်စုံက လျှောနေ ထွက်ကျလာ၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မျက်စိက လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတွင်တော့ ...

“ဟင် ...”

အမည်ပြောင်းခြင်း

ကျွန်မ နန်းဇွယ်နီခင် .. မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁၄/မမန (နီင်) ၁၈၂၄၅၀ ကိုင်ဆောင်သူအား ယနေ့မှစ၍ ထက်မြတ်နိုင်စင်ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ရန်နှင့် ဆက်သက်ထွက်ရှိရန် ကြော်ငြာထားသည့် လုံးချင်းဝတ္ထုအသစ်များကိုလည်း ထက်မြတ်နိုင်စင်ဟူသော ဇာလောင်အမည်ဖြင့်သာ ထုတ်ဝေသွားတော့မည်ဖြစ်ပါကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်များအား လေးစားစွာ အသိပေးအပ်ပါသည်။

ထက်မြတ်နိုင်စင်

“ဟင် ...”

ကျွန်မ အံ့သြသွားသည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းက ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ဖြစ်နေ၏။

ဒါဆို ‘ထက်မြတ်နိုင်ရင်’က ကျွန်မပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မက လုံးချင်းစာအုပ်တွေ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမ ဆိုပါလား...။

ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ခွင့်မရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ။ တကယ်တော့ ကျွန်မဖြစ်ချင် သည့် စာရေးဆရာမဘဝကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လောက် ကတည်းက ရထားပြီးသားပဲ။

“ဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း ...ဟင်း ...”

ကျွန်မက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည့် ဘဝကို ဖြစ်ခွင့်ရတာနှင့် ဖြစ်ခွင့်မရတာ ဘာကွာခြားသလဲ။

ကိုယ်ရထားသောဘဝ၏ အကြောင်းကို ကိုယ် သေသေချာချာ မသိသည်မှာ အကြီးမားဆုံးပြက်လုံးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ (ကျွန်မက သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တရားတွေ့တာတွေ ရချင်ခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အသိစစ်စစ်တစ်ခုလောက် သိချင် တာပဲ ရှိသည်)

ကျွန်မက အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ တံခါး မကြီးကို ကျွန်မ သွားဖွင့်ပေးဖို့ လိုအပ်တော့မည် မထင်ပါ။ အပြင်မှ လူအုပ်စုက တံခါးသော့ကို ရိုက်နှက်ဖျက်ချိုးပြီး ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်း ထုရိုက်နေသည့် အသံများကြားတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကိုလည်း ကျွန်မ ကြားနေရ၏။

“အဘွားကြီးက တစ်ယောက်တည်းနေတာတဲ့ကွ။ သား ထောက် သမီးခံလည်း မရှိဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ တစ်ယောက် တည်းနေတော့ အရေးအကြောင်းဆို ဘယ်သူမှ မကူနိုင်ဘူး ပေါ့”

“အခုလည်း ရေသန့်ဘူးပို့တဲ့ကောင်လေး လာပြောလို့ သိရတာ။ အထဲမှာ ပုပ်စော်နံ့နေတာ ခု ရက်လောက်တောင် ရှိပြီဆိုပဲ”

သူတို့၏လက်ချက်ကြောင့် သော့က ပြုတ်ထွက်ဖို့ တည်း တည်းကလေးသာ လိုတော့၏။ ကျွန်မက ရပ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဝရံတာဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ‘ဟိုဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဒေါ်ကြီးကို မြင်တွေ့ရလေဦးမလား’ဆိုသည့် စိတ်ကူးနှင့်ပင်။ ဝရံတာကနေ ငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကားတွေ၊ လူတွေက ထုံးစံအတိုင်း သွားမြဲ သွား လျက်။ လာမြဲ လာလျက်ပင်။

လူအများစုကြီးအတွက်တော့ ဘဝဆိုတာ ရွေ့လျားမှုကြီး ဖြစ်ရပေမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်မအတွက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ၏ နောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်နေခြင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုဆိုမှ လွတ် မြောက်ဖို့ အကြောက်အကန် ထွက်ပြေးနေခြင်းမှသော်လည်းကောင်း လွတ်မြောက်ရပ်တန့်ခဲ့ပြီထင်သည်။

“ဝန်း ...”

“ရပြီဟေ့ .. ပွင့်သွားပြီကွ”

အပြင်ဘက်မှလူတွေက ကျွန်မ၏ တိုက်ခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံးက အိပ်ခန်းဆီသို့ ဒရောသောပါးသွားနေကြ၏။

“ဟော .. တွေ့ပြီ .. တွေ့ပြီ ဒီမှာ”

“သေနေတာ ၄ ရက်လောက်တော့ ရှိပြီ ထင်တယ်”

“ကဲ .. လာ .. လာ အပြင်ကို သယ်ထုတ်လိုက်ကြရအောင်”

သူတို့က အသက်မဲ့နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို စောင်လွှမ်းခြုံပေးထားပြီး ရှေ့နှစ်ယောက် နောက်နှစ်ယောက်သယ်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထုတ်လာကြသည်။ သူတို့သယ်ယူလာသော ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို မြင်ချင်စိတ်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ စောင်ဖြင့် ဖုံးထားသောကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဖွေးဖွေးစွတ်အောင် ဖြူနေသည့် ဆံပင်များကိုသာ မြင်ရလေသည်။

(၆)

ချိန်းဆိုထားတဲ့အတိုင်း ဟောဒီ မနက်ခင်းဆီကို ငါ တစ်ယောက်တည်း ရောက်အောင် လာခဲ့ပြန်ပြီ .. ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လဲတဲ့ ..

ငါ့ကို တွေ့ဖို့သာ ငါ လိုက်ရှာနေခဲ့တာပါ ..

မနက်ဖြန်မှာလည်း အဲဒီမနက်ခင်းဆီ ငါ ရောက်အောင် လာခဲ့ဦးမယ် ..

ဪ .. လူ့ဘဝဆိုတာ အထပ်ထပ်အခါခါ ချိန်းဆိုခြင်းပဲလား ...။

ထက်မြတ်နိုင်စင်

ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၅

ခွေးသားဟင်း မင်းခိုက်စိုးစန်

(၁)

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဂျူနီယာသက်ဌေး ဦးနောက်တွေ အချဉ်
ပေါက်နေပြီ။ မနှစ်က ဆုံးသွားတဲ့ သူ့အဖေ ရှေးခေတ် သင်္ဘောသား
အိုကြီး ဦးသက်ဌေးကိုလည်း မကျေမနပ်နဲ့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး အပြစ်
တင်မိသေးတယ်။

ဘာကြောင့်များ ဒီလိုရပ်ကွက်ညစ်စုတ်စုတ်လေးထဲမှာ အိမ်
ဝယ်ပြီး လာနေရသလဲဆိုတာကိုပေါ့။ တကယ်ဆို သိပ်အချောင်လည်
ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ လူည်းကူးမြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးလိုနေရာမျိုးလောက်မှာတော့
ကျောတစ်ခင်း စာအိမ်ခန်းလေး ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ဝယ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ။

ခုတော့များ... ဟောဒီမြို့ပြင်က 'ရေနံချောင်း' ဆိုတဲ့
လူမနီး သူမနီး ရပ်ကွက်မှာ...။ ရပ်ကွက်ဆိုပေမဲ့ လမ်းနာမည်မရှိဘူး။
အိမ်နံပါတ် တိတိကျကျ မရှိဘူး။ ခရိုင်ဆိုလား... တိုက်နယ်ဆိုလား...
ဘာလား ညာလား အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်းလဲသွားလို့သာ 'ရပ်ကွက်'
လို့ ခေါ်လိုက်ရတာ... တကယ်တော့ 'ရွာ' ပါ။

ရေနံချောင်းဆိုလို့ ရေနံတွေ ဘာတွေ ထွက်လို့လည်း မဟုတ်ဘူးပျ။ ဗွက်ပေါက်ပြီး ညစ်ပတ် နံစော်နေတဲ့ ရေမြောင်းပုပ်တစ်ခုက ရွာလယ်ခေါင်က ကန့်လန့်ဖြတ်စီးနေတာ ...။ အဲဒါကို နံလွန်းလို့ မခံနိုင်တဲ့သူတွေက ရေ 'နံ' ချောင်းလို့ ခေါ်ကြရင်း နာမည်တွင်သွားတာ။

အတန်းပညာလေး မတောက်တခေါက်တတ်တဲ့ ဂျူနီယာ သက်ဌေးရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ရေနံချောင်းစုတစ်ရပ်ကွက်လုံးဟာ 'ပေါ့စပ်' တွေ့ရသည်ပဲ။ (စာရေးဆရာ သိမ်းတင်သားရဲ့စာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားတာကတော့ 'ပေါ့စပ်' ဆိုတာ အရသာပေါ့ပြီး အစပ်ကဲ နေတဲ့ 'ဟင်း' တဲ့။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဆိုရရင်တော့ ဘာမှ သုံးစားလို့ မရဘူးလို့ ပြောတာဗျာ)

ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့ ...။ ဘက်နဲ့ မိဆိုင်တို့ လင်မယားကိုပဲ ကြည့်လေ။

(၂)

ဘက်က လူလိမ်။ လိမ်တာမှ ဘာပညာမှ မပါဘူး။ မြောင်လိမ် မြောင်စားရယ်။ ဥပမာတစ်ခုပြောပြမယ် ...။

ဒီလို တောကျကျရပ်ကွက်လေးမှာ စက်ဘီးငှားစီးတယ်ဆိုတဲ့ ဓလေ့ရှိတယ်ဗျ။ လူပျိုအပျိုဖော်မဝင်သေးတဲ့ ကလေးကြီးတွေအတွက် ပေါ့။

စက်ဘီးစီးတတ်အောင်လည်း သင်ရင်း ဟိုနားဒီနားလည်း အပျော်သဘောလျှောက်စီးရင်းပေါ့။

ဘက်တို့နေတဲ့ တစ်လမ်းကျော်မှာ အဲဒီလို စက်ဘီးအစုတ် လေးတွေ ငါးစင်းလောက်ဝယ်ထားပြီး နာရီအလိုက် ငှားစားတဲ့ အိမ်ရှာအိမ်ရှိတာကိုး။ တစ်ရက်တော့ ဘက်က အဲဒီအိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ကြွချီသွားပြီး ...

“စက်ဘီးငှားခက တစ်နာရီ ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးပူး”

ငါးပူးဆိုတာ ပိုက်ဆံပြားငါးဆယ်ကို ခေါ်တာပါ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကာလတစ်ပိုက်ရဲ့ ဈေးနှုန်းပေါ့ဗျာ။ နယ်မှာက ဈေးပေါမူ အလုပ် ဖြစ်တယ်ဗျ။ ပိုက်ဆံရှားတာကိုး။ အဲဒီတော့ စက်ဘီးငှားခကိုလည်း ကလေးတွေ တတ်နိုင်မယ့် မုန့်ဖိုးလောက်ပဲ သတ်မှတ်ရတယ်။

ဘက်ကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဈေးမေးပြီး စက်ဘီးငှားစား တဲ့သူကို ပေစောင်းစောင်းတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ငါ့ကို ခဏငှားလိုက်”

ဟိုက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် စက်ဘီး ခပ်လတ်လတ်တစ်စင်း ကို တက်ခွပြီး နင်းချသွားပါလေရော။ စက်ဘီးပိုင်ရှင်ကတော့ “ဪ... စက်ဘီးငှားခကို ပြန်လာမှ ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့” ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။

အဲ... ဘက် တက်ခွစီးသွားတဲ့ စက်ဘီးလေးကတော့ တစ် နာရီနဲ့လည်း ပြန်မလာဘူး။ နှစ်နာရီနဲ့လည်း ပြန်မလာဘူး။ ညမိုးချုပ်တဲ့ အထိလည်း ပြန်မလာတော့ပါဘူး။

လူခြေတိတ်လို့ အိပ်ရတော့မယ့်အချိန်ထိ စက်ဘီးပြန်မရောက် လာတော့မှ စက်ဘီးအငှားဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်း စိတ်တွေပူပြီး ဘက်အိမ် လိုက်ဖို့ ခါးတောင်းကျိုက်ပြင်နေတုန်း သူ့ကြီးဒေါ်ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့... ငါတို့လမ်းထိပ်က အပေါင်ဆိုင်မှာရယ်...။ ဘက် တစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စင်းလာပေါင်သွားလေရဲ့။ နင့် စက်ဘီးတွေထဲက အနီရောင်လေးတစ်စီးနဲ့ တူလိုက်တာ ဟယ်။ လိုက်ပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟုတ်ပ...။ ဘယ်လွဲလိမ့်မလဲဗျာ။ ကွက်တိပါပဲ။

ဘက်တစ်ယောက် သူများစက်ဘီးကို ငှားစီးပြီး ခပ်တည်တည် နဲ့ အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ပစ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့... ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး လစ်ပြီလေ။

အသွင်တူလို့ အိမ်တူဖြစ်တယ်ပဲ ပြောရမလားမသိဘူး။ ဘက် မယား မိဆိုင်ကလည်း သိပ်မျက်နှာပြောင်တာ။ စရိုက်က အကြော အတင်းစားထဲမှာ ပါတယ်။ မိဆိုင်ကို ပိုက်ဆံချေးထားမိလို့ အကြွေး တောင်းရပြီဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကျင့်ရတာထက်တောင် ခက်သေးတယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်။

“ဟဲ့... မိဆိုင်၊ နင်ပြောတော့ ငါ့အကြွေးကို ဒီနေ့ ပြန်ဆပ် မှာဆို”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ကောင်မရေ။ စိတ်ချ... လုံးဝကို မမေ့ဘူး။ မမေ့လို့ စောစောကလေးတင်ပြောနေ သေးတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်... ငါစောစောကပြောတာ မိလုံးတို့ ထွေးတင်တို့တောင် ကြားသေးတယ်။ ထွေးတင်က တောင်မှ ငါ့ကို ဟိုဒင်းပြုလို့တဲ့... ဟင်း... ဟင်း”

“ကဲပါ... ထွေးတင်တွေ ဘာတွေ အသာထားဦး။ ဘယ်မလဲ... ငါ့ပိုက်ဆံ”

“ပေးမှာအေ... ပေးမှာ။ ညည်းပိုက်ဆံ ငါတကယ်ပြန်ပေးမှာ။ ဟဲ့... စောစောကလေးတင် အဲဒီပိုက်ဆံကို ဒီခုံပေါ် တင် ထားတာပါ။ ဘယ်ရောက်သွားတာတုန်း။ မိလုံး... တို့ ထွေးတင်... တို့ နင်တို့များ ယူသွားကြသလား။ ခက်တာပဲ... ကောင်မရေ။ ငါက ညည်းကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်ဆိုမှ...။

တကယ် .. တကယ် ..”

“တကယ်ဆိုရင် ပေးလေ .. ဘယ်မှာလဲ”

“အေးဟဲ့ .. ပိုက်ဆံက ဘယ်များခြေထောက်ပေါက်သွားပါလိမ့်။ ခြေ .. ရှာကြစမ်းပါဦးဟဲ့ ..။ ဟို .. သေတ္တာထဲမှာ များလား။ ဟင် .. ဒီမှာလည်း မရှိဘူး။ ဒီလိုလုပ် အေးရယ်၊ ငါ အခု ရှာထားလိုက်မယ်။ နက်ဖြန်လာယူ .. ဟုတ်ပြီလား။ ဆက်ဆက်နော်။ ငါက သေချာပေါက် ပြန်ကိုဆပ်မှာအေး”

ဒီလိုနဲ့ မိဆိုင်တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်ပေးဖို့ စိတ်ကူး မရှိတဲ့ပိုက်ဆံကို ထိုင်ရာမထ ရှာပြလိုက်တာ ကြွေးရှင်လည်း စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်ရရော။ မိဆိုင်က အဲဒီလို ပိုင်တာ။

အဲဒီလို ပြောင်လိမ်ပြောင်စားလင်မယားနဲ့ အကြီးအကျယ် ငြိတဲ့သူက ဦးရွှေလင်းတဲ့ ..။ တကယ့် ပြဿနာဘဲကြီး။

(၃)

ဦးရွှေလင်းက ရပ်ကွက်ထိပ်က ဘုရားကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတာ။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ ရွာဦးစေတီပေါ့။ သိပ်ကြီးကြီးမားမားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ့်ရှစ်တောင်ပြည့်ဘုရားလေးပါ။

သူ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်တဲ့အလုပ်ဆိုလို့ ဘုရားကို တစ်နှစ်တစ်ခါ ထုံးသုတ်တာပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဒါလည်း တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ စေတီလေးထုံးသုတ်ရတာ ဘယ်လောက်များ ကုန်မှာမို့လို့လဲ။ စဉ်းစားကြည့်။

စေတီမုခ်ဦးအဝင်လမ်း ဗွက်ပေါက်နေတာကိုလည်း သူနဲ့ အတိုင်သလိုနေတယ်။ ရပ်ထဲရွာထဲက စေတနာရှင်လူငယ်တွေပဲ လုပ်အားအလှူပေးပြီး လမ်းဖို့ရတယ်လေ။ အောင်မယ် .. သူများတွေ ပင်လင်ပန်းပန်းလုပ်နေတော့မှ သူက မိုက်ခရိုဖုန်းကြီးကိုင်ပြီး အသံပြန်အော်သေးတာ ...။

“သာဓု .. သာဓု .. သာဓု .. လမ်းပြင်တံတားဆောက်
လုပ်အားကုသိုလ် သဒ္ဓါပေါက်ကြတဲ့ မာယာလုလင်တို့လို
နောင်ဘဝမှာ သိကြားမင်းဖြစ်မှာကတော့ ကေနမလွဲပါဘူး။
အင်း .. အင်း .. အာဒါသေ ဝါ ဥဒကပတ္တေ ဝါ .. ဆိုသကဲ့
သို့ ..”

တကယ်ဆို သူ ကန်ထရိုက်ဆွဲထားတဲ့ဘုရားပဲ။ သူ ပြင်ရမှာ
ပေါ့။ ခုတော့ ချာတိတ်တွေကို နောင်ဘဝကျရင် သိကြားမင်းဖြစ်မယ်
... ဘာညာ မြှောက်ပင့်ပြီး ခိုင်းနေတယ်။

ဘုရားရင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းရေးဆိုလည်း ဦးရွှေလင်းတို့
လှည့်တောင် မကြည့်ပါဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူ တနင်္ဂနွေဝတ်အသင်းတို့၊
စနေဝတ်အသင်းတို့က နေ့အလိုက် တံမြက်စည်း လာလှည်းသွားတာ။

ဒါဆို ဦးရွှေလင်း ဘာလုပ်သလဲ။ ဘုရားရှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံ
ကို သူ့အိပ်ထဲထည့်တယ်။ ဒါပဲ ..။

အလှူခံပုံထဲက ပိုက်ဆံကိုလည်း သူယူတယ်။ ဘုရားဝေယျာ
ဝစ္စအတွက်တဲ့။ (ဘုရားမှာ ဘာများ ဝေယျာဝစ္စတွေ ရှိလို့လဲဗျာ) ဖိနပ်
အပ်တဲ့ အခကြေးငွေကိုလည်း သူပဲ ရတယ်။ ဘုရားပန်းလာရောင်းတဲ့
ဈေးသည်တွေဆီကလည်း ဆိုင်ခန်းခတို့၊ ဈေးကောက်တို့ရသေးတာ။

သုံးလူထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားလည်း အာဠာဝကဘီလူးကို
သာ နိုင်တာ။ ဦးရွှေလင်းကိုတော့ မနိုင်ဘူး။ သူပြုသမျှ နုနုရတော့
တာပဲ။

ရပ်ထဲရွာထဲက လူတွေကလည်း ခက်တယ်။ စာသင်ကျောင်း
ဆောက်ဖို့ဆိုရင် ပိုက်ဆံမထည့်ချင်ကြဘူး။ ဆေးပေးခန်းဆောက်ဖို့
အလှူခံရင် မျက်နှာမဲ့ကြတယ်။

အဲ .. ဘာသာရေးခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဘုရားကို ဗန်းပြစီးပွား
ရှာနေတဲ့ ဦးရွှေလင်းလို ကန်ထရိုက်ကိုတော့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ကြားထဲက
ပိုက်ဆံသွားသွားပေးကြသေးတာ။ အောင်မယ် .. ဒါကိုပဲ ‘တစ်ဖူးရလို့
တစ်ပဲလှူ ..’ ဘာညာဆိုပြီး ကြံဖန်ဂုဏ်ယူကြသေးသဗျ။

ဦးရွှေလင်းရဲ့ မအောင်မြင်လိုက်တဲ့ စားပေါက်ထွင်ကွက်
တစ်ကွက် ရှိသေးတယ်။ ဟိုး .. တစ်နှစ် တပေါင်းလပြည့်ည ဘုရားစွဲ
မကျင်းပခင် သုံးလေးရက်အလိုမှာ ...

“ဘုရားကို တစ်ညလုံးမီးဖိုလှီးကာ အလှူငွေ တစ်ထောင်”
ဘယ်နှယ့်ဗျာ ..။ မီးချောင်း ၄ ချောင်း ထွန်းမယ့်ကိစ္စကို
တစ်ထောင်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ သဒ္ဓါမပေါက်ကြဘူးပေါ့။ ရုံးစာရေး
လစာ ၃ လစာလောက် ရှိတာကိုး။ အလှူရှင်မပေါ်တော့ ဦးရွှေလင်း
က အရက်ကွဲမခံချင်တာနဲ့ သူဘာသာသူ လှူမယ်ဆိုပြီး ..

“တပေါင်းလပြည့်ည လျှပ်စစ်မီးအလှူရှင် ... ဦးရွှေလင်း”
လို့ သုံးထပ်သားဆိုင်းဘုတ်ပြားပေါ် မြေဖြူနဲ့ ကမည်းထိုး
ပါလေရော။ ဒါလည်း အိုကေပါပဲ။ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။

အဲ .. ပြဿနာရှိလာတာက တပေါင်းလပြည့်ညမှာပဲ။ လူတွေ
က ဈေးတန်းလျှောက်ကြ၊ မုန့်ဝယ်စားကြ၊ အံ့စာတုံးကစားကြ၊ ဆေးမင်
ကြောင်ထိုးကြနဲ့ စည်စည်ကားကားရှိနေတုန်း စေတီကို မီးပူဇော်သား
တဲ့ လျှပ်စစ်မီးချောင်း ၄ ချောင်းစလုံး ဖျတ်ခနဲငြိမ်းသွားတယ်။

ဘာများဖြစ်သလဲ... လို့ လူတွေ ကြွက်စီကြွက်စီဖြစ်ကုန်ကြ တုန်းမှာပဲ ငါ့မိနပ်လောက်ကြာတော့ မီးတွေ ပြန်လင်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားခွဲလာမယ့်သတ်တွေ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားကြပြန်ရော။ နောက်ခဏနေတော့ မီးတွေ ငြိမ်းသွားပြန်တယ်။ လေးငါးမိနပ်ကြာတော့ တစ်ခါထပ်ပြီး လင်းလာပြန်တယ်။

တော်ကြာနေ... မီးတွေ မှိတ်သွားလိုက်၊ တော်ကြာ မီးတွေ ပြန်လင်းလာလိုက်နဲ့ ခဏခဏဖြစ်နေလို့ ဘာများတုန်းဆိုပြီး ဂျူနီယာ သက်ဌေးတို့ ကာလသားကြီးတွေ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက်ကြည့်ကြ တော့...

လား... လား...။ ဘယ်သူမှတ်သလဲ။ ဦးရွှေလင်းခင်ဗျ။ ဘုရားကို မီးပူဇော်တဲ့ လေးပေမီးချောင်းတွေဆီ သွယ်ထားတဲ့ ခလုတ်ပေါ်မှာ အကျအန လက်တင်လို့ဗျား။

ဂျူနီယာသက်ဌေးက...

“ဦးလေး... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တော့... ဦးရွှေလင်းက...

“အခုည လျှပ်စစ်မီးအလှူရှင်က ငါကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဦးလေးရဲ့။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတာ တွေ့သားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ဒီည ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်က လျှပ်စစ် မီးကို ငါ ပိုင်တယ်။ ငါ ဘုရားမီးပူဇော်ချင်တဲ့အချိန် ဖွင့်မယ်၊ မပူဇော်ချင်တဲ့အချိန် မီးပိတ်မယ်။ ဒါပဲ”

ကဲ... အချိုးမပြေလိုက်တဲ့ပုံဗျား။ သူနဲ့ ပြိုင်ငြင်းရမှာလည်း

ခွက္ခာတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့... ဂျူနီယာသက်ဌေးတို့ ကာလသား ခေါင်းတွေ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရတယ်။

ဦးရွှေလင်းကိုတော့ သူတို့အုပ်စုက နာမည်ပြောင်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ (ဘုရားတောင် သူ့အာဏာစက်နဲ့ မလွတ်လို့) ဤနေ့ ဤရက်မှ အစပြု၍ ဦးရွှေလင်းကို ‘အာဏာရှင်’ ဟု ခေါ်ကြပါရန် ဆိုပြီးတော့လေ။

(၄)

ငြိကြတဲ့ပြဿနာကတော့ လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်းများ၊ ခွေးသားစားမှု ... တဲ့ဗျ။

ဦးရွှေလင်းမှာ မွေးထားတဲ့ခွေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ 'တိုက်တိုင်းအောင်' တဲ့။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ၊ ခွေးနာမည် .. က။ ရန်လုံတို့ဘာတို့ဆို တော်သေး။ ခုတော့ .. ဘာအတိတ်နိမိတ်နဲ့ ပေးထားမှန်း မသိဘူး။

ခွေးက အယ်လ်ဇေးရှင်းလည်း မဟုတ်၊ ဘာလည်း မဟုတ်။ ရိုးရိုးခွေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူမွေးထားတဲ့ ခွေးဆိုတော့လည်း ဆူချေပြီးပြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ 'ဝုတ်-ဝုတ်' ကြီးကိုမှ ဘက်တို့လင်မယားက ပြောင်ပစ်လိုက်ကြတာဗျ။

အမဲသားတုံးနဲ့ ခြံထဲများခေါ်ပြီး အသံတိတ် လက်စတုံးလိုက်တာလား။ ဘာလားတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ သေချာတာက ဘက်နဲ့

မိဆိုင်တို့က တိုက်တိုင်းအောင်နဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို ခြံအပြင်က ဝါးရုံပင်အောက်မှာ မြှုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကိုတော့ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာပဲ။

(အဲဒီညနေခင်းတုန်းကများ ဘက်တို့ခြံရဲ့ ရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ နောက်ခုနစ်အိမ်လောက်အထိ မဆလားနဲ့သင်းယုံခဲ့တယ်လို့ နောင်အခါမှာ သက်သေတွေက ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့သေးပါသော်ကောဗျာ)

ဦးရွှေလင်းကတော့ သူ့ခွေးတစ်ညလုံးပြန်မလာမှန်းသိတာနဲ့ မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း 'တိုက်တိုင်းအောင် ရှာပုံတော်' ထွက်တော့တာပါပဲ။ တစ်နေ့လုံး ရေနံချောင်းစု တောင်ပိုင်းရောက်လိုက်၊ မြောက်ပိုင်းရောက်လိုက်နဲ့ ..။ ရပ်ကွက်ကောင်စီတွေ ဘာတွေလည်း မနေရ ..။ ရဲစခန်းမှာလည်း အမှုဖွင့်ထားတယ်ဆိုလား ..။

ညနေစောင်းတော့မှ ဘက်တို့ လင်မယားကို အမြင်ကတ်နေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က လက်တို့သတင်းပေးလိုက်ပုံရတယ်။ ထကတဲ ရူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်ပြီး သက်သေတွေ ဘာတွေခေါ်၊ ဘက်တို့ ခြံပြင်က ဝါးရုံပင်အောက်ကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ တူးခိုင်းတော့တာပဲ။

ဂျူနီယာသက်ဌေးတို့ကလသားခေါင်းတွေလည်း သက်သေအနေနဲ့ လိုက်ကြည့်ပေးရတာပေါ့လေ။ တွေ့ပါတယ် .. တိုက်တိုင်းအောင်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစတွေကို ...၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်တော့ ဖြစ်နေပြီဗျား၊ အင်း ... ပုံပျက်ပျက်၊ မပျက်ပျက် ဘက်တို့ လင်မယားကို စွပ်စွဲဖို့တော့ ခက်သေးတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တွေ့တဲ့နေရာက သူတို့ခြံထဲမှာလည်း မဟုတ်၊ ခြံပြင်က အများသူငါ သွားလာတဲ့နေရာမှာလေ။ ဘယ်သူ လက်ချက်ဆိုတာ သက်သေပြရခက်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီမှာတင် .. ဦးရွှေလင်းက သူကျွေးမွေးပေးကမ်းထားတဲ့ ရပ်ကွက်ကောင်စီက လူတွေကို ခွတ်အတင်းပြောပြီး ဘက်တိုလင်းမယား ရဲ့ ဖီးဖိုချောင်ကို ဝင်ရှာတော့တာပဲ။

ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ပါတယ်။

နောက်ဖေးကြောင်အိမ်ထဲက ကြွေရည်သုတ်ဟင်းပန်းကန် အစုတ်တစ်လုံးထဲမှာ အသားဖတ် နှစ်ဖတ်၊ သုံးဖတ် ဟင်းအနှစ် နည်းနည်းပါးပါး ကပ်လို့။

“ဒါ ... ကျုပ်တွေကို သတ်ပြီး ချက်ထားတဲ့ အသားတုံးတွေ ပဲ ဖြစ်မှာဗျ”

.. လို့ ဦးရွှေလင်းက ငိုသံပါကြီးနဲ့ စွပ်စွပ်လေရော။ ပိုက်ဆံ မျက်နှာနဲ့ဆိုတော့ ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌတို့၊ ဘာတို့ကလည်း ခေါင်း ညိတ်သလိုလို ဖက်ညောင်းလို့ အကြောဖြေသလိုလိုတွေ လုပ်ကြရော။

အတူတူပါလာတဲ့ ရဲအရာရှိကလည်း ဒါမျိုးကျတော့ အတော နပ်တယ် (ဘက်တို လင်မယားက သူနယ်မြေအပိုင်မှာ ပုဒ်မ ၄၀၂ နဲ့ ရော၊ ပုဒ်မ ၄၀၆ နဲ့ပါ ကျော်စောနေတာဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူ ဘယ်ဘက်က ရပ်ရမလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့)

ဒါနဲ့ သူ့နောက်က ရဲသားလေးကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီဟင်းပန်းကန်ကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းကွာ၊ တရားရုံးမှာ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြရမယ်ကွ”

ရဲသားလေးက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီးတော့ ...

“ဘယ်လိုသိမ်းရမှာလဲ .. ဆရာရဲ့။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆို ဒီဟင်းဖတ်တွေက ပုပ်ကုန်မှာပေါ့”

ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီတော့မှ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ သတိရကြတော့ တယ်။ တရားရုံးရဲ့ ရုံးချိန်းဆိုတာက တစ်ပတ်နဲ့လည်း မပြီ၊ နှစ်ပတ် နဲ့လည်း မပြီးဘူးမဟုတ်လား။

ကောင်စီသူကြီးတွေ အချင်းချင်း အပြန်အလှန်မေးခေါ်နေကြ တုန်း ရဲအရာရှိက ...

“အန်ကယ်တို့အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာ မရှိကြဘူးလားဗျ”

လို့ မေးတယ်။ မေးသာမေးတာ၊ သူ့အသံက သိပ်အားမရှိ လှဘူး။ အဲဒီခေတ်က ဓာတ်ဘူးတောင် လျှောက်လွှာတင်ပြီး ဝယ်ရတဲ့ ခေတ်လေ။ အခုလိုမျိုး Shopping Centre တွေ၊ Hypermart တွေလည်း ပေါ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။

အခုလို ရွာသာသာရပ်ကွက်မှာ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ ဦး ရွှေလင်းလို ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး တတ်နိုင်တဲ့လူဆီမှာတောင် ရေခဲ သေတ္တာ မရှိဘူး။ အဲဒီမှာတင် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေဟာ ဂျူနီယာ သက်ဌေးဆီ လှည့်လာတော့တာပဲ။ ကာလသားခေါင်းတစ်ယောက်က

၃၈၀

“ဟုတ်ပြီ။ သက်ဌေး ... သက်ဌေး အိမ်မှာ ရှိတယ်ဗျ”

ဂျူနီယာသက်ဌေးရဲ့အဖေ သင်္ဘောသားဆိုကြီး မကွယ်လွန်ခင် ဂျပန်ရောက်တုန်း ဘယ်အမှိုက်ပုံက ကောက်လာမှန်းမသိရတဲ့ ရေခဲ

သေတ္တာအဟောင်းတစ်လုံးတော့ ရှိပေတာကိုး။

အကြောင်းသိတဲ့သူတွေက ..

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်၊ သက်ဌေးဆီမှာ ရေခဲသေတ္တာ ရှိတယ်”

ဆိုပြီး လက်ညှိုးတထိုးထိုး လုပ်ကရော။ ခဲက ..

“ဪ... ညီလေးက သူဌေးကိုး အေးပေါ့လေ .. သူဌေး မို့လို့ ရေခဲသေတ္တာ ဝယ်နိုင်တာပေါ့နော့။ ဟဲ့ .. ဟဲ့ အစ်ကို တို့လည်း ကိစ္စလေးဘာလေးရှိရင် ညီလေးကိုပဲ အားကျရမှာ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..။ အစ်ကိုတို့လည်း မှတ်ထားနော်”

မျက်နှာချိုသွေးပြီး ဂွတ်ကိုဝင်ရောတော့တာ။ ‘ကိစ္စရှိရင်’ ဆိုတာက ပိုက်ဆံချေးချင်ရင်လို့ ဆိုလိုတာလားမသိဘူး။ သက်ဌေးက လည်း ...

“ဟာ .. ကျွန်တော် သူဌေး မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ညီလေးကလည်းကွာ။ ငြင်းမနေပါနဲ့၊ သူဌေး မို့လို့ပဲ အားလုံးက သူဌေးလို့ ဝိုင်းခေါ်နေကြတဲ့ဟာကို”

ဧကန်ပြီ ..။ ‘သက်ဌေး’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို ခပ်ပြန်ပြန်ခေါ်တော့ ‘သဌေး .. သဌေး’ ဆိုပြီး အသံထွက်နေတာကို ‘သူဌေး’ လို့ ခေါ်တယ် ထင်ပြီး ခဲက ပရောပရည်လာလုပ်နေတာကိုး။

“ကဲ .. ဒီခွေးသားဟင်းခွက်ကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းပြီး ချိတ် ပိတ်ပေး။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ထိုးခိုင်း၊ ပြီးရင် ဟောဒီက သူဌေးလေးရဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ တစ်ခါတည်း ထည့်သိမ်းရအောင်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး သက်ဌေးအဖို့ အကုသိုလ်အတုံးလိုက် အတစ် လိုက် ဝင်တော့တာပဲ။ တရားရုံးမှာ ရုံးချိန်းရှိတဲ့နေ့ဆို ခဲတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင်တစ်ယောက်က အိမ်ကိုလာပြီး သက်ဌေးရဲ့ ရေခဲ သေတ္တာထဲက ခွေးသားဟင်းခွက်ကို ယူသွားတယ်။ ညနေရုံးချိန်ကုန် ရင် ပြန်လာပြီး အဲဒါကြီးကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သွားပြန်ရော။

ကြာလာတော့ ရေခဲသေတ္တာလည်း အဲဒီခွေးသားတွေကို မပုပ် အောင်၊ မသိုးအောင် အစဉ်သဖြင့်တော့ ထိန်းသိမ်းမထားနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီကြားထဲ လျှပ်စစ်မီးက မှန်တာမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီတော့ ခွေးသားဟင်းက အနံ့ထွက်လာတယ်။ ဆိုးလိုက် တဲ့အနံ့ ..။ အဲဒီအပုပ်နံ့က ရေခဲသေတ္တာတစ်ခုလုံးမှာ အနံ့စွဲသွား ရော။

‘သက်ဌေးတစ်ယောက် အန်တောင် အန်ချင်တယ်။ သူ့အတွက် စားစရာတွေ၊ ဘာတွေလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်လို့ကို မရတော့ဘူး လေ။ ဘာပဲထည့်လိုက်၊ ထည့်လိုက် ခွေးသားနံ့ကြီးက စွဲသွားတာကိုး။ ရေခဲသေတ္တာ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ထောင်းခနဲ။ ရေအေးအေး သောက်ချင်လိုက်တာလို့ စိတ်မကျူးနဲ့ ခွေးသားနံ့ နံစော်နေတဲ့ ရေက နှာခေါင်းပိတ်မျှတာတောင် လည်ချောင်းထဲရောက်ရင် ...

“ဝေါ့ ..”

ခနဲ ပြန်ဆန်တက်ပြီး အန်ထွက်သေးတာ။ ကဲ .. ဘယ်လို ထုတ်မလဲ။

အမှုကလည်း ကြာလိုက်တာမှ ရုံးချိန်း တစ်ချိန်ပြီး တစ်ချိန် တစ်ခါချိန်းရင် ရမန်ကြီးတစ်ပတ် ၁၄ ရက်။ ရမန်ကြီးပေါင်း

များလာလေလေ၊ သက်ဌေးရင်ထဲမှာ စိတ္တကော အမြစ်တွယ်လာလေလေ
ပဲ။

“ငါ ဘယ်လိုအမှားမျိုးကိုမှလည်း မကျူးလွန်ရပါဘဲနဲ့၊
ဘယ်ဝဋ်ကြွေးကြောင့်များ ဟောဒီမဖွယ်မရာကြီးက ငါ့အိမ်
ပေါ် ရောက်နေရတာပါလိမ့်”

ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ပေါ့။ ဟော .. သူတို့ လာကြပြန်ပြီ။ ဟိုဟာ
ကြီးကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ယူသွားကြပြန်ပြီ။ ဟူး ... ညနေကျရင်
ဒင်းတို့ ပြန်လာကြပေဦးတော့မယ်၊ အဲဒါကြီးကို ငါ့ရေခဲသေတ္တာထဲ
ထည့်သွားကြပေလိမ့်ဦးမယ်။

ကြာတော့ .. သက်ဌေးတစ်ယောက် စိတ်အချဉ်ပေါက်တဲ့အထိ
ကို ဘယ်လိုမှ မမျိုသိပ်ထားနိုင်တော့ဘူး။ အော်အော်ပြီးတော့ကို
ဆဲတော့တာ။

တရားစီရင်ရေးစနစ်ကို ဆဲတယ်၊ တရားသူကြီးနဲ့ ရှေ့နေတွေ
ကို ဆဲတယ်၊ ရဲကို ဆဲတယ်။ ဦးရွှေလဝင်းကို ဆဲတယ်၊ ဘက်နဲ့
သူ့မယားမိဆိုင်ကို ဆဲတယ်။

ဆဲလို့ မောတော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ခြေတွဲလွဲချပိုင်ပြီး သက်ပြင်း
တွေ အကြိမ်ကြိမ်ချလို့ ခေါင်းကြီးပဲ ယမ်းနေလေရဲ့။ ဆဲရုံကလွဲလို့
ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

(၅)

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ကြာပဲကြာလှပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းသုံး
ဆယ်ကျော်တောင် ရှိတော့မင့်ဟာ။

တစ်ချိန်က ဂျူနီယာသက်ဌေးလည်း ခုတော့ အသက်ခြောက်
ဆယ်တန်းဝင် ဦးသက်ဌေးဖြစ်နေပြီပဲ။ ရှေ့မိနောက်မိ လူကြီးထဲကလို့
ပြောရတော့မှာပေါ့။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် အာဏာသိမ်းတာကအစ ..၊ ၁၉၈၈
လူထုအရေးတော်ပုံကြီးအလယ် ..၊ ၂၀၁၀ ရွေးကောက်ပွဲအဆုံး
အားလုံး အားလုံး သူ့ဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမဟုတ်
လား။

တစ်ခါတလေ သူ့လို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်
အဘိုးကြီးတွေ အိမ်မှာလူစုပြီး နိုင်ငံရေးအကြောင်းလေး ဘာလေး
ပြောတတ်ကြတယ်။ ဦးသက်ဌေးကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြေးဘူး။
သက်ပြင်းကြီး ချပြီး ခေါင်းပဲ ခါနေတာပဲ။

မင်းခိုက်စိုးစန်

အဲဒီလိုညှိုးနွမ်းတဲ့ ဦးသက်ဌေးတစ်ယောက် အိပ်မက်
ဆိုးကနေ ကယောင်ကတမ်းနီးလာပြီး ရေခဲသေတ္တာခေါ်ပြီး ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်တတ်တယ်။ သူ့ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ခွေးသားဟင်း
ပန်းကန် ရောက်နေတယ်လို့ ချည်း ထင်နေတာ။

သူ့စိတ္တစပေါ့လေ။

မင်းခိုက်စိုးစန်
ဧပြီ ၂၅၊ ၂၀၁၄

သူခိုးတစ်ယောက်က သူခိုးအကြောင်း ပြောနေတယ် ထက်မြတ်နိုင်ရင်

(၁)

“တောက် ... ခံပြင်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာများ”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိတော့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ

ကြီးက ...

“ဟေ့ကောင် ဝပြင်၊ မင်းကများ ငိုကို တောက်ခေါက်သလေး
တာလေးနဲ့ မင်းရဲစခန်းရောက်သွားချင်လို့လား”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို တောက်ခေါက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုလူတွေ
ကို စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ပါ။ ခေါင်းကွဲသွားတာက ကျွန်တော်
သားပါချ”

ကျွန်တော်က မခံချိမခံသာ ပြောလိုက်မိတာကိုတောင် သူက ...

“တော် .. တော် ဟော့ကောင်၊ အဲဒါ မင်းသားရန်သူ့စလို့ ဖြစ်ရတာ ဟိုက လျော်ကြေး မတောင်းတာဘဲ ကံကောင်း လှပြီမှတ်”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို ကျွန်တော် တော်တော် ကျွဲမြီးတိုသွားတယ်။ ဘာမှလည်း ဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်တော့်သား အကြီးကောင်က အခု ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီဆိုတော့ လူပျိုဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ဟိုတစ်ရပ်ကွက်ကျော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လူငယ် သဘာဝ ပိုးပန်းမိတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးမလေးကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ၃ လမ်းကျော်က သူဌေးသားတစ်ယောက်ကလည်း ကြိုက်ပါလေရော။

အဲဒါနဲ့ လူငယ်ချင်း ပြဿနာဖြစ်ကြတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော့် သားကို သူဌေးသားကောင်လေးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းရိုက်တာ ကျွန်တော့်သားက ခေါင်းကွဲသွားတယ်။ ၄ ချက်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒီ ကောင်လေးက မဖြစ်စလောက် ပွန်းပဲ့ရာလေးပဲ ရသွားတာ။ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါဦးဗျာ။ လုပ်တော့ သူတို့ ခံရတော့ ကျွန်တော့်သား။ သူတို့ ဘက်ကပဲ ရပ်ကွက်ရုံးကို ဦးအောင် သွားတိုင်တယ်လေ။ တိုင်တာအထိ ကျွန်တော် လက်ခံလို့ရပါသေးတယ်ဗျာ။

အခုတော့ ကြည့်ဦး ..။ လူငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာကို ရပ်ကွက်လူကြီးက ဟိုဘက်က ပင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တောင်းပန်

ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြဿနာအေး ပြီးရောလို့ သဘောထားပြီး သူတို့ဘက်ကို တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့က အဲဒါနဲ့တင် ပြီးသွား ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်သားကပါ သူတို့ကို တောင်းပန်ရမယ်လို့ ပြောလာ တယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မျက်နှာမဲ့ဆိုတော့ ရန်စဲဖို့အရေး သားကိုလည်း တောင်းပန်ခိုင်းလိုက် ရပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်သားကို ပြောဆိုသွားလိုက်ကြတာ ရစရာကို မရှိဘူးဗျာ။ ပြာတာသား။ ကူလီကောင် ဘာညာနဲ့ပေါ့။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အပေါ်နှုတ်ခမ်းနဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလား ထင်ရ တယ်။ ငုတ်တုတ်ကြီးဗျာ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘူး။ သူတို့တွေ ပြန်သွားတော့မှပဲ ကျွန်တော်က ‘တောက်’ ခေါက်လို့ဆိုပြီး မာန်လိုက် သေးတယ် မဟုတ်လား။ ငွေမျက်နှာ တော်တော်ကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်ယုံကြည်သွားပြီဗျာ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆိုက်ကာသမား သန်းဇော်က ပြောဖူး တယ်ဗျာ။

‘လောကကြီးမှာ ငွေအင်အားကြီးတဲ့လူက အမြဲမှန်တယ်’ တဲ့။ သိပ်ကို ဟုတ်တယ်။ အခုကိစ္စကိုပဲ ကြည့်လေ။ လောကကြီးက ဘက် လိုက်တယ်ဗျာ။

ဟူး ... မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ငွေမရှိတဲ့ဘဝမှာ နေရတာကို က မှောင်မိုက်လှပါပြီ။ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုမှတော့ ခလုတ်တိုက်တာ လောက်ကို ဘုရားတမနေချင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း သားကို ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပဲ အိပ်မှာပဲ နွေးအေးထွေးထွေးနေဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်

တစ်ခွက်နဲ့ အိကြာကွေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်သွားရမှာဆိုတော့ ကားဂိတ်ဆီကို ကယျာကယာပဲ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တယ်။

လမ်းထိပ်မှာတော့ အလုပ်သွားဖို့ လိုင်းကားစောင့်နေတဲ့လူတွေက ဒုန့်ဒေးပါပဲ။ တချို့က ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းလေးတွေ ဆွဲလို့၊ တချို့က ခပ်နွမ်းနွမ်းအိတ်ကလေးတွေ လွယ်လို့၊ မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် စတင်ရုန်းကန်ဖို့ တာရှည်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလူအုပ်ထဲကို တိုးဝင်လိုက်တယ်။

(၂)

ကျွန်တော်က "Heaven Group" ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ရိုးရိုးလစစားဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ဝန်ထမ်းဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်က အောက်ခြေသိမ်း ဝန်ထမ်းပါဗျာ။ အရပ်အခေါ် ပြာတာပေါ့။ ရုံးက တောက်တိုမည်ရ အလုပ်အားလုံးကို ကျွန်တော်ကပဲ သိမ်းကျုံးလုပ်ရတယ်။

“မောင်မြင့်ရေ .. လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ သွားဝယ်ပေးစမ်း”

“မောင်မြင့်ရေ .. စာရေးစက္ကူ ကုန်နေလို့ သွားဝယ်စမ်း”

“ဟေ့ .. မောင်မြင့် ငိုဖို့ စီးကရက် တစ်ဘူး သွားယူခဲ့”

အဲလိုပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာကိုမဆို မငြင်းဆန်ဘဲ လုပ်ပေးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်ပေး လုပ်ပေး အဆူအငေါက်လေးကလည်း မလွတ်ချင်သေးဘူး။

“မောင်မြင့် .. နင် လက်ဖက်သုပ်ထဲကို ငရုတ်သီးစိမ်း ညှပ်မထည့်ခိုင်းဘူးလား”

“မောင်မြင့် .. မင်းကို ခိုင်းလိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းပဲ၊ စက္ကူတွေက မျဉ်းကြောင်းတွေ ပျက်နေတယ်”
အဲလိုမျိုးတွေလည်း တစ်ခါတလေရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပါတယ်။ ဒီလောက်ကတော့ မဖြူပေါင်ဗျာ။

ကျွန်တော်က ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်ဆိုလည်း သူများတွေ အားလုံးပြန်ပြီးမှ ပြန်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကားကျပ်တဲ့နေ့တွေဆို ည ၉ နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ကျွန်တော်နေတာက ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမှာပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဆိုလို့ မြို့လယ်ကောင်က ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းလမ်းလို့ မထင်နဲ့ဗျာ။ လှိုင်သာယာမြို့နယ်က ဗိုလ်ချုပ်လမ်းကို ပြောတာပါ။

ကျွန်တော့်မှာ မိသားစု ၅ ယောက်တောင် ရှိတာဗျာ။ ကျွန်တော့် မိန်းမရယ်၊ ကျွန်တော့်သား ၂ ယောက်နဲ့ သမီးလေး ၁ ယောက်ပေါ့။ သမီးလေးက အခုဆို ၂ နှစ်ကျော် ၃ နှစ်ထဲမှာပေါ့။ တိတိတာတာ စကားပြောတတ်ခါစလေးပေါ့။ ကျွန်တော့်သမီးလေးက သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာ။ ဟိုတစ်လောက ပြဿနာဖြစ်တဲ့ သားအကြီးကတော့ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်ထဲက သစ်ခွံစက်ရုံတစ်ခုမှာ နေ့စားဝန်ထမ်း လုပ်နေတယ်။ သားအလတ်ကတော့ ဒဂုံရောအဝေးပြေးကားဝင်းထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုးဈေးသည်ပေါ့။

သီရိမင်္ဂလာဈေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေဝယ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်ရောင်းပေါ့။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှာရတော့လည်း ဘယ်မှာလာ အဆင်ပြေနိုင်မလဲဗျာ။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်

တို့အိမ်ရှိ လူကုန်အလုပ်လုပ်တာတောင် ထမင်းစားလောက်ရုံပဲ ရှိတယ်။ ဒီကြားထဲ အိမ်လခက တစ်လ ၃၀၀၀/ ပေးနေရသေးတာ။ ပြီးတော့ မီးဖိုကလည်း ရှိသေး။

ဟော မကြာပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် နောက်ထပ်အသက်ရှူကျပ် စရာတစ်ခုကို ကျွန်တော့်သားအကြီးကောင်က ဖန်တီးပါလေရော။ အဲဒီညက အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ ခြင်ကလည်း ကိုက်တာနဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“မိအေးရေ .. နင့်သားအကြီးကောင် အလုပ်က နောက်ကျ လိုက်တာ။ ငါတောင် ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူက ဘာလို့ ပြန်မလာသေးလဲ မသိဘူး။”

“မသိပါဘူး။ သူ့ဘာသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင်ကလည်း ဒီမှာ ကိုရီးယားကား ကောင်းနေတဲ့ ဟာကို”

ကျွန်တော့်မိန်းမ မိအေးက အဲဒီလိုပြောပြီး တိတိဘက် ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေကိုလည်း သူ အရေးမစိုက်တော့ဘူး။ ကိုရီးယားကားဆိုလို့ ပြောပြီးမယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က အခု ၁၄ လက်မ တီဗီလေးက အကြွေးနဲ့ ဝယ်ထားတာဗျာ။ အကြွေးဆိုပေမဲ့ နေ့လွင်းနဲ့ ဝယ်ရတာပေါ့။ တစ်နေ့ တစ်ထောင်သွင်းနဲ့ ၂ လ သွင်းရမှာလေ။ အခုတော့ ၁ လခွဲလောက်တော့ ရှိပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ကဲ .. မထူးဆန်းဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာက ဘာပဲ လိုချင်တဲ့ နေ့လွင်းနဲ့ဆို ဝယ်လို့ရတယ်ဗျာ။ ဒီတီဗီလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရဲ့

တစ်ခုတည်းသော ပကာသနပေါ့ဗျာ။

“ဟာ .. ဒီခြင်ကလည်း နားနားလာကပ်ပြီး တစ်ဝိုက် ကဲဟာ”

ခြင်တွေကလည်း များလိုက်တာ။ အေးလေ .. အိမ်သေးသေး လေးတွေ ပြတ်သိပ်နေတော့လည်း အညစ်အကြေးတွေက ဘယ်လာ ကောင်းကောင်း စွန့်နိုင်ကြတော့မလဲ။ ဒီကြားထဲ အမှိုက်တွေကို စည်း မရှိ၊ ကမ်းမရှိ ပစ်ကြလို့ ချေမြောင်းတွေက ပိတ်ပြီး ချေဝပ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ခြင်တွေက ပေါက်။

“ဟင် .. ခြင်ဆိုလို့ ငါ့သမီးလေး အိပ်နေတာ၊ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးမထားပါလား”

“ဟဲ့ .. မိအေး၊ ကလေးအိပ်နေတာ ခြင်ထောင်ထောင် မပေးဘူးလား။ ခြင်တွေက အများကြီးပဲ။ တော်ကြာ ကလေး နေမကောင်း ဖြစ်ဦးမယ်”

“အင်းပါ .. ကိုမြင့်ရယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ယပ်တောင်နဲ့ ခတ် ပေးထားပါတယ်။ ခြင်ထောင်ထောင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ် တီဗီကြည့်လို့ ရတော့မှာလဲ”

‘အင်း .. မိအေးပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်သား။

၁၀ ပေ ယတ်လည်ပုံရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးက အိပ်တော့လည်း ဒီနေရာ၊ စားတော့လည်း ဒီနေရာ၊ တီဗီကြည့်တော့လည်း ဒီတစ်နေရာပဲဆိုတော့ ခြင်ထောင်ထောင်ပြီး အိပ်ဖို့လုပ်တာနဲ့ တီဗီကြည့်လို့ မရတော့ဘူးလေ’

“အေး .. အေး နင့်ကိုရိုးယားကားက မပြီးသေးဘူးလား။ ပြီးရင် ခြင်ထောင် ထောင်ပေးလိုက်နော်။ ကလေး ခြင်ကိုက် မယ်”

ကျွန်တော့်မိန်းမက ခေါင်းကိုတော့ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညှိတ် ပြတယ်။ မိအေးက ကိုရိုးယားကားဆို သိပ်ကြိုက်တာဗျ။ တီဗီကိုလည်း သူ ကိုရိုးယားကားကြည့်ဖို့ မရအရ ကုတ်ကတ်စုပြီး ဝယ်ထားတာပေါ့။ မြန်မာလူမျိုး တော်တော်များများက ဘာကြောင့် ကိုရိုးယားကားကို ကြိုက်လဲ ကျွန်တော် မသိဘူး အဟုတ်။ ကျွန်တော် တကယ် အံ့သြမိ တာပါ။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာဗျာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ တစ်ချက်ကလေး လူချင်း ဆုံပြီး ရှင်းပြလိုက်ရင် ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားမယ့်ကိစ္စကို အပိုင်းပေါင်းများစွာ ခွဲပြီး ဇာတ်လုပ်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒါကို ဒီက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေက ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားဘဲ ထိုင်ကြည့်နေ ကြတယ်ဗျာ။ ကဲ ... မခက်ဘူးလား။

ကျွန်တော့်မိန်းမ မိအေးလည်း အပါအဝင်ပေါ့။ တစ်ခါတလေ အိမ်မှာ ထမင်းမချက်ရသေးဘူး။ ကိုရိုးယားကား ကောင်းနေလို့တဲ့လေ။ အေးလေ .. တစ်ခါတလေတော့ သူ့ကိုလည်း သနားပါတယ်။ သူ တို့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေအားလုံး (ကိုယ်အပါအဝင်ပေါ့)ကို သနားမိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ တိရစ္ဆာန် တွေလိုပဲဗျာ။

မနက်လင်းပြီဆိုတာနဲ့ ဝမ်းဝဖို့အရေး အစာရှာထွက်ရသလို ပဲ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှိ လူကုန်အားလုံး အလုပ်ထွက်လုပ်ကြရတယ်။ အိမ်ကမ်းမှာ ထမ်းတဲ့သူက ထမ်း၊ ဆိုက္ကားနင်းတဲ့သူက နင်း၊ မိန်းမ တွေဆို အဝတ်လျှော်တဲ့သူ လျှော်၊ ဈေးရောင်းတဲ့သူက ရောင်းနဲ့ ဆံပင် ကြားက ခွေး မျက်လုံးထဲဝင်အောင် ရှမ်းကန်နေကြရတယ်။ ညရော ဘဲတဲ့ အခါမှာတော့ အပန်းဖြေ တီဗီလေး ဘာလေး ကြည့်ချင်လို့မှာပေါ့။

‘ဟာ .. မိုးကလည်း ရွာလိုက်တာ မပြောမဆိုနဲ့ ဝုန်းခနဲပဲ။ အိမ်အနီးက ပေါက်နေလို့ တာလယ်ဝတ်နဲ့ အုပ်ထားရတာ။ လေကြမ်းကြမ်း တိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ဟင်း .. သားကြီးကလည်း ပြန်မလာသေးဘူး။ ဒီကောင် ဘယ်တွေများ ခြေရည်နေပါလိမ့်’ တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဝါးကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာပဲ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဖျတ်ခနဲ နီးလာတော့ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေတာပဲ။ ၁၀၀ မီးက အချိန်စေ့လို့ ဝိတ်သွားပြီဖြစ်မယ်။ ဘေးနားမှာထားတဲ့ ဗယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်တော့ မိအေးက ကျုံ့ကျုံ့လေး အိပ်ပျော်လို့။ သမီးလေးကိုတော့ ခြင်ထောင်ထဲ ထည့်ပြီး သိပ်ထားတယ်။ တချောက်ချောက်မြည်နေတဲ့ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၂ နာရီ ထိုးနေပြီ။ အပြင်မှာတော့ မိုးကလည်း တိတ်သွားပြီ။ အပင်တွေပေါ်က ကျတဲ့ မိုးရေစက်သံ တဖြောက်ဖြောက်ကဲ့သို့ ကြားနေရတော့တယ်။

“ဟဲ့ .. မိအေး .. မိအေး .. သားကြီး ပြန်မလာသေးဘူးဟာ၊ ထဦး”

“အင်း .. ရှင်ကလည်း သူ့ဘာသာ သူ့အပေါင်းအသင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီမှာ သူများ အိပ်နေတာကို။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

မိအေးက အဲဒီလိုပြောပြီး တစ်ဖက်ကို ပြန်စောင်းအိပ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချက်(ဂျက်)မရှိတဲ့တံခါးရွက်ကို တွန်းပြီး သားကြီး ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ သားကြီးရဲ့ ဘေးမှာ သားတို့အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာတာကို တွေ့ရတယ်။

“အဖေ .. ကျွန်တော် မိန်းမ ခိုးလာတာ”

“ဘာ”

ကျွန်တော့်သွေးတွေ ခေါင်းထဲ ဆောင့်တိုးသွားတယ်။ မိသားစု ၅ ယောက်တောင် ဒီလိုအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပြတ်သိပ်ပြီး နေကြရတာ။ အခု လူတစ်ယောက် တိုးလာပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့တွေက ညားခါစလင်မယားတွေ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဟေ့ကောင် မင်းလုပ်လိုက်မှ အရမ်းပဲ။ ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး တိုင်ပင်ဦးမှပေါ့”

ကျွန်တော် ကြိတ်ဆူတော့ သားက မျက်နှာပျက်ချင်ချင်၊ ဟိုကလေးမလေးကလည်း မျက်နှာသိပ်မကောင်းချင်လှဘူး။ အေးလေ .. ထားလိုက်ပါတော့။ မထူးတော့ပါဘူး။ ဖြစ်လာပြီးမှ ရင်စည်းခံရုံပေါ့။ ကျွန်တော်က မိအေးကို နှိုးပြီး ပြောလိုက်တယ်။ မိအေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးစက်စက်ပါပဲ။

“ထားလိုက်ပေါ့ရှင်။ အဲဒါပဲ နှိုးပြောနေရသေးတယ်။ လူတစ်ယောက် ပိုလာလို့လည်း ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး။ သူ့မယား သူ ရှာကျွေးလိမ့်မပေါ့”

အဲဒီလိုပြောပြီး မိအေးက ပြန်အိပ်သွားတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်က အိပ်စရာနေရာမရှိတော့လို့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ခိုးထင်းခဲ့ရတော့တယ်။

(၃)

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ၁၀ ပေပတ်လည် အိမ်ဂေဟာကြီးမှာ လူ ၆ ယောက် နေကြလေသတည်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ချွေးမလေးကလည်း မဆိုးရှာပါဘူး။ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ နားကပ်လေးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ကွမ်းယာဆိုင်လေး ဖွင့်တယ်ပေါ့ဗျာ။ အတော်အသင့်တော့ အမြတ်ကျန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ထမင်းစားရရေးသာလျှင် ပထမမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဝမ်းဝရံသာ စားနိုင်ကြတာ။ ခါးလှအောင်တော့ မဆင်နိုင်ကြရှာပါဘူး။ စားဖို့တောင် ရိုးရိုးထမင်းနဲ့ ပာင်းပဲ စားလို့ရတာဗျ။ ဘုရားစူးရစေရဲ့... ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ အိတ်လီနီနီလို့ခေါ်တဲ့ နဝဓေးလမ်းက PaPa ပီဇာကို စားဖူးတာ။ အဲဒီနေ့ကလည်း လစာထုတ်ရက်ဆိုတော့ သတ္တိတွေ မနည်းမွေးပြီး တစ်ခုဝယ်လာခဲ့ရတာ။

အိမ်ကလူတွေအားလုံး ပျော်ပြီး စားနေလိုက်ကြတာဗျာ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလို ပျော်ရွှင်မှုမျိုး

သူတို့ကို အမြဲပေးချင်လိုက်တာဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရလာတဲ့ လခက ထမင်းစရိတ်နဲ့ ကားခ နှုတ်ပြီးရင် ဘာမှကျန်တော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော်ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်သွားဖို့ လုပ်တော့ ကျွန်တော့်သမီးလေးက အနားကပ်လာပြီး ...

“ဖေကြီး .. ဖေကြီး .. သမီး မြေပဲပါတဲ့ ချောကလက် စားချင်တယ်”

ကျွန်တော် ထူပူသွားတယ်။ ချောကလက်ဆိုတာ အင်မတန် ဈေးကြီးတဲ့စားစရာတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်သိထားတယ်။ အဲဒါကို သမီးက မြေပဲပါတဲ့ ချောကလက်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓေါ မြတ်စွာဘုရား။

ကျွန်တော်တော့ မြွေကိုက်ပြီ။ သမီးက ဒီအစားအစာကို ဘယ်က သိသွားတာလိမ့်။ ကေန္တ တီဗီထဲက ကြော်ငြာမှာ တွေ့သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ သမီးမျက်လုံးလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ အရောင်တောက်ပလို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းရက်တော့မလဲဗျာ။ လခထုတ်ရက်ဆိုလည်း အကောင်းသား။ ဘယ်လောက် ဖဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်။ အခုတော့ .. ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမဲ့ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ကတိပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟူး .. စားတွေလည်း ကျပ်လိုက်တာဗျာ။ လိုင်းကားစီးတဲ့လူအချင်းချင်းတောင် ကျွန်တော့်ဘဝက ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုရင် ၂၀၀ တန်ကား မစီးနိုင်ဘူးဗျ။ ၁၀၀ နဲ့ မြို့ထဲရောက်တဲ့ကားကို တစ်လမ်းလုံး မတ်သတ်ရပ်ပြီး စီးခဲ့ရတယ်။ ကားစီးလို့ တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာတော့ မန်ကန်မြို့

ထဲကို ရောက်လာတယ်။ ဆူးလေကားမှတ်တိုင်မှာဆင်းတော့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းကို လမ်းလျှောက်ရတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေကလည်း တဝီဝီဖြတ်သွားနေတာကို သတိထားပြီး လမ်းကူးနေရသေးတယ်။ မတော်လို့ သူဌေးမင်းတို့သွားတဲ့လမ်းမှာ ကိုးလုံးကန့်လန့်တစ်ခုလုပ်မိရင် အဆင်မပြေမယ်လေ။ သတိထားပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာလိုက်တာ အလုပ်ကို မနက် ၉:၃၀ မှာ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကျွန်တော် ချွေး မသုတ် အားသေးဘူး။ မနီနေဂျာကြီးက ...

“မောင်မြင့် .. ဒီနေ့သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ခွင့်ယူထားလို့ မင်းသူ့အစား တစ်ရုံးလုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့”

မနီနေဂျာက ပြောပြီး ဖိုင်တစ်ခုကိုင်ကာ ထွက်သွားသည်။ အဲဒါနဲ့ မနက်စရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ သန့်ရှင်းရေး စလုပ်ချင်ပေါ့ဗျာ။ မကြာပါဘူး ..

“မောင်မြင့်ဇေ .. လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြားတစ်ချပ် သွားခွဲ ခဲ့ပါဦး”
 “မောင်မြင့် .. အစ်မကို နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ၊ ချဉ်ငန်စပ်လေး မှာ ပေးပါဦး”

“ဦးမောင်မြင့် .. သမီးတို့ကိုလည်း မုန့်ဟင်းခါးလေးတစ်ပွဲ စီလောက် မှာပေးပါဦး”

အဲဒီလို မနားတမ်း ဖယ်ဆက်သလို ပြေးရင်းလွှားရင်း အချိန် တွေက ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားလိုက်တာ နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်

ထိတောင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ သမီးလေးမှာတဲ့ မြေပဲချောက်ကလက်ဆီ စိတ်ရောက်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာတယ်။ အဲဒီလို တွေ့နေ တဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ...

“မောင်မြင့် ... ငါ့ကားထဲမှာ ခြင်းပါလာတယ်။ အဲဒါသွား သယ်ခဲ့။ ရော့ ဒီမှာ ကားသေသ့”

ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ ခြင်းဆိုတာ လက်ဆောင်ပေးမယ့်ခြင်း ကို ပြောတာဗျ။ ဟူး .. ဒီနေ့လည်း အဲဒီခြင်းကြီးကို ဘယ်ကိုသွားဖို့ ရမလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ သူဌေးက နေ့တိုင်းမဟုတ်တောင် တစ်ရက်ခြား တစ်ခါလောက်တော့ အဲဒီလို ခြင်းမျိုးတွေ ပါလာတတ်တယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင်သွားဖို့တဲ့အခါ ရှိသလို ကျွန်တော့်ကို သွားဖို့ခိုင်းတဲ့အခါတွေလည်း ရှိတယ်။ အများဆုံးဖို့ရတဲ့နေရာတွေကတော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကိုပဲဗျ။

ကျွန်တော်လည်း ကားထဲက ခြင်းကြီးကို ထုတ်ပြီး သူဌေး အခန်းထဲ ယူသွားလိုက်တယ်။

“မောင်မြင့် .. အဲဒီခြင်းကို ၄၄ လမ်း၊ အောက်လမ်း၊ Royal မဂ္ဂဇင်းတိုက်က အယ်ဒီတာ ကိုဖော်အေးဆီကို သွားဖို့လိုက် ကွာ။ ငါက ပို့ခိုင်းတာလို့ အသေအချာပြောကြားလား။ အခု သွားလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ကျွန်တော်က အဲဒီခြင်းကြီးကို တစ်ခါပြန်ခွဲပြီး နံ့က ထွက်ခဲ့ ရပြန်တယ်။ အင်း ၄၄ လမ်းဆိုတော့ သိပ်တော့လည်း မဝေးပါဘူး။ သူဌေးကလည်း ဟိုးတစ်လောကပဲ အဲဒီလိုခြင်းမျိုး Royal မဂ္ဂဇင်းတိုက် ကို ပို့ပြီးသားပဲ။ အခု ထပ်ပို့ပြန်ပြီ။ ဒီခြင်းက တန်ဖိုးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဪ... ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူများကျတော့လည်း သိန်းချီတန်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သုံးပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးကြတယ်ဗျာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခြင်းထဲမှာပါတဲ့ပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိန်းကျော်တန် နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်ပုလင်းကြီးတစ်လုံး၊ သူ့ဘေးမှာ ချောကလက်ပြားကြီးနှစ်ခု၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီမစ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဘာအမျိုးအစားမှန်းတောင် ကျွန်တော်မသိတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်ဘူးမျိုးစုံနဲ့ အေးပေါလေ ..သူတို့က သူဌေးတွေကို။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခုလက်ရှိသူဌေးက သူဌေးစစ်စစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

သူက ရုပ်ရည်လေးမျိုးတော့ ပထမ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ သူဌေးကြီး သေသွားတော့ မုဆိုးမအဖြစ် ကျန်ခဲ့တဲ့သူဌေးကတော်ကြီးကို ယူထားတာ။

ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သူက ၁၀ တန်းလောက်ပဲ အောင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စီးပွားရေးသမားကြီးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဘဝမျိုး ဘယ်လိုကြိုးစားပြီး ရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေကို ပိုမိုသာသာ ပြောပြီး မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ နေရာယူနေတာလေ။

‘တောက် .. ငါ့လခွေးမှတဲ့။ အရေးထဲ ပုဆိုးက ကျွတ်ချင်နေသေးတယ်’ ကျွန်တော်က ခြင်းကြီးကို လှမ်းပေါ်ချလိုက်ပြီး လျော့ရဲကျွတ်တဲ့ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ နေပူပလက်ဖောင်းပေါ်က ပျံကျချေးသည်တွေနဲ့ လူတွေကို တိုးခွေရှောင်တိမ်းရင်း ခြင်းကြီးကို ထိခိုက်မိမှာစိုးလို့ မနည်းသတိထားနေရတယ်။ တစ်ခုခု ထိခိုက်မိပြီး ပျက်စီး

သွားရင် ကျွန်တော်လည်း မလျော်နိုင်ဘူး။

ဟူး .. ခြင်းကလည်း လေးလိုက်တာကွာ။

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲက ညည်းညူရင်း ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်ရှေ့ကနေ ဘိုကလေးချေးလမ်းဘက်ဆီကို လမ်းဖြတ်ကူးဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားတွေက အဆက်မပြတ်လာနေလို့ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ကူးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့က တောင်းရွက်ထားတဲ့ ဈေးသည်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ရှောင်ရတာနဲ့ ခလုတ်တိုက်လဲမတတ်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်ထက် လက်ထဲက ခြင်းကိုပဲ သတိထားပြီး ထိန်းနေရပါရဲ့ဗျာ။

ဘိုကလေးချေး လမ်းကျယ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး သုခန္ဓယ်အထူးကုဆေးခန်းဘက်သွားဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာပဲ စောစောက တောင်းရွက်ထားတဲ့ မိန်းမကြီးက လမ်းကူးဖို့ ပြင်လိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘိုကလေးချေးလမ်းထဲက အရှိန်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီးဟာ အဲဒီမိန်းမကြီးကို တိုက်မိမှာစိုးလို့ ...

“ကလင် .. ကလင် .. ကလင်”

“ဟဲ့ .. အမယ်လေး သောက်ပလုတ်တုတ်”

“ဂျွီ”

“ဒုန်း .. ဂလွမ်း”

“ဇွီ”

“ဟာ .. သွားပါပြီဗျာ”

စက်ဘီးသမားက အလန်တကြား ရှောင်တိမ်းရင်း ကျွန်တော့်

ဘက်ကို တည့်တည့်ဝင်တိုးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်း ရှောင်လိုက်ပေမဲ့ လက်ထဲက လက်ဆောင်ခြင်းမှာ အုပ်ထားတဲ့ ပလတ် စတစ်အကြည်က စက်ဘီးလက်ကိုင်နဲ့ ငြိပြီး ပေါက်ပြဲသွားတယ်။

“အစ်ကိုရာ .. ဆော့ရီးပါဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“လူကိုသာ တိုက်လိုက်ပါတော့လား၊ ငါ့ညီရာ၊ လူကို ထိသွားတာက ဘဝမပျက်ဘူးကွ။ ဟောဒီ ခြင်းကြီးပြီသွားတာကမှ ဘဝပျက်မှာဟေ့။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ အစ်ကို့သူဌေးတော့ အစ်ကို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ဖြုတ်တော့မှာပဲ”

ပလတ်စတစ်ပြီစုတ်ပြီး အထဲက ချောကလက်တောင့်တွေ၊ ကော်ဖီမစ်ဘူးတွေနဲ့ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတဲ့ခြင်းကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲကို အပူလုံးကြီး ဆောင့်တက်လာတယ်။

“ဟာ .. အစ်ကိုရယ်၊ ဒါလေးများ အလွယ်လေးပါဗျာ။ ခြင်းထဲကပစ္စည်းတွေ ကျိုးကြေသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ပလတ်စတစ်အသစ်နဲ့ ပြန်အုပ်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ လာ .. အစ်ကို လိုက်နဲ့။ ကျွန်တော်က ဟိုက ဂမန်းပွင့်ကုန်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တာ၊ အဲဒီမှာ ဒီလိုခြင်းတွေမှ အများကြီးပဲ။ ဒါတွေ ကျွန်တော် လုပ်နေကျပါဗျာ”

“ဟင် .. တကယ်လား၊ ငါ့ညီ”

“လာပါဗျာ၊ လိုက်နဲ့စမ်းပါ။ မူလအသစ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားစေရမယ်”

သူ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အပူလုံးဟာ

တစ်ဝက်လောက် လျော့ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီညီအေးခေါ်တဲ့ဆီကို လိုက်သွားရင်း ‘မူလအတိုင်း သေသေသပ်သပ် ပြန်ပြန် နိုင်ပါ့မလား’ လို့ စိတ်ပူနေမိသေးတယ်။

ဂမန်းပွင့်ကုန်တိုက်ထဲကိုရောက်တော့ သူက ခြင်းမှာ အုပ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်အဟောင်းကို ခွာယူတယ်။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်အသစ်ယူလာပြီး ခြင်းနဲ့ အသေအချာတိုင်းတယ်။ ခြင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ အသေအချာပြန်စီတယ်။ ပြီးတာနဲ့ စောစောက တိုင်းထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ကို ယူပြီး ခြင်းတစ်ခုလုံး ပတ်ပတ်လည်ကို အုပ်ပြီး ခြင်းရဲ့ဘေးတစ်ဖက်မှာ တိပ်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကပ်လိုက်တယ်။

သူ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာနဲ့ လုပ်နေကိုင်နေတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အပူလုံးက အခုမှ လျော့ခနဲပြုတ်ကျသွားပါတော့တယ်။

သူက ခြင်းတောင်းတစ်ဖက်ကို ကပ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်မှာ အပြီးသတ်ကပ်ဖို့ ပလတ်စတစ်ကို ဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့် အသိစိတ်ဟာ ဗြဲနဲ့ခနဲ နေကြုတ်သွားသလိုမျိုး ဖြစ်သွားပြီး။

“ခဏလေး ညီလေး။ ခဏလေး”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လက်ဆောင်ခြင်းထဲက သိန်းတော်တန် Black Label အရက်ပုလင်းဘေးမှာ ထောင်ထားတဲ့ မြေပဲချောကလက် ၂ ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

“ရပြီ ညီလေး။ ပိတ်လိုက်တော့”

မဟာမိတ်

၁၄၄၈

(နိဂုံး)

တချို့က လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို တံတားခင်းပြီး ကျော်ကြားမှုကို ခိုးယူတယ်။

တချို့ မီဒီယာမျက်နှာကို တံတားခင်းပြီး ငွေကြေးလာဘ်လာဘကို ခိုးယူတယ်။

တချို့က အလှူအတန်းကို တံတားခင်းပြီး သူတော်ကောင်းဘွဲ့ကို ခိုးယူတယ်။

တချို့က နာမည်ကျော်ကြားမှုကို တံတားခင်းပြီး လူတွေရဲ့ မေတ္တာကို ခိုးယူတယ်။

တချို့က လူတွေရဲ့ ကိုးကွယ်ရိုသေမှုကို တံတားခင်းပြီး ကုလားတိုင်ကို ခိုးယူချင်နေတယ်။

အဲဒီလူတွေကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သူခိုးဆိုတာကို ဝန်ခံကြလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝန်မခံတဲ့အပြင် သူတို့ဟာ ဘက်စုံအနုပညာရှင်ကြီးတွေလိုလို တိုင်းပြည်ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေလိုလို မဟာကရုဏာရှင်ကြီးတွေလိုလိုနဲ့ သူတို့ပုံရိပ်ကို ထူထောင်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသွားကြဦးမှာပါ။

အေးလေ ... သူတို့ ဝန်မခံလည်း ရှိပါစေတော့။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်သမီးလေးအတွက် မြေပဲချောကလက်လေး နှစ်တောင့်ကို ခိုးယူမိတာ ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ။

ထက်မြတ်နိုင်စင်

ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄

အသေထွက် မင်းခိုက်စိုးစန်

(၁)

မအေးသွယ်က ရှိစုမဲ့စု ထဘီဟောင်းလေး သုံးထည်ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနှမ်းလေးထဲ သိပ်ထည့်ရင်း...

“ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမလဲ ကိုစိန်ဖေ၊ ဒီနေရာကနေ ပြောင်းရရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်ခွေးကတက်မှာ သွားနေရမှာတုံး .. တော့ ..”

BURMESE
CLASSIC

ကိုစိန်ဖေကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်ပူစာလို မျက်စိထစ်ထစ် ဟီးထနေတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးဆီကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့မိန်းမ မအေးသွယ်ရဲ့ စကားသံကို မကြားသလို လုပ်နေတယ်။ သူငေးမောနေတဲ့ပုံက ဟိုးအဝေးကြီးကလာမယ့် မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်မျှော်နေသလိုမျိုးပဲ။

ကိုစိန်ဖေအမေ ဘွားဒေါ်ဆုံကတော့ ဝေဝေသီသီ မျက်လုံးခွဲခွဲ တွေ့နေ့ အမှိုက်ပုံက ကောက်ရလာတဲ့ ရေသန့်ဘူးခွံတွေ .. ပလတ်စတစ်ခြင်း အပွဲအရွဲ့တွေ .. ပြန်ရောင်းစားလို့ရလောက်သေးတဲ့ ကော်ထည်ပစ္စည်း အစုတ်အပြတ်တွေကို အမျိုးအစားနီးစပ်ရာ စုပုံရင်း ဘူးနဲ့ ခွေ့မကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတယ်။

အိုကြီးအိုမနွဲ့ တလှုပ်လှုပ်လုပ်နေရာတဲ့ သူ့အမေကို မြင်ရတော့ ကိုစိန်ဖေက ..

“ဪ .. အမေကလည်း ခက်တော့တာပဲဗျာ။ နေကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ အဲဒါတွေ မလုပ်ပါနဲ့ဆို .. ဟိုကောင် ဖိုးနီကို ခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်း။ ဖိုးနီ ဘယ်များသွားဆော့နေပြန်ပြီလဲ။ ဟေး .. ဖိုးနီ .. သားရေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့သားဖိုးနီကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လေရဲ့။

အမှိုက်ပုံကြီးကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးဆွဲပြီး ရှာဖွေနေတဲ့ ဖိုးနီလည်း သူ့အဖေခေါ်သံကြောင့် ပြေးချလာတယ်။ မအေးသွယ်ကတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြည့်ရင်း ..

“တော့ .. ဒီမှာ ကျုပ်မေးတာ ဖြစ်မိပါဦးတော်။ ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာသွားနေကြမလဲဆိုတာ ..”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်မေးသံကြောင့် ကိုစိန်ဖေလည်း စိတ်တိုသလိုဖြစ်သွားပြီး ..

“ဟာ .. ခက်တဲ့မိန်းမနယ် .. ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ရမှာပေါ့ဟာ။ သူများနည်းတူ ဖြစ်တဲ့ဟာပဲ .. ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“တော့ကို ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ငေါက်ချင် ငမ်းချင်ရတာနဲ့ .. ရေရေရာရာတော့ဖြင့် ခုထိ ဘာမှမရှိသေးဘူး။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆိုရင်ပဲ ဒီနေရာကို ဘူဒိုဇာနဲ့ လာထိုးပြီး ခြုံတော့မယ်လို့ သတင်းထွက်နေတဲ့ ဥစ္စာကို”

မအေးသွယ်ရဲ့ အသံက ပြောရင်း ငိုသံရှိက်သံထွက်လာတယ်။ ကိုစိန်ဖေကတော့ ဂူတူတူငိုငိုတိုင်းတိုင်းပဲ။ သူ့သား ဖိုးနီတစ်ယောက် ရေသန့်ပူးခွဲဟောင်းတွေကို ပလတ်စတစ်ကြိုးနဲ့ သီတွဲချည်နှောင်ပြီး နေရောင်အောက်မှာ စုပုံနေတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေလေရဲ့။

ဒီကနေ့မှ နေရောင်က ပိုလင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်နေပါကလား .. လို့ အောက်မေ့တာ။ အမှန်တော့ သူတို့ရှေ့ မြေကွက်လပ်ကို အရိပ်ကွယ်နေတဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ကျူးကျော်တဲတွေ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး .. ဆိုတာ နောက်မှ သတိထားမိသွားတယ်။

ဟော .. ဟုတ်ပါရဲ့။ ဟိုဘက်ရေမြောင်းကြီးအစပ်နားက ကိုသောင်းတို့ တဲကိုတောင် ဝါးလုံးတန်းတွေ၊ တာလပတ်စတွေ ဆွဲချပြီး ဖျက်နေပါပကောလား။

သူတို့ရော ဘယ်များသွားကြမှာပါလိမ့်။

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. ဟင်း .. ဟင်း အဟွတ်”

တောင်စဉ်ရေမရ တစ်စီပျံလွင့်နေတဲ့ ကိုစိန်ဖေရဲ့ အတွေး စတွေဟာ အမေ့ချောင်းဆိုးသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှပဲ ရိုက်ပုတ်လှန့် နှိုးခံလိုက်ရသူလို ဖြစ်သွားတယ်။

အမေကတော့ ဟန်းနာရင်ကျပ်သမားပီပီ တစ်ခါတစ်ခါ ချောင်း ဆိုးမိပြီဆိုရင် မပြီးတော့ဘူး။ ဒါ့အပြင် အသက်ရှူတဲ့အသံက ‘ဂရူး .. ဂရူး’နဲ့ မြည်ပြီး ကျပ်ဆို့နေတတ်တာ။ အသက်ရှူရတာကိုလည်း မဝလို့ ထင်ပါရဲ့။ ပါးစပ်က ဟဟပြီး ရှူရတယ်။ ပြီးရင် .. အကြာကြီး နှလုံးတုန်ပြီး မောနေတော့တာပဲ။

“အမေ .. အမေ”

ခေါ်သံနဲ့အတူ ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် ထိုင်ရာက မထနိုင်ခင် မှာပဲ ဘွားဒေါ်ဆုံအနားရှိနေတဲ့ မအေးသွယ်က ယောက္ခမဖြစ်သူကို

မွေ့ထားလိုက်ပြီး ဒေါ်ဆုံပါးစပ်က ထွေးချလိုက်တဲ့ အကိုအမိမိတွေကို ပါးကြမ်းခင်းအပေါက်ကြားကျအောင် လက်ညှိုးနဲ့ သပ်ချလိုက်တယ်။
ကိုစိန်ဖေက ..

“အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေပါလို့ ပြောတာပေါ့။ အမေ့ဟာက တစ်ခါတစ်ခါ ထဖြစ်လိုက်မှဖြင့် သေကောင်ပေါင်းလဲချည်းဥစ္စာ။ ခွကျတာပဲဗျာ”

ဘွားဒေါ်ဆုံကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ဟောဟဲ့ဆိုက် ပြီး လှိုင်းဘောင်ဘင်ထနေတဲ့ ရင်အုံပြားချပ်ချပ်လေးနဲ့ အသက်ကို မနည်းလှရှူနေရတာ။

တကယ်တော့ .. ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ တွေကိုသာ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ တွန်းပြီး ပြောနေရတာ။ သူ့အမေ ဒေါ်ဆုံရဲ့ရောဂါက ငြိမ်ငြိမ်နေနေ မနေနေ .. ကောင်းလာစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိပြီးသား ...။

နှစ်ပေါင်း မနည်းမနော ကြာပဲကြာလှမင့်ဟာ။ ဆေးပြီးတိုလေး နဲ့ ကွမ်းရွက်လေးနဲ့လောက်တော့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ဒီဟန်းနာရင်ကျပ် ဆိုတာမျိုးက အသက်ရှူစက်တွေ၊ အောက်ဆီဂျင်ဘူးတွေ၊ စားဆေး ထိုးဆေးတွေ အစုံအစုံကို ရွှေကိုယ်လေး ငွေကိုယ်လေးနဲ့ စက်ပြီးကုတာ တောင်မှ နည်းနည်းလောက်ပဲ ခုသာခံသာရှိတာမျိုးရယ်။

ကိုစိန်ဖေတို့ အနေအထားမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မတုံး။ ခုချိန်ထိ ဘွားဒေါ်ဆုံကြီးရဲ့ နှလုံးတွေ၊ အဆုတ်တွေ အုံလိုက်ပြုတ် မထွက်သွားသေးတာကိုပဲ ကံကောင်းလှချေရဲ့လို့ အောက်မေ့နေတာ။

“ဟင်း ...”

ကိုစိန်ဖေက သူ့အမေဘေးက ငါးကပ်ကျကျကြမ်းခင်းကို ညွတ်ပက် .. ညွတ်ပက် ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက် ရင်း သက်ပြင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

မအေးသွယ်ကတော့ ယောက္ခမဖြစ်သူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပါးပါး လှုပ်လှုပ်လေးကို ဖေးကူတွဲထားရင်း ..

“အမေ့ကိုချည်း ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ရှင့်ကိစ္စကိုရော ဘယ်နှယ့် လုပ်မှာတုံးတော့ ..”

ပုခုံးကို ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် မတင်ထားရင်း ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ကြောင်ငေးနေတဲ့ ကိုစိန်ဖေက ‘ရှင့်ကိစ္စ’ ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ဆတ်ဆန် ထရ မလို ထိုင်ရမလို ဖြစ်သွားတယ်။

တကယ်ဆို .. သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ‘ကိစ္စ’မှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ ‘ကိစ္စ’။ အို .. အားလုံးရဲ့ ‘ကိစ္စ’ပဲ မဟုတ်လား။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့လို နေစရာအတည်တကျမရှိတဲ့ ‘ကျူး’တွေ အားလုံး ဒီနိုင်ငံမှာ ခံစားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ မြေကြီးကျိန်စာပဲလေ။

သူတို့အားလုံးကို ဒီနိုင်ငံရဲ့မြေကြီးပေါ်မှာ မွေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံထဲက မြေပြင်တစ်လက်မကိုမှ သူတို့မပိုင်ဘူး။

တွေ့ရာနေရာမှာ အဆင်ပြေသလို တဲထိုးပြီး နေရတယ်။ နှစ်ထုတ်ရင် ဇယ်ပေးရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ .. ကိုယ်တွေကို နာမည် တပ်ထားတာကိုက ‘ကျူးကျော်’ တဲ့။

တကယ်တော့ .. နေစရာမရှိလို့ ‘ကြို့’ သလို ‘ကျော်’ ရတဲ့ သူတွေပါ။ ဟောဒီတစ်သက်အဖို့ ဘယ်မြေကြီးကိုမှ ‘ငါ့မြေ ..’ ‘ငါ့မြေ ..’ လို့ လက်ညှိုးထိုးပြခွင့်မရတော့မှာ သေချာနေတဲ့သူတွေပါ။ ကဲ ..

ဒါ ‘မြေကြီးကျိန်စာ’ မဟုတ်လို့ဘာလဲ။

ဒီမြေပြင်ကျယ်ကြီးတွေကို ဘယ်သူတွေက ပိုင်ဆိုင်ထားကြ တာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ရှေးဘဝကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်သွားလို့ကံကြတာပါလိမ့်။

ကိုစိန်ဖေ မသိဘူး။ စဉ်းလည်း စဉ်းစားမနေချင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ .. ခေါင်းကို လေးလေးတွဲတွဲနဲ့ တလှုပ်လှုပ်ညိတ်ရင်းက ..

“အေးပါဟာ .. ကိုကျင်ဟုတ်ဆီမှာ ငါ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါဦးမယ်”

သူ ... ဒါပဲ ပြောနိုင်တော့တယ်။

(၂)

‘ဒုံ .. နောင်ကျမ်း’ .. ‘ဒုံ .. နောင်ကျမ်း’ နဲ့ ဆူညံမြည်နေတဲ့ တရုတ်ပုံသံ၊ မောင်းသံ၊ လင်းကွင်းသံတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်တဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို ပိုပြီး သွက်လိုက်ရမလား၊ အရှိန်လျှော့ချလိုက်ရမလားဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဝေဝေဝါဖြစ်သွားတယ်။

သူ လည်ကိုဆန့်ပြီး လမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ လူငယ်တွေရော၊ လူကြီးတွေရော ရုံးစုရုံးစုနဲ့ တရုတ်ပုံသံ နဲ့ လင်းကွင်းသံတွေကလည်း အဲဒီ လူအုပ်စုကြီးထဲကနေ လာတဲ့အသံပဲ။

တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့နီးပြီကိုး .. ဆိုတာ ကိုစိန်ဖေ အလိုလို သိလိုက်တယ်။ နှစ်ကူးနေ့ နီးတာ မနီးတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကျင်ဟုတ် စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ နှစ်တွေမှာဆိုရင် နှစ်ကူးပြဆိုတာနဲ့ စာအိတ်အနီရောင်လေးထဲမှာ ငါးရာတန်အသစ်လေးတစ်ရွက် ထည့်ပြီး ‘အန်ပေါင်း’ ဆိုလား ပေးတတ်တာကိုး။

ကိုစိန်ဖေ ရုန်းတာကို ပြောတာပါ။ သူများတွေတော့ ဘယ်လောက်ရသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ‘သူများတွေ’ ဆိုတာက ကိုကျင်ဟုတ် ဆီမှာ ရေသန့်ဘူးခွံဟောင်းပြန်သွင်းတဲ့ ကိုစိန်ဖေလို ဘဝတူ ‘ရှာဖွေရေးသမား’ တွေပဲဆိုပါတော့။ အယောက်သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။

ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် ဝေဝေဝါဖြစ်နေရတာက တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အခုလို နှစ်ကူးရက်နီးပြီဆိုရင် ကိုကျင်ဟုတ်က အလုပ်ရှုပ်တတ်တယ်။ သူတို့ ဓလေ့ထုံးစံ ထင်ပါရဲ့။ တရုတ်နဂါးကတာတို့ ဘာတို့ပေါ့။

အဲဒါတွေကို ကမကထလုပ်ဖို့ကလည်းပဲ ကိုကျင်ဟုတ်ပဲ ဦးစီးရုံပေါ့တယ်။ တရုတ်နဂါးကဖို့ လေ့ကျင့်ရတာကအစ ကိုကျင်ဟုတ် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲမှာပဲ လုပ်ကြတာများတယ်။ အခုလည်း ပုံသံတွေ၊ လင်းကွင်းသံတွေ တခုံးခုံးတဝှမ်းဝှမ်းကြားနေရုံပဲထောက်ရင် ချာတိတ်တွေ တရုတ်နဂါးအက တိုက်နေကြပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကိုကျင်ဟုတ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေမှာ သေချာတယ်။

‘ဒီလိုမျိုး သူအလုပ်ရှုပ်တဲ့အချိန်မှာ အကူအညီသွားတောင်းရင် ကိုကျင်ဟုတ်တစ်ယောက် စိတ်တိုပြီးတော့များ အော်ငေါက်လွှတ်လေမလား’

သိပ်ငယ်စိတ်နဲ့ဆိုတော့ အဲဒီလိုတွေ့ပြီး ခြေလှမ်းလည်း တွန့်
မိတာ။

အကောင်းဘက်က လှည့်ကြည့်တော့လည်း ..

‘နှစ်ကူးခါနီးဆိုတော့ သူ စိတ်လက်ရွှင်ရွှင်ရှိတုန်းမို့ အကူ
အညီပေးတန်ကောင်းပါရဲ့လေ’ ဆိုတဲ့ ထင်ကြေးက ခြေလှမ်းသွက်ချင်
စရာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွေးချယ်စရာ မရှိမှတော့ မထူးဘူးလေ။

လင်းကွင်းသံ တကျွမ်းကျမ်း ဆူညံနေတဲ့ ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ ခြံဝင်း
ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ နီညိုရောင် တရုတ်ဘောင်းဘီဖွဲ့နဲ့ စွပ်ကျယ်
လက်စက ဝတ်ထားတဲ့ အသားဖြူဖြူလူငယ်လေးတွေဟာ ချွေးတလုံးလုံး
နဲ့ ပြေးလိုက်လွှားလိုက်၊ ဝန်းဆိုခန့်လိုက်၊ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို ကိုင်း
ညွတ်ပြီး ယိမ်းနဲ့လိုက်။

အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်းဆိုပေမဲ့ ယိမ်းကသလို ညီတူညာတူ
လှုပ်ရှားနေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ဆုံးတစ်ယောက်က အပေါ်ကို
ဆတ်ခနဲခုန်လိုက်ချိန်မှာ ဒုတိယတစ်ယောက်က လက်ကို သာသာလေး
မြှောက်ပြီး ကိုယ်ကို ဘေးဘက်ကနေ ယိမ်းနဲ့လိုက်တယ်။

တတိယတစ်ယောက်ကတော့ ဖျတ်ခနဲ အေးကွေးထိုင်ချလိုက်ရဲ့။
အဲ .. သူ့နောက်က တစ်ယောက်ကတော့ ဒုတိယလူ ကိုယ်ဟန်ယိမ်း
တဲ့ဘက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီကို လွှားဆနဲ ခုန်လည်းခုန်၊ တိမ်းလည်း
တိမ်းပေါ့။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း တစ်တောင်ခွဲသာသာရှိမယ့် တုတ်
ရှည်ရှည်တစ်ချောင်းစီကို ထိပ်မှာ ပြည်တောင်းအရွယ်လောက် ဝါးနီး
ခြင်းတောင်းလိုဟာမျိုး စွပ်ပြီး ထောင်လျက်ကိုင်မြှောက်ထားကြလေရဲ့။

လေထဲမှာ တုတ်နဲ့ထောက်ပြီး မြှောက်ထားတဲ့ ဝါးနီးခြင်း
တောင်းလေးတွေကို ရှေ့နောက်တန်းစီပြီး ရောင်စုံဘော်ကြယ်တွေ
အကွက်ဖော်ဆေးခြယ်ထားတဲ့ အဝတ်စရည်ရှည်ကြီးနဲ့ အလျားလိုက်
အုပ်လိုက်ရင် အင်မတန်လှပတဲ့ တရုတ်နဂါးကြီးတစ်ကောင်ပုံ ပေါ်လာ
မှာပဲလို့ ကိုစိန်ဖေဖျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်နေတယ်။

ချာတိတ်လေးတွေကတော့ နဂါးကြီးရဲ့ ကိုယ်လုံးထည်
တစ်လျှောက်ကို တုတ်နဲ့ ထောက်မထားတဲ့ဟန်ပေါ့။ သူတို့လက်ထဲက
တုတ်ချောင်းတွေရဲ့ အနှုတ်အသိမ်းအရွှေ့အပြောင်းဟာ နဂါးကြီးရဲ့
ကိုယ်ဟန်အယိမ်းအနွဲ့ပဲ။

ခုဟာကတော့ လေ့ကျင့်နေကြတာပဲဆိုတော့ အပေါ်က နဂါး
ရုပ် အဝတ်ကြီး အုပ်မထားသေးဘူးပေါ့။ အလွတ်သက်သက် တုတ်တွေ
ကိုင်ပြီး မြှောက်လိုက်နှိပ်လိုက် စောင်းလိုက်မိုက်လိုက်နဲ့ လေ့ကျင့်နေ
ကြတာ။

ချာတိတ်လေးတွေက ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်တော့ ဂျိမယ်
ထင်တယ်။ ရှေ့ဆုံးက အရွယ်ကြီးကြီး လူငယ်လေးက နဂါးရဲ့ ဦးခေါင်း
ကို ကိုင်ရမှာထင်ပါရဲ့။ နောက်ဆုံးက ချာတိတ်လေးကတော့ နဂါးအမြီး
ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

သူတို့ကို သင်ပေးနေတဲ့လူကတော့ ကိုကျင်ဟုတ်ပဲ။

“နဂါးခေါင်းက ဟိုဘက်ကို စောင်းလိုက်ရင် နင်က ဒီဘက်ကို ပြေးလာခဲ့။ နဂါးခေါင်းက ဒီဘက်ကို စောင်းလိုက်ရင် ဟိုဘက်ကို ပြန်ပြေးသွား။ သဘောပေါက်လား”

နဂါးအပြီးနေရာမှာ နေရတဲ့ ချာတိတ်လေးကို ကိုကျင်ဟုတ်က တတွတ်တွတ်မှာနေလေရဲ့။

ဒါနဲ့ ကိုစိန်ဖေလည်း အဲဒီချာတိတ်လေးကို သေသေချာချာ သတိထားပြီး ကြည့်မိသွားတယ်။ သူ့ခမျာမှာ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ အတော်လေး ဖတ်ဖတ်မောနေရှာပုံပဲ။

ဟုတ်မှာပေါ့လေ .. သူက နဂါးအပြီးနေရာမှာ နေရတာ မဟုတ်လား။ နဂါးခေါင်းကသာ နည်းနည်းလေး စောင်းရုံ စောင်းလိုက်တာ။ အပြီးကျတော့ ခေါင်းငဲ့တာနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် သေလှ မျောပါ။ ပြေးလွှားနေရတာကလား။

ဪ .. ငါတို့ဘဝလည်း နဂါးအပြီးနဲ့ ဘာထူးသေးလို့လဲ .. လို့ ကိုစိန်ဖေ တွေးနေမိတယ်။

“ဒီမြေပေါ်က ကျွမ်းကျော်တဲ့တွေအားလုံး ဖျက်ပစ်”

ဆိုတဲ့ ဟိုးထိပ်ပိုင်းက အမိန့်စကားတစ်ခွန်းဟာ နဂါးဦးခေါင်းပေါ်။ အောက်ခြေမှာတော့ နဂါးအပြီးနဲ့တူတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ အလူးလူး အလဲလဲပဲ။

ကိုကျင်ဟုတ်က ချာတိတ်လေးကို သင်ပေးနေရင်း ဒီဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်တော့ လူအုပ်ထဲမှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကိုစိန်ဖေကို မြင်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသလိုပဲ။ ဘာရယ်တော့ မူပြောတတ်ဘူး။

ကိုစိန်ဖေလည်း လူတွေကြားထဲ မိုးတိုးမတ်တပ်ရပ်လို့ မျက်နှာသေကလေးလုပ်ထားရင်းနဲ့ ကိုကျင်ဟုတ်ကို အကဲခတ်နေရတယ်။

“ကဲ .. ကဲ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်စကြမယ်ဟေ့”

ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဗုံသံတွေ၊ မောင်းသံ၊ လင်းကွင်းသံတွေ ‘ဒုံနောင်ဂျမ်း .. ဒုံနောင်ဂျမ်း’ နဲ့အတူ ချာတိတ်ကလေးတွေက ပြေးကြလွှားကြ ယိမ်းကြနွဲ့ကြ လုပ်နေပြန်ပါရော။

ခဏကြာတော့ ကိုကျင်ဟုတ်က လေ့ကျင့်နေတဲ့ လူငယ်တွေကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဒီဘက် ပြန်လျှောက်လာတယ်။ လူအုပ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့အကြည့်က ကိုစိန်ဖေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ ကိုကျင်ဟုတ်က အသိအမှတ်ပြုသလိုမျိုး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ညိတ်ပြလေရဲ့။

ကိုစိန်ဖေလည်း အရိပ်အကဲကိုကြည့်ရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ နောက်ကို ခပ်ယွဲ့ယွဲ့လေး လိုက်သွားတယ်။ ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ နောက်မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး ရပ်မိတော့ ကိုကျင်ဟုတ်က ..

“နင်တို့ ကျူးကော်တဲတွေ ဖျက်ပြီး ပြောင်းပေးကြရမယ်ဆို”

ကိုကျင်ဟုတ်က ဗမာရည်လည်ပေမဲ့ စကားပြောရင်တော့ သူတို့ တရုတ်ထုံးစံအတိုင်း ‘နင်’တွေ၊ ‘ငါ’တွေ သုံးပြီး ပြောတတ်တယ်။ ကိုစိန်ဖေက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချပြီး တုံ့ဆိုဘာဝေ လုပ်နေတယ်။ အကူအညီတောင်းဖို့ စကားကို ဘယ်က စရမှန်း မသိဘူး။ ဘာကို ကူညီစေချင်တာမှန်းလည်း သူ့ဘာသာသူ မသိကွဲသေးဘူး။ ကိုကျင်ဟုတ်က ဆက်ပြီး ..

“ငါ့ကိုလည်း သိန်းဒန်လာပြောလို့ သိတာ၊ သိန်းဒန်တောင် နေစရာမရှိဘူးဆိုလို့ ငါ့ဘဲခြံမှာ သွားနေခိုင်းလိုက်ရတယ်”

မြို့ပြက အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှာ ကိုကျင်ဟုတ်ဟိုင်တဲ့ ဘဲခြံတွေရှိတာ ကိုစိန်ဖေ သတိရလာတယ်။

ငါတို့မိသားစုရော အဲဒီမှာ သွားနေခွင့်ရနိုင်ဦးမလား .. ဆိုတဲ့ အတွေးက ကိုစိန်ဖေဦးနှောက်ထဲမှာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လို ပေါ်လာလေရဲ့။ ယာယီပေါ်ပြောပြော ဘာပဲပြောပြော အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ ဒုက္ခက အထိုက်အလျောက် သက်သာရာရမှာပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ .. အဲဒီလောက်အဝေးကြီးမှာ သွားနေရရင် နေ့စဉ် ရေသန့်ဘူးကောက်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ။ ဒါက .. နေ့တိုင်း ထမင်းကျွေးနေတဲ့အလုပ်။

မိသားစုလေးယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကို နေ့စဉ်ပုံမှန်ဝင်ငွေ မရှိဘဲ ဘယ်လိုထမင်းကျွေးရမှာတုံး။ ဘဲခြံထဲမှာနေပြီး ဘဲတွေလို အစာရှာစားတတ်ရင်လည်း အကောင်းသား .. လို့ ကိုစိန်ဖေ တွေးနေမိတယ်။ လောလောဆယ်မှာလည်း ရွေးချယ်စရာက သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး။

အရင်လာတဲ့ ဒုက္ခကို အရင်ရှင်းရမှာပဲ။

ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ရှုတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ အင်းလေ .. ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ ရှုရမှာပေါ့။ အနာဂတ်မှ မရှိတာ။

ကိုစိန်ဖေက ..

“ကျွန်တော်တို့မိသားစုလည်း အတော် ဒုက္ခများနေတယ် .. ခုရာကိုကျင်ဟုတ်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုရော သိန်းဒန်တို့လို ဘဲခြံမှာ ခဏထားပေးလို့မရဘူးလား။ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦးဗျာ”

အလောတကြီးပြောလိုက်တဲ့ လေသံကြောင့် ကိုကျင်ဟုတ်က မျက်လုံးပင့်ပြီး ကြည့်တယ်။ ‘ဟ .. ခင်ဗျားပြောပုံက လွယ်လွယ်လွယ်လွယ်’

လို့ အပြစ်တင်ချင်တဲ့ အကြည့်မျိုး။

ဒါပေမဲ့ .. ကိုစိန်ဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်အားကိုးနေတဲ့ အငွေ့တလူလူလေးကို တွေ့လိုက်ရလို့လား မသိဘူး။ ကိုကျင်ဟုတ်ဟာ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ..

“အမှန်တော့ .. ငါ့ဘဲခြံမှာက လူများများစားစားမလိုဘူး။ နောက်ပြီး ဘဲခြံမှာနေရင် ဘဲကျောင်းတာတို့၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တာတို့၊ ငါ့ဘဲတွေ သူများ လာမခိုးအောင် စောင့်ရတာတို့ ဘာတို့ ဘာညာအစုံလုပ်နိုင်ဦးမှ။ ဟူး .. မလွယ်ဘူး” ကိုကျင်ဟုတ်က ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောတယ်။ ဒီလောက် ပြောပြီဆိုရင်ပဲ ကိုစိန်ဖေက အလိုက်သိတာပေါ့။

“လုပ်ပါ ဆရာကိုကျင်ဟုတ်ရယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ဘဲခြံထဲက လုပ်စရာရှိတာတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတာဝန်ပဲ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်သားဖိုးနီကိုလည်း ခိုင်းလို့ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် နင်တို့ ရေသန့်ဘူးကောက်တဲ့ အလုပ်ကျတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ နေ့တိုင်းလာဖို့တော့ မလွယ်ဘူးနော်။ ဟိုနဲ့ဒီ သွားတာ ပြန်တာနဲ့တင် တစ်ရက်လုံးလုံး ကုန်မှာ” ကိုစိန်ဖေက သက်ပြင်းကို ကျိတ်ပြီး ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံတွေးကို ကမန်းကတန်းမျိုးချရင်း ..

“နေ့တိုင်းတော့ မလာနိုင်ဘူးပေါ့ .. ဆရာကိုကျင်ဟုတ်ရယ်။ နှစ်ရက် တစ်ခါလောက်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ မအေးသွယ်

ကို လွှတ်ပို့မယ်။ လောလောဆယ် အသက်ရှူပေါက်ကလေး ရရင် တော်ပါပြီ။ ဒီနှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာမှ ခြေချစရာ မရှိရင် ဒုက္ခရောက်တော့မှာမို့လို့ပါ”

ကိုကျင်ဟုတ်က ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေသလို အလုပ်လည်း များနေပုံပဲ။ ပြီးတော့ သူက ..

“ကျွတ် .. ကဲ .. ငါလည်း အခု အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ နင်တို့ အဲဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် နေချင်လည်း နေကြပေါ့။ ဆက်ထားဖို့ မထားဖို့ကတော့ နောက်မှ နင်နဲ့ သေသေချာချာ စကားပြောမယ်။ ကဲ .. ရော့”

ကိုကျင်ဟုတ်က သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန် သုံးရွက်ကို ထုတ်ပြီး ကိုစိန်ဖေကို လှမ်းပေးတယ်။ ဘာအတွက်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကိုစိန်ဖေလည်း ပိုးတိုးဝါးတားနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ရဲ့။ ကိုစိန်ဖေခမျာ ကျေးဇူးတင်ရတာတောင်မှ ယောင်တောင်တောင်နဲ့ရယ်။

ကိုကျင်ဟုတ်က ပိုက်ဆံပေးပြီး လှည့်ထွက်မယ်အလုပ်မှာ ကိုစိန်ဖေက မဝံ့မရဲလေသံနဲ့ ..

“ဆရာ .. ဆရာကိုကျင်ဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းဖို့ရွှေဖို့က ဟိုဒင်း .. ဘယ်လို .. အဲ .. အဲဒါ”

ကိုစိန်ဖေက လက်ထဲက ပိုက်ဆံလေးတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်လိုက် ဖြန့်လိုက်လုပ်ရင်း မဝံ့မရဲ စကားစရာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်အိမ်ထောင်ပြောင်းဖို့ ရွှေဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အိုးတွေခွက်တွေ အထုပ်အပိုးတွေ ရွက်ပြီး ခြေလျှင်လျှောက်မှာလား။

ကိုကျင်ဟုတ်ကလည်း သူဌေးပဲ။ ချက်ဆို နားခွက်က
 ဦးတောက်တာပေါ့။ ကိုစိန်ဖေက ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာကို တန်းပြီး
 သဘောပေါက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကိုကျင်ဟုတ်က ခေါင်းရှုပ်မခံချင်တဲ့ လေသံ
 နဲ့ ..

“အင်း .. အင်း သဘောပေါက်ပြီ။ ဘဲတွေတင်တဲ့ ဒေါ့ဂျစ်
 ကားနဲ့ပဲ နင်တို့ယဉ်းတွေ တင်ပြီး လိုက်သွားကြ။ မနက်ဖြန်
 မနက် သုံးနာရီလောက်ဆို ဒေါ့ဂျစ်မောင်းတဲ့ အနီးကောက်က
 ခြံထဲက ဘဲတွေ သွားယူမှာ။ အဲဒီကားနဲ့ နင်တို့ကို ဝင်ခေါ်
 သွားလို့ ငါမှထားလိုက်မယ်။ မနက် သုံးနာရီမထိုးခင် နင်တို့
 အဆင်သင့်ပြင်ထား။ နောက်မကျစေနဲ့နော်။ အနီးကောက်က
 ဈေးချိန်အထိ ပြန်လာရမှာ”

မောင်မင်းကြီးသား ကျေးဇူးကြီးလှပါပေလို့ ကိုစိန်ဖေက
 တွေးလိုက်မိတယ်။ ဘုရား ‘မ’တာပဲလား။ ကိုကျင်ဟုတ် ‘မ’တာပဲ
 လား မသိဘူး။ လောလောဆယ်တော့ သူ့အတွက် ရောမသီးခဲကြီး
 တစ်ခုကို ပြာနံနက်ပတ်လိုက်နိုင်ပြီ။

ကိုစိန်ဖေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပြီး သွက်နေတယ်။ မသွက်
 လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီတစ်ညအတွင်း ဖျက်စရာရှိတာ ဖျက်ရမယ်။
 သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းရမယ်မဟုတ်လား။

ခပ်သုတ်သုတ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။

(၃)

မှောင်နေပြီဆိုတော့ သစ်သားချောင်းဆင့်ခံပြီး ရိုက်ထားတဲ့
 ဝါးကြမ်းခင်းက သံချက်တွေကို ကော်ထုတ်ရတာ အလုပ်မတွင်ဘူး
 ဖြစ်နေတယ်။ မတော်တဆ သံစူးမိမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ ဘေးက
 ဝင်ကူနေတဲ့ သူ့သားဖိုးနီကိုလည်း ‘တဟဲ့ .. ဟဲ့’ နဲ့ အရမ်းမလုပ်ဖို့
 ဟန့်နေရသေးရဲ့။ စူးမိရုံမို့ဖြင့် ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ဘယ်နှလုပ်ပြီး
 ဆေးခန်းသွားမလဲ။

“ဖိုးနီ .. ဒီဘက်နားကို မီးရောင် သေသေချာချာ ပြထားစမ်း”

“ဂျွတ် .. ဂလောက် .. ဖြောင်း”

ဟာ .. သွားပြီ။ ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်နေတဲ့ ကြားက သစ်သား
 ချောင်းက ပဲ့ထွက်သွားသေးတယ်။ နှမော့လိုက်တာ။ သစ်သားလည်း
 သစ်သားအလျောက် တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်လား။ တစ်ချောင်းတစ်ချောင်း
 ဆို ဈေးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအဟောင်းလေးတွေပဲ ပြန်ပြီး
 သုံးနိုင်မှ တော်ကာကျမှာ။

ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် သစ်သားအပွဲအရွဲ့စကို ဝိုင်ပြီးကြည့်နေ
တုန်းမှာပဲ မအေးသွယ်က စိတ်ပူနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အနားကို ရောက်လာ
ပြီး ..

“တော့် .. ကိုစိန်ဖေ .. အမေ့ကို လာကြည့်ဦးတော့ .. အမေ
က မနည်းဖြစ်နေတာ”

မအေးသွယ်ရဲ့စကားကြောင့် ကိုစိန်ဖေရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ညဦးပိုင်းကတည်းက အမေက အမော
ဖောက်ဖောက်နေတာ။ သူ့မိန်းမ မအေးသွယ်လည်း အထုပ်အပိုးတွေ
ထုတ်ဟယ်၊ ထည့်ဟယ်လုပ်လိုက် .. အမေ့ကို ပြေးပြေးပြီး ပြုစုလိုက်နဲ့
တစ်ညလုံး ဖျားဖျားနေလိုက်တာ ဆိုတာများ။

ကိုစိန်ဖေက .. သုတ်ခနဲ ထသွားပြီး သူ့အမေနားမှာ ထိုင်ချ
လိုက်တယ်။ မြင်ရတာကတော့ စိတ်မသက်သာစရာပဲ။

ဖွားဒေါ်ဆုံကတော့ အသက်ရှူကျပ်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ လှူပြီး
တော့တောင် မအိပ်နိုင်ဘူး။ ထောင်ထားတဲ့ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးပေါ်မှာ
မည်းတူးပေညစ်နေတဲ့ ခေါင်းအုံးစုတ်ကလေးကို ခုပြီး ရင်ဘတ်နဲ့ ဖိလို့
ကုန်းကုန်းလေးပဲ နေရရှာတယ်လေ။

“အမေ .. အမေ ဘယ်နှယ့်နေလဲဟင်၊ သက်သာရဲ့လား”

သားဖြစ်တဲ့ ကိုစိန်ဖေရဲ့စကားကိုလည်း သွားဒေါ်ဆုံ
တစ်ယောက် ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။ ပါးစပ်ဟဟပြီး အသက်ရှူနေပုံက
ကုန်းပေါ် ပစ်တင်ခံထားရတဲ့ ငါးတစ်ကောင်ရဲ့ ပါးဟက်တွေ လှုပ်နေပုံ
မျိုးပဲ။

ကိုစိန်ဖေက သက်ပြင်းကို ကျိတ်ပြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။
ခါတိုင်း သူ့အမေဆိုးဆိုးရွားရွား အသက်ရှူကျပ်ပြီးဆိုရင် အခုလိုမျိုး
ခါးလေးကုန်းပြီး တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာမျိုး ကြုံဖူးသားပဲ။
ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့အမေရင်ဘတ်ထဲက ရောဂါကို လက်နဲ့ တစ်ဆုံးရှိုက်ယူ
ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ မျိုချပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အဲသလောက်တောင်။

ဟုတ်တယ်။ အမေဖြစ်နေပုံကို မမြင်ရက်လွန်းလို့ ကိုယ်တိုင်
သာ ဖြစ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တာ။ ကိုစိန်ဖေက သူ့မိန်းမ မအေးသွယ်ကို
လက်ယက်ပြကာ အနားကို ခေါ်လိုက်ပြီး ..

“အမေ့ကို ဟိုလျက်ဆားနဲ့ ကွင်းရွက်လေး တိုက်ထားလိုက်
ဦးဟာ .. ငါ .. နောက်ဖေးမှာ ကာထားတဲ့ တာလပတ်စကြီး
သွားဖြုတ်ပြီး လိပ်သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“တော်ကလည်းရှင် .. အရေးကြီးနေလိုက်တာ”

“ဟ .. အရေးမကြီးလို့ ရမလားဟာ။ အချိန်နဲ့လုပ်ရမှာ။ ဟိုက လာခေါ်တဲ့အချိန်မှာ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးသား ဖြစ်မနေရင် သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးလို ဒုက္ခရောက်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ။ နှင့်လင်အနီးကောက်ကာ စောင့်ပြီးခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ပွပွနဲ့ မိန်းမကိုပဲ ဖိပြီးကြိမ်းရတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အခုကိုပဲ အချိန်က သန်းခေါင်နား ကပ်နေပြီ။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီသာ သာပဲ လုပ်ချိန်ကိုင်ချိန်ရတော့တာ။ တဲသာသာ အိမ်ကလေးဆိုပေမဲ့ ဗာဟီရကတော့ အများသား။

တန်းထိုးထားတဲ့ ဝါးလုံးတွေကို နီးချက်တွေ ဖြည့်ချ။ တွင်းတူးပြီး စိုက်ထားတဲ့ မဒေတိုင်တွေကို နှုတ်ချ။ နေပျံတွေကို ခွာရနဲ့ သန်းခေါင်ကျော် မှောင်ကြီးမည်းကြီးမှာ ကိုစိန်ဖေ ရွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေတယ်။ ဒန်အိုးဒန်ခွက် သုံးလေးလုံးကိုတော့ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အကြီးထဲ အသေးထည့်ပြီး ပုဆိုးအဟောင်းနဲ့ ပတ်ချည်လိုက်ရဲ့။ ပြီးတော့ ဓားမကိုလည်း ခါးကြားထိုးထားလိုက်တယ်။ ဒီဓားမက ပျောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ သိပ်အသုံးဝင်တာ။

ဟင်းတွေဘာတွေ ခုတ်ရင်ထစ်ရင်လည်း ဒီဓားမပဲ။ ထင်းခြောက်ဝါးလုံးခြောက်လေး ခွဲရခြမ်းရရင်လည်း ဒီဓားမပဲ။ တိုင်တွေ ငုတ်တွေ စိုက်ချင်လို့ မြေကြီးမှာ တူးရသွေရရင်လည်း ဒီဓားမပဲ။ နောက်ပြီး သူတို့မိသားစုမှာက ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ ယောက်မတွေ ဘာတွေကလည်း ရှိတာမဟုတ်တော့ ဟင်းအိုးမွှေရင်လည်း ဒီဓားမပဲလေ။

ကိုစိန်ဖေက ဓားမတိုကလေးကို တခုတ်တရ ခါးကြားထိုးလိုက်ပြီးတော့ သူ့သား ဖိုးနီကို ..

“သား .. လူလေး .. ဟောဟိုက ဒန်အိုးကြီးတွေ မလာခဲ့ကွာ”

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ တာလပတ်စနဲ့ လိပ်ပြီး ပလတ်စတစ်ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတဲ့ ဝါးလုံးတိုင်တွေ၊ မဒေတိုင်တွေကိုထမ်းပြီး ကားလမ်းမဘေးမှာ ပုံထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးအဟောင်းနဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ ဒန်ပန်းကန်ပြားအဟောင်းတွေရယ်၊ ခေါင်းအုံးတွေရယ်၊ စောင်စုတ်တွေရယ်ကို သယ်ရပြန်တယ်။ ဖိုးနီကတော့ ဘုရားပုံတော်ပါတဲ့ ပြက္ခဒိန်စာရွက်အစွမ်းနဲ့ သောက်ရေအိုးပဲ့ကို မနိဉ့်တနိုင် သယ်လာလေရဲ့။

သားအဖနှစ်ယောက် လေးငါးခေါက်လောက် တက်ညီလက်ညီ သယ်လိုက်တော့ ကားလမ်းဘေးမှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အတော် စုံစုံလင်လင် ပုံထားပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။

၇

"စို့ .. စို့ .."

မပီမသ အက်ကွဲကွဲမြည်နေတဲ့ ကားဟွန်းသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မီးကြီး နှစ်လုံးကို ထိုးပြီး သူတို့ရှိရာဆီ တည့်တည့်လာနေတဲ့ ဒေါ်ဂျစ်ကားအိုကြီးကို မြင်နေရပြီ။ ကားစက်သံ တဂျိုးဂျိုး တကျိမ်းကျိမ်းကလည်း ဆူညံလို့။

"သား .. အဲ့ဒီ ဒေါ်ဂျစ်ကားပေါ်ကို ဖေဖေတို့ ပစ္စည်းတွေ တင်ထားနဲ့၊ မေမေနဲ့ သွားသွားကို ဖေကြီးသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

ဖိုးနီကို မှာထားပစ်ခဲ့ပြီး တဲရှိရာဆီကို ကိုစိန်ဖေတစ်ယောက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ ပြန်လည်လာခဲ့တယ်။ တဲထဲကို ငုံ့ဝင်လိုက်တာနဲ့ ..

"ကိုစိန်ဖေ .. ကိုစိန်ဖေ ဒီမှာ အမေ့ကို ကြည့်ပါဦး .. အမေလေ .. အမေ"

သူ့မိန်းမ မအေးသွယ်ရဲ့ ဆိုဆိုအက်အက် အသံဆိုကြီးက ကိုစိန်ဖေ့ကို ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားစေတယ်။

'ဘာဖြစ်ပြီ' ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ သိလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီအသံကြောင့် စိတ်ဟာ မှိုင်းညှို့မည်းမှောင်ပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားသလိုပဲ။

"အမေ .. အမေ"

အမေ့နားကို အပြေးကလေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး လှုပ်လှုပ်နှိုးနှိုး ခေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အမေဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေလေရဲ့။

အသက်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ အမေ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပါးလျှလျလေးဟာ အရည်ကုန်အောင် ကြိတ်ညှစ်ခံထားရတဲ့ ကြိတ်ချောင်းလိုပဲ။

မအေးသွယ်ဆီကနေ ..

"ဖြစ်ရလေ အမေရယ် .."

ဆိုတဲ့ ငိုသံအက်အက် အမျိုးအစမှာတင် ကိုစိန်ဖေက ..

"ဟဲ့ .. ကောင်မ၊ နင့်ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ အသံတစ်စက်မှ မထွက်နဲ့၊ သုတ်စမ်း .. နင့်မျက်ရည်တွေကို အခုသုတ်"

ကိုစိန်ဖေရဲ့ စကားသံက ခပ်ထန်ကြမ်းတမ်းလွန်းနေတယ်။ မအေးသွယ်တောင်မှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေရဲ့။ ကိုစိန်ဖေက အံ့ကြွတ်သံနဲ့ ..

"သွားစမ်း .. အိမ်ရှေ့ကို။ ဟိုမှာ ကလေးတစ်ယောက်လည်း မနိုင်မနင်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်နေရတာ .. သွား"

လုပ်ပေးလိုက်၊ မျက်ရည်မထွက်နဲ့နော်။ ကြားလား။ လုံးဝ အမူအရာမပျက်စေနဲ့”

တင်းမာလွန်းတဲ့ ကိုစိန်ဖေအသံက နာနာကျင်ကျင်ရယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီစက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ကိုစိန်ဖေဦးဆောက်ထဲမှာ အများကြီး အများကြီး စဉ်းစားပြီးသွားပြီ။ တွက်ချက်ပြီးသွားပြီ။

အမေဟာ အိမ်ပြောင်းရွှေ့မယ့် သက်ရှိလူမှု မဟုတ်တော့တာ။ အသုဘမသာလောင်းတစ်လောင်း ဖြစ်သွားပြီလေ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ဆို .. ကားပေါ်ကို ဘယ်သူက ခေါ်တင် ချင်မှာလဲ။ ထားပစ်ခဲ့မှာ သေချာတယ်။ ဒါဆို ခက်ရချည်ရဲ့။ ပြီးတော့ ကိုကျင်ဟုတ်ရဲ့ ဘဲကြံထဲကို ဒီပုံစံနဲ့ အမှေကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် သယ်ပြီး ဝင်သွားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာတုံး။ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ လူတွေက ‘ရွာနာ’တယ်ဆိုပြီး နှင်လွှတ်မှာပေါ့။ ကိုကျင်ဟုတ် သိသွားရင် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်မှာ။

အိမ်ရှေ့က ကားပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေအားလုံး နေသားတကျ တင်ထားပြီးလောက်ပြီ။

ကိုစိန်ဖေက အမှေကို စောင်နဲ့ အသေအချာ ခြုံလွှမ်းပေး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ .. ပန်းအောက်က လက်တစ်ဖက်လျှို၊ ဒူးခေါင်း အောက်က လက်တစ်ဖက်လျှိုပြီး လူမမာပွေ့သလို တယုတ်ယပွေ့ချိုလို့ ကားဆီ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ကားနောက်တက် ခြေနှင်းနံပေါ် လှမ်းအတက်မှာ အမှေ မျက်နှာပေါ် လွှမ်းထားတဲ့ စောင်စက ဖတ်နေ လျှောက်သွားလို့ ကမန်း ကတန်း ပြန်ဖုံးလိုက်ရသေးရဲ့။ ပြီးတော့ ငိုချင်သလို ပြုချင်သလို

ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မိန်းမ မအေးသွယ်ကိုလည်း မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ လှမ်း ဟန်လိုက်ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ... ကိုစိန်ဖေက ..

“ဟဲ့ .. အေးသွယ် .. ဟိုဘက်တိုးစမ်း .. အမေနဲ့ ငါ ဒီဘက် မှာ ထိုင်မလို့”

မအေးသွယ်က ကမန်းကတန်း ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပြီး နေရာဖယ် ပေးလိုက်တယ်။ ကိုစိန်ဖေက အမှေကို သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်လျက်သားချ လိုက်ပြီး ပြုလဲကျမသွားအောင် အမှေခါးကို နောက်က ပွေ့လို့ အသာ ထိန်းလိုက်တယ်။

အမှေဦးခေါင်းကိုတော့ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ခပ်မှိုမှိုလေး တင်ထား လိုက်ရဲ့။

တော်ပါသေးရဲ့ ..။

အနီးကောက်က ကားရှေ့ခန်းကနေ သူတို့ဘက် လုံးဝ လှည့် လည်း မကြည့်၊ စိတ်လည်း မဝင်စားလို့ ..။

ကားစက်နှိုးလိုက်တော့ အမှေခန္ဓာကိုယ်က ကိုစိန်ဖေအပေါ် ယိုင်ကျဆင်းလာလို့ အသာမှေးပြီး တောင့်ထားလိုက်ရတယ်။ ဘာကိုမှ မရိပ်မိတဲ့ သားလေးဖိုးနီက ထွက်ခွာစပြုနေတဲ့ ဒေါ့ဂျစ်ကားအိုကြီးရဲ့ နောက်ခြံကို တွဲလွဲခဲ့ရင်း ...

“ဆွဲ .. ဆရာရေ ..”

လို့ အော်လိုက်တယ်။

Valentine တံဆိပ်
 ရေမွှေးအညံ့စားဟာ
 အဖြူရောင်အိပ်မက်တွေပေါ်မှာ
 စွန်းထင်းနေတယ်

ထက်မြတ်နိုင်ရင်

(၁)

ဆောင်းရာသီကုန်ခါစ လေပြည်လေညင်းတွေက ကျွန်မရဲ့
 ပြတင်းတံခါးဆီ ရောက်လာတယ်။ ဒီကနေ ဘယ်ကိုဆက်သွားဦးမလဲ
 တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီ ဖေဖော်ဝါရီလပြည်
 လေညင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ ရယ်မောသံတွေကို ထည့်ပေးလိုက်ချင်
 ရယ်။

ကြေကွဲသိုနှိုက်နေတဲ့ ချစ်သူတွေ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်သက်
 သာရာရအောင်လို့ပါ။ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) မှာ ရင်ခုန်ကြမယ့်သူတွေ
 မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်ကို အကြီးကြီးတည်ဆောက်ချင်တဲ့သူတွေက

ခုလောက်ဆို ကြုံကြုံတင်တင်နဲ့ ပန်းပွင့်ဖြူဖြူတွေကို ပန်းစည်းဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ပြင်ဆင်နေကြတော့မယ်။ ချစ်သူချင်း ဖလှယ်ဖို့ လက်ဆောင်ကတ်ပြားလေးတွေပေါ်မှာလည်း စာသားလှလှလေးတွေ ရေးချသီကုံးနေကြတော့မယ်။

အားလုံးဟာ ရယ်စရာတွေပါပဲ ...။

ဖေဖော်ဝါရီရေ ... ငါ့ရဲ့ ရယ်သံတွေကို ထုပ်ပိုးယူဝင်သွားပါတော့ ...။

ပြတင်းပေါက်မှာ မေးထောက်ကြည့်ရင်း နေရောင်ခြည်ဝါဝါ နုနုကို ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပန်းကို ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်နေ့ဟာ အသာတို့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ချစ်သူများနေ့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကို လာသတိပေးနေတယ်။

သူဟာ 'ချစ်သူများနေ့' ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေ့နေသလားတဲ့။ ဟင့်အင်း .. မမေ့ပါဘူး။ ဒါဆို 'မင်းမှာ ချစ်သူမရှိတူးလား'တဲ့။ အိုး .. ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတာပေါ့။

“ဒါဆို ချစ်သူများနေ့မှာ မင်းချစ်သူနဲ့အတူ လက်တွဲ မဆင်နွှဲဘူးလား’ လို့ လာမေးတယ်။

အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်မဖြင့် ရယ်လိုက်ရတာ။ နေ့ရက်တွေ၊ သတ်မှတ်ချက်တွေဟာ ရယ်စရာကောင်းလွန်းတယ်။

“ဒီဇင်ဘာလ အားကစားလမှာ အားလုံး လမ်းလျှောက်ကြပါစို့” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်းပဲ။ ဒါဆို ကျန်တဲ့လတွေမှာရော ကျွန်မတို့က လေးဖက်ထောက်သွားနေကြတာကျနေတာပဲ။ လူတွေဟာ ရယ်ရတယ်။ ‘အမေနေ့’ဆိုတာများ ရောက်ရင် အမေဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို

စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ရေးကြပြန်ရော။ ‘အာဇာနည်နေ့’ရောက်ရင် တောက်ခေါက် အံ့ကြိတ်ပြီး သံဓိဋ္ဌာန်တွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်ကြပြန်ရော။ သင်္ကြန်ကျပြန်တော့လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေကို မေ့ပစ်ပြီး ၃၊ ၄ ရက်လုံးလုံး ရေစက်တွေကြားမှာ မူးလို့ရှူးလို့။

လူတွေက ရယ်ရတယ်။ ဘယ်နေ့ရက်ကျရောက်ရင် ဘယ်လို ပြုမူရမယ်ဆိုတာ ဖတ်ညွှန်းအတိုင်း သရုပ်ဆောင်ဖို့ အခိုင်းခံထားရတဲ့ သူတွေလိုပဲ။ စမ်းချောင်းထဲက ရေတွေကတော့ ဘယ်သူခိုင်းတာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ စီးဆင်းနေကြတယ်။ နှင်းတွေကရော ဘယ်သူခိုင်းလို့ ဝေတာလဲ။ အသည်းကွဲအရောင်အဆင်းနဲ့ လိပ်ပြာတောင်ပံတွေဟာ ပြကွဒိန်ကိုကြည့်ပြီးမှ ခတ်တာမဟုတ်ဘူး။ စနေလား။ တနင်္ဂနွေလား တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့လား ဘာမှ လာမပြောကြနဲ့။ မင်းရော ငါရော အသက်ရှူနေတာဟာ ဘယ်သူ့အမိန့်မှမပါဘဲ သူ့ဘာသာ ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ရိုးရိုးလေး သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတာ။ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်တတ်စမ်းပါ။

ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရေ ... နင်က တခြားအရာတွေထက် ပိုပြီး ထူးခြားသယောင် ဟန်ဆောင်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်။

(၂)

“ကလောင် ... ကလောင်”

ကျွန်မနေတဲ့ တိုက်ခန်းတံခါး လူခေါ်ဘဲလဲသံ မြည်လာတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မနဲ့အတူ နေထိုင်တဲ့ ပန်းအိုးထဲက သဘာဝ တရားလေးကို တယုတယပွတ်သပ်ငေးကြည့်နေမိတုန်းပဲ။ အဆုံးတွေ အားလုံးရဲ့ အစဟာ ပန်းအိုးထဲကဆူးတွေလို မနာမကျင် ရှိနေခဲ့ပါ တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့တိမ်တိုက်တွေအားလုံးက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဂုဏ်ပြုလိမ့်မယ်။

ဆူးပင်လေးရေ ... နင်နဲ့ငါဟာ အတူတူပါပဲ။ နင့်အဖို့ ရေ ဟာ သိပ်မလိုအပ်တာနဲ့ ငါက ရေခဲစာခဲစာသောက်တတ်တာပဲ ကွာပါ တယ်။

“ကလောင် .. ကလောင် .. ကလောင် .. ကလောင်”

ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးဝက တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ စိတ်မရှည်စွာနဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ဆက်တိုက်နှိပ်နေလေရဲ့။

ကြည့်စမ်း ... စိတ်ကုန်ဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ‘မြန်မြန် လာဖွင့် စမ်း .. ခုချက်ချင်း လာဖွင့်စမ်း .. ငါမစောင့်နိုင်တော့ဘူး’ လို့ အော် ပြောနေသလိုပဲ။ ဒါဟာ .. အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို စော်ကားရာ ရောက်တဲ့ အပြုအမူဆိုတာ သူ မသိရှာဘူး။ အဲဒီလောက်တောင် လူမှုကျင့်ဝတ် နိမ့်ကျပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ်တံခါးခေါက်လိုက် တိုင်း အမြန်ဆုံး ပြေးလာဖွင့်ပေးစေချင်တာ။ Shopping Centre မှာ ဝိုက်ဆံရှင်းဖို့ တန်းစီရင် အရှေ့ဆုံးက ကျော်တက်ချင်တာ။ ကားမောင်း တဲ့အခါ ရှေ့ကကားတွေကို ယာဉ်ကြောပြောင်းပြန်မောင်းပြီး ကျော်တက် ချင်တာ ... အဲဒီလို ဆန္ဒတွေဟာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ သည်းခံစောင့်ဆိုင်း တတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အရည်အသွေးကင်းမဲ့တာ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ချည်းပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ အရိုင်းစိတ်နဲ့ EQ နိမ့်တာကို ဖော်ပြနေ တာပါပဲ။

အဲ ... ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေတာကတော့ အဲဒီ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်နေတဲ့သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ရည်းစားဖြစ် နေတာပါပဲ။ ဆိုးလိုက်တာ ...။

သူမှန်း ကျွန်မ သိနေတယ်လေ။ ‘ချစ်သူများနေ’ဆိုတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ ရက်နေ့တိုင်းမှာ သူက လက်ဆောင်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် နဲ့ ကျွန်မတိုက်ခန်းရှေ့ကို ရောက်လာနေကျမို့ပါ။

“မ ကလည်းများ .. စောင့်လိုက်ရတာ”

သူ့ပုံစံက သူဝတ်စားနေကျထုံးစံအတိုင်း တီရှပ်ကို ဂျင်းပင် ခပ်ပွပွတစ်ထည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတယ်။ ဆံပင်ကို အလယ်မှာ ဂျင်နဲ့ စုထောင်ထားပြီး ခြေထောက်မှာတော့ ဝေါ့ကင်းရှူးအဖြူရောင်ကို စီးထားတယ်။ သူက ကျွန်မထက် ၃ နှစ်ငယ်တယ်။

သူ့ကျွန်မကို စောင့်လိုက်ရ အချိန် ၃၊ ၄ မိနစ်ထက် မပိုပါဘူး။ ဒါကို သူဖြစ်နေတဲ့ပုံစံက ကျွန်မအတွက် အချိန်တွေအများကြီးပေးလိုက်ရတဲ့အတိုင်းပဲ။

ကျွန်မက သံဘာဂျာတံခါးကို သေချာဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာတန်းပါတဲ့ စက္ကူအိတ်တစ်ချို့ရယ်၊ အဝါရောင်နင်ဆီပန်းစည်းတစ်စည်းရယ်ကို ကျွန်မရဲ့ စာကြည့်တန်းပေါ်ချလိုက်ရင်း စက္ကူအိတ်ထဲက ချောကလက်တစ်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ပြီးတော့ ...

“ရော ... ဒီမှာ ‘မ’အတွက် လက်ဆောင် ချောကလက်ဘူး”

“ဟင် ... ‘မ’ဘယ်တုန်းကမှ ချောကလက် မကြိုက်ဘူးလေ။ မင်း ဘာအရူးထပြီ၊ ဝယ်လာတာလဲ”

“ဒါ အရူးထတာ မဟုတ်ဘူးလေ မရဲ့။ Valentine အတိမ်း အမှတ်လက်ဆောင်ပေးတာ။ ဒီနေ့ ချစ်သူများနေ့လေ”

“ဒီနေ့ ချစ်သူများနေ့လို့ ဘယ်သူက မင်းကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟာ .. မကလည်းများ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုရော ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“မကလည်း .. ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ မေးပြန်ပြီများ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လိုက်လုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်သူက သတ်မှတ်တာလဲလို့ မေးနေစရာ လိုသေးလို့လား”

ကြည့်ပါဦး။ ကလေးဆန်လိုက်တာ။ သူများတွေလုပ်ရင် လိုက်လုပ်မှာပဲပေါ့။ ဒါ လူငယ်တဲ့လား။ လူငယ်တစ်ယောက်မှာရှိရမယ့် စူးစမ်းမှုတွေ၊ ရှာဖွေမှုတွေ၊ ဦးနှောက်စွမ်းရည်တွေ ဘယ်လိုရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လူငယ်လို အဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့ ခပ်အအကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ လူငယ်လို ဆံပင်ညှပ်ထားပေမဲ့ လူငယ်ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။

“ဪ .. မင်းက မင်းကိုယ်မင်းထက်တောင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးက လူတွေကို ယုံသေးတာကိုး။ ဇာဘုရင်ခေတ်တုန်းကတော့ ရပ်စဲစပြုတင်ဆိုတဲ့ အရူးကြီးတစ်ယောက်ကြီးသမ္မတကို

တစ်နိုင်ငံလုံးက လိုက်လုပ်ဖူးတယ်။ မင်းဆိုရင်လည်း လိုက်လုပ်မှာပဲ ထင်တယ်နော်”

“ဟာ ... မရယ် ... မက ကျွန်တော့်ကိုဆို ရေလည်ဖဲ့တယ်ဗျာ”

“ဖွဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ‘မ’ရဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေလည်း လူပျို အပျိုဘဝကို ဖြတ်ဖူးတာပဲ။ သူတို့တွေ သမီးရည်စားဘဝတုန်းကကျတော့ ‘ချစ်သူများနေ’ဆိုတာ မရှိဘဲ အခု ၁၄၊ ၁၅ နှစ်အတွင်းကျမှ ခြွန်းစားကြီးပေါ်လာလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူစိတ်ရှုပ်သွားပုံရတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်နှင့် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက Android ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး Internet ကိုဖွင့်လို့ ဖုန်းရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို ခဏကြာအောင် ပွတ်သပ်နေတယ်။ ခဏကြာတော့ သူရှာနေတာကို Facebook စာမျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့သွားဟန်နဲ့ ...

“ရှေ့ ... ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လေမရဲ့။ Valentine's Day ပေါ်ပေါက်လာပုံတဲ့”

ကျွန်မက သူ့ဖုန်းကို လှမ်းမယူဘဲ ရယ်ရုံပဲ ရယ်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ..

“ဘုန်းတော်ကြီး စိန့်ဗလင်တိုင်း (St.Valentine) အကြောင်းလား။ အသက်အန္တရာယ်ကြားက ချစ်သူတွေကို လက်ထပ်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လေ .. သူ့ကို အထိမ်းအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းမဟုတ်လား”

“ဟာ .. မကလည်း အစောကြီးကတည်းက သိနေမှဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မေးနေတာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မက ပြီးရုံနဲ့တင် အားမရဘူး။ မိန်းကလေးမဆန်စွာ တဟားဟားအော်ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ...

“အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကြီးက တကယ်ခိုင်မာတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ယုတ္တိဗေဒအရ ကြည့်ရင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်နီးပါးလောက်က ဘုန်းကြီးကို ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ လောက်ကမှ ကမန်းကတမ်းထပြီး ဂုဏ်ပြုကြရတာလဲ။ အားလုံးဟာ စီးပွားရေးသမားတွေ ဖန်တီးထားတဲ့ အကွက်တွေပါ။ တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း လူငယ်ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ မျက်စိ၊ နားမပွင့်တော့ စီးပွားရေးသမားတွေ လှည့်စားတဲ့ ခွင်ထဲမှာ သားကောင်ဖြစ်ရတယ်”

ကျွန်မက သူငယ်လာတဲ့ ချောကလက်တွေ၊ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ အင်း ... ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ... ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ...

ဒီလိုနေ့ကိုရောက်ရင် လူငယ်တွေက တောင်ပြုန်းပွဲချိန်ကျတဲ့ နတ်ကတော်တွေလို ပိုက်ဆံကို မရမနေ ကုတ်ကတ်ရှာပြီး အလဟဿဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ဖြုန်းပစ်ကြတယ်။ ကျွန်မနတ်က အသံထွက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“တစ်နိုင်ငံလုံးစာ တွက်လိုက်ရင် သူတို့တွေ ဖြုန်းပစ်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံက မနည်းဘူးပဲ။ ချောကလက်ဖိုးတွေ၊ ပန်းဆွတ်ဖိုးတွေ၊ တီရှပ်ဆင်တူဖိုးတွေ ပြီးတော့ တည်ဆဲခန်းမဟာလည်း

ပါတာပေါ့လေ။ ဒီလိုအချိန်ရောက်ရင် ဟိုတယ်ဖွင့်ထားတဲ့
သူဌေးတွေနဲ့ တည်းခိုခန်းထောင်စားတဲ့သူတွေတောင်
အချောင် ပိုက်ဆံထောကြသေးတာပဲ”

ကျွန်မပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းအသုံး
အနှုန်းပါသွားတော့ သူက ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ မှုံ့မရဲ လှမ်းကြည့်တယ်။
ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လုံး သူ ကျွန်မဆီ မလာဘဲ အနေစိမ်းသွားခဲ့ရတဲ့
အကြောင်းထဲမှာ ဒါကလည်း တစ်ချက်အပါအဝင်ပဲလေ။

မနှစ်က ဒီလို Valentine's Day မှာ သူနဲ့အတူ ဟိုတယ်မှာ
လိုက်အိပ်ဖို့ ကျွန်မကို သူ မရမက သွေးဆောင်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီတုန်းက အကြောင်းတွေကိုတောင် ကျွန်မက ခုထိ မြင်
ယောင်နေပါသေးတယ်။

(၃)

သူကျွန်မကိုခေါ်သွားတုန်းကတော့ ဟမ်ဘာဂါနဲ့ ကြက်ကြော်
ရတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်လေးက ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့
ခြံဝင်းထဲမှာရှိပြီးတော့ ဘေးတံခါးပေါက်က ဟိုတယ် Reception နဲ့
ဆက်နေတယ်။

“ဒီဆိုင်လေးက ကြက်ကြော်ကောင်းတယ် မရဲ့”

လို့ပြောလာတော့ ကျွန်မက ရိုးရိုးပဲ အောက်မေ့လိုက်တယ်။
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း KFC ကြက်ကြော်နဲ့ Coke ကို ကြိုက်လာတာ
ဆိုတော့လေ ..။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း သူသူကိုယ်ကိုယ်အရွယ် စုံတွဲ
၃၊ ၄ တွဲနဲ့ ကြက်ကြော်စားနေတုန်းမှာ သူက ...

“မ .. ခဏနေနော်”

လို့ပြောပြီး ထသွားတယ်။ ကျွန်မက သူ ဆိုင်ပြင်ကို ထွက်သွား
တယ် ထင်နေတာ။ ပြန်လာမှကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတယ် Reception
ဘက် တံခါးပေါက်က ပြန်ဝင်လာတာ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ

လည်း အခန်းသော့ကို ခပ်အုပ်အုပ်ကိုင်လို့။ ကျွန်မက ချက်ချင်းပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဒီသော့က ဘာသဘောလဲ”

“ဆိုင်ထဲမှာဆိုတော့ တခြားသူတွေ မြင်ပါတယ် မရယ်”

သူ့စကားတွေကလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလို။ သူ့မျက်နှာပေးက လည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလို။ သူ့လုပ်ပုံကို အတော်စိတ်ပျက်သွားတာနဲ့ ပြောင်ပဲ မေးလိုက်တယ်။

“မင်းက ငါနဲ့ အိပ်ချင်လို့ ဒီကို ခေါ်လာတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟာ .. မ စကားကြီးကလည်းဗျာ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး။ မင်းနဲ့အတူအိပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ငါ့မှာ လုံးဝ မရှိဘူးဆိုတာ ကြိုပြောထားမလို့”

“မကလည်းဗျာ .. ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကိစ္စ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်မက ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ...

“နောက်ပိုင်းကိစ္စဆိုတာ ကိုယ်ဝန်မရအောင် လုပ်တာကို ပြောတာမဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက်ဆိုရင် မင်းအစွမ်းအစကို နှိမ့်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဆက်ဆံပြီး ပျံ့နှံ့မပြည့်ခင် သောက်ရတဲ့ဆေးတွေ ပေါလွန်းလို့။ မင်းဆီက ရောဂါကူးမှာစိုးရင်လည်း ကွန်ဒုံးနဲ့ ကာကွယ်လို့ ရတာပဲ။ အခုပြောနေတာက မင်းခေါ်တဲ့ အခန်းထဲကို ငါ လိုက်ချင်စိတ်ကို မရှိဘူးလို့ ငြင်းနေတာ”

ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကွန်ဒုံးအကြောင်းပြောလိုက်တော့ သူ ကျွန်မကို ကြည့်တဲ့ မျက်နှာပေးက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ လိင်ကိစ္စမှာ ကျွန်မဟာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားလားလို့ စူးစမ်းတဲ့အကြည့်ပေါ့လေ။

ကျွန်မက ...

“အဲဒီ သံသယတွေနဲ့ ငါ့ကို လာကြည့်မနေနဲ့။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ဆေးကို ဘယ်လိုသုံးရတယ်ဆိုတာ လေ့လာချင်ရင် လွယ်လွယ်လေ။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုယ့်ကို မုဒိမ်းကျင့်ခံရတဲ့အခါ ကိုယ်ဝန်ရှိမသွားအောင်၊ HIV ပိုး ကူးမသွားအောင် ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိအောင် လေ့လာထားရတယ်။ အဲဒါကိုမှ တကယ် လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတာလို့ ခေါ်တယ်။ Valentine နေ့မှာ ရည်းစားကို ဟိုတယ်ခေါ်အိပ်တာဟာ လည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငတုံးရဲ့။”

“မရယ် ... ခုခေတ်မှာ စုံတွဲတိုင်း Valentine's Day ဆိုရင် ဟိုတယ်သွားနေကြတာပဲဉှစ်။ မ က ဘာညာဖြစ်ရင် ကိုယ်ဝန်မရအောင် ဆေးသောက်ဖို့တွေ ဘာတွေကျတော့ ခေတ်မီနေပြီးတော့ ...”

ကျွန်မက သူ့ကို သနားသလို ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ..

“ငါက ခေတ်မီတာလေ ... လော်လီတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ .. မက အပျိုစင်ဘဝကို တော်တော်တန်ဖိုးထားတယ်ပေါ့လေ”

လို့ သူက ကျွန်မကို ခနိုးခနွဲ ပြောတယ်။ ကျွန်မက ဒီတုန်းတော့ တကယ်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဘုမင်းဘုမေ

ရှေးနွဲ့ဝါဒတွေကြောင့် အပျိုစင်တန်းဖိုးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကိန်းခန်း
ကြီးတန်းတစ်ခုလိုလို ဖြစ်နေတာကို။ တချို့ကျတော့လည်း 'အပျိုစင်'
ဆိုတာ တန်းမြင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရောင်းချနိုင်ဖို့အတွက် ဈေးခေါ်အဆောင်အယောင် ဖြစ်နေသလားပဲ။

ကျွန်မအတွက်တော့ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး။ ရှင်းပါတယ်။
ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ငါက အပျိုစင်ဘဝ ဆုံးရှုံးမှာထက် လွတ်လပ်တဲ့ဘဝ ဆုံးရှုံး
သွားမှာကို နှမြောတာ...။"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မ ထရပ်ပြီး ဆိုင်ပြင်ရှေ့လမ်းမပေါ်
ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တက္ကစီ တစ်စီးကို လက်ပြတားလိုက်တယ်။
ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို "မင်းကို မုန်းတယ်... မင်း ငါ့ကို တန်းဖိုးမထား
တာပဲ" ဆိုတဲ့ ပလီစီချောက်ချက်စကားမျိုးတွေ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး။

နောက် ၆ လ၊ ၇ လလောက်ကြာတော့ သူနဲ့ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဟိုတယ်သွားကြတယ်လို့
ကျွန်မ သတင်းကြားရတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မသိသွားပြီလည်း
ဆိုရော သူက ကျွန်မဆီ အရောက်ပြေးလာပြီး တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွေ
တွေ့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေထဲက အိုက်တင်မျိုးနဲ့ ဒူးထောက်ပြီး
တောင်းပန်ရ၊ ယောက်ျားတန်းမှ မျက်ရည်တွေကျပြရ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့
စကားကို သုံးမိနစ်ခြား တစ်ခါလောက် တတွတ်တွတ်ပြောရနဲ့ ဒီကြားထဲ
'အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ မရယ်။ ကျွန်တော် တကယ်
ချစ်တာ မ တစ်ယောက်တည်းကိုပါ' ဆိုတဲ့ တောမရောက်၊ တောင်
အရောက် လျှောက်လဲချက်က ပါသေးတယ်။

ကျွန်မကတော့ဖြင့် ရယ်ရတော့မှာလိုလို ဘာလိုလို့နဲ့ (ခေတ်
ပေါ်ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုဆိုရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မက
'မုန်းတယ်... မင်းကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်... သစ္စာမရှိတဲ့ မင်း

မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး' တို့ ဂိုက်ပေးကြမ်းတဲ့ မင်းသမီးအိုက်တင်နဲ့ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပြီး မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျရမယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်း ပဲလို့ ကျွန်မ သိနေတယ်)

အင်း... တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ စကားပြောရမှာ စိတ်ကုန်တဲ့ ကျွန်မက သူ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်ဖြစ်နေတာကို ပြုံးရုံပဲ ပြုံးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူကတော့ ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့လည်း မသိ။ ပါးစပ်က ပြော ထွက်ဖြစ်အောင် ပြောသေးတယ်။

“ချစ်သူများနေ့ကျရင် မ ဆီကို ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်နော် မ”

(၄)

ဪ... အခုတော့ ပျင်းစရာကောင်းအောင်ချစ်ရပါတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ငတုံးလေး ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့။ ကျွန်မက သူ လက်ဆောင် ပေးတဲ့ ချောကလက်တွေကို ကိုယ်မစားမယ့်အတူတူ ချို့တဲ့နွမ်းပါးတဲ့ ကလေးတွေ လာရင် ပေးဖို့ စိတ်ကူးပြီး အိမ်ရှေ့မှာထောင်ထားတဲ့ အလှူမှန်ပုံ (Donation Box) ထဲကို သွားထည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ အိမ်ထဲကို ပြန်လှည့်ဝင်လာတော့ သူက ...

“အဲ ... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင် မ”

“ချောကလက်စားချင်တဲ့ကလေးတွေ နှိုက်ချင် နှိုက်သွားသို့ ရအောင်လေ”

ချက်ချင်းပဲ သူ့ရဲ့မျက်နှာက ရှေးဟောင်းရုပ်ရှင်ထဲက **ဗုဒ္ဓ**

နဲ့ ခဲခဲ လွမ်းတတ်တဲ့ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပြီး ...

“သူများကို ပေးပစ်တယ် ဟုတ်လား၊ လုပ်ရက်ရှိတာပဲ မရယ် .. အဲဒါ ကျွန်တော့်နည်းသားနဲ့ ငေးတဲ့ ထင်ရှားတင် ပါဗျာ”

ကျွန်မစိတ်ထဲက ညည်းညူလိုက်မိတယ်။ အစတုန်းကတော့ သူ့ကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို့ပဲ အောက်မေ့ပြီး လက်ပိုက် ကြည့်နေမိတာ။ ခုတော့ ငနဲလေးက ရွံ့စရာကောင်းလာပြီ။ ကျွန်မက တာစကားမှ မပြောဘဲ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်တော့ သူက ...

“မ ရယ် .. ကျွန်တော်တို့ အရင်ကလိုမျိုး အချစ်တွေနဲ့ ပြန်နေသွားကြရအောင်ဗျာ ..”

ကျွန်မက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ဆင်ခြင်တဲ့တရားမဲ့စွာနဲ့ ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချသလဲဆိုတော့ ..

“ဪ .. မ က အသစ်တစ်ယောက်ရနေပြီကိုး”

ကျွန်မက ပန်းပင်ရေလောင်းဖို့ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ရေသန့်ဘူးလေးကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်း ပေါက်အောက်တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ ဘွန်ဆိုင်းသနပ်ခါးပန်းပင်အိုးထဲကို တစ်စက်မကျန် လောင်းချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ပုလင်းလွတ်ကို သူ့ကို ပြလိုက်ရင်း ...

“တွေ့လား ... ပုလင်းထဲကရေကို သွန်ချလိုက်တာ မြင်ရုံနဲ့ အဲ့ဒီပုလင်းလွတ်ထဲကို ဓာတ်ဆီထည့်ဖို့လား။ ငပြာရည် ထည့်ဖို့လားလို့ မမေးနဲ့။ ပုလင်းဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ ဒီ အတိုင်း အလွတ်ကြီးသက်သက်လည်း ပြည့်စုံပါတယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်မက သူ ပြန်ထွက်သွားနိုင်ဖို့ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်မ နှင်ထုတ်တာခံရတဲ့အချိန်ထိ အူတူတူကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမိတော့မှ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ် လက်ထောက်ပြီး တွေးနေမိတယ်။ ဒီနေ့လို Valentine's Day မှာ ကျွန်မတို့အရွယ် ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေ ဘယ် နှယောက်လောက်များ ဟိုတယ်မှာ သွားအိပ်နေကြမှာပါလိမ့်။ သူတို့ အတွက်ကတော့ ဒီရက်ဟာ နေ့ထူးနေ့မြတ်တစ်ခုလိုမျိုး အကြောင်းပြ စရာပေါ့လေ။

ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်။ စီးပွားရေးသမားတွေက စိတ်ကူးယဉ် တတ်တဲ့ လူငယ်စုံတွဲတွေကို အမြတ်ထုတ်ဖို့ Valentine's Day ဆိုတာ ကြီးကို ဖန်တီးတယ်။ Sex ကိစ္စကို လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေကျတော့ Valentine's Day ကပဲ သူတို့ကို မြှူဆွယ် ဖြားယောင်းလို့ ဟိုတယ်ရောက်ရတဲ့အလား ဆင်ခြေပေး ခုတုံးလုပ်ကြ ပြန်တယ်။

လူတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် ဆင်ခြေရာပေးမယ့် ခုတုံးမရှိဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မနေနိုင်ကြဘူးလား ...။

ဆောင်းကြွင်းလေပြည်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆင်ခြေပေးသံတွေ လွင့်မျောနေလေရဲ့ ...။

ထက်မြတ်နိုင်
ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၄

သမီးပြည့်တန်ဆာ မင်းခိုက်စိုးစန်

(၁)

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဆေးခန်း ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင်
"ထူသေများကို ဆေးကုသည့်"
ဟူသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ပြည့်စွက်ရေးသားရဦးမည်။

(၂)

ငါးထရံကာဆေးခန်းငယ်လေး၏ ရှေ့ဘက်ခြမ်း ငွေရှင်း
ကောင်တာသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးဗီရိုဘေးရှိ ဟက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တံစက်မြိတ်မှ တပေါက်ပေါက်ကျနေသော
မှီးရေစက်များကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။

မှတ်သုံးရာသီတိမ်တိုက်များက မှန်မီသော ရေစက်ရေငွေတွေ
ကို ထမ်းပိုးထားရသဖြင့် အလင်းအားချို့တဲ့နေ၏ လက်လုပ်လက်စား
ဆင်းရဲသားအများစုနေထိုင်ရာ ဆင်းခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏

ဆေးခန်းငယ်လေးထဲတွင်လည်း အလင်းတစ်ဝက်၊ အမှောင်ဘက် တစ်ခြမ်းနှင့်ပင်။

အခုလိုမိုးဦးကျမှာ တုပ်ကွေးကွေးသူတွေ၊ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော သူတွေ၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ပူနံ့ကားနှင့် သန့်ကောင်တွေ ဝမ်းထဲမှာ ပြည့်သိပ် လိမ်ထိုးနေကြသော ကလေးငယ်တွေ ဆေးခန်းဆီ ရောက်လာတတ်ကြ သည်။ ဟိမဝန္တာတောင်စောင်းက ငါးရှာတဲ့ငှက်တွေ ငါဆိုအမိ ရောက် လာကြသလိုမျိုးပေါ့...။

တကယ်တော့ သူတို့ရဲ့ပြဿနာက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှု သက်သက်မဟုတ်။

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့တာကို ပျောက်အောင် ကုသပေးဖို့ ဆေးထိုး အပ်ထဲကို ပဋိဇီဝဆေးရည်တွေ ကျွန်တော်ကြိမ်ဖန်များစွာ စုပ်ယူဖူး သည်။ သို့သော် အခါတိုင်းလိုလိုမှာပင် ကျွန်တော့်လက်တွေက တစ်ဝက် တစ်ပျက်မှာ တုံ့ဆိုင်းသွားတတ်၏။ သူတို့ရဲ့ 'ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ရောဂါ' ကိုရော ဘာဆေးနဲ့ ကုမှာလဲ...။

အသိပညာ မရှိတဲ့ရောဂါကိုရော .. ပုလင်းကြီး ချိတ်သလို အကြောထဲ တစ်စက်ချင်း သွင်းပေးလို့ ရမှာတဲ့လား။ ခြောက်... လူလို နေခွင့်မရခြင်းကိုက နာတာရှည်ရောဂါပါပဲ။

ကြည့်လေ...။ တုပ်ကွေးမိသဖြင့် ဆေးခန်းလာပြသူ လူနာ တစ်ယောက်က 'ဆေးထိုးပေးပါဆရာ' ဟု တောင်းဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က...

“ဘာဖြစ်လို့ဆေးထိုးပေးရမှာလဲဗျ။ ရိုးရိုးတုပ်ကွေးဆိုတာ

(၇)ရက်လောက် ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်ရင် ဘာ

ဆေးမှ မလိုဘဲ သူ့ဘာသာသူ ပျောက်တဲ့ရောဂါပဲ။ လေ ကောင်း လေသန့် ရှူ အားရှိတာ စားပေါ့ဗျ”

“ဟာ... ဆရာကလည်း... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလို့ ရမှာလဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကုန်စိမ်းသွားမထမ်းရင် ဒီနေ့ တစ်မိသားစုလုံး ဗိုက်မှောက်နေရမှာပေါ့။ ကဲပါ... ဆရာရယ်... ဆေးထိုးချင် ရင် ထို။ မထိုးချင်နေ မနက် ၃ နာရီ ကုန်စိမ်းကား အချိန်အမီ တော့ အဖျားကျအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါဆရာရယ်”

လူနာက ညည်းညည်းညာညာ ပြောလာတော့လည်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပြန်သည်။ ကျွန်တော်သင်ကြားခဲ့ရသော ဆေးပညာကျမ်း စာအုပ်ကြီးများထဲတွင် ကုန်စိမ်းထမ်းဖို့ အချိန်မီအောင် အမြန်အဖျား ကျနည်းကုထုံးမျိုး မပါခဲ့ချေ။

ကျွန်တော်က ဟောဒီ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဆေးခန်းလေးတွင် လာထိုင်ဖြစ်သည်မှာ တစ်လပင်မပြည့်သေးပေ။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်တန်း တည်းသားသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က ပုသိမ်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် တာဝန်ကျသောကြောင့် သူထိုင်လက်စဆေးခန်းကို ကျွန်တော့်ဆီ လွှဲ ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးခန်းကလေးက ဆယ်ပေပတ်လည် ကျဉ်းကျဉ်း ကျွတ် ကျွတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရေနံချေးသုတ်ထားသည့် ဝါးထရံ အပြည့် ကာထားပြီး သွပ်မိုးထားသောကြောင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည်။

အထဲမှာကား လူနာစမ်းသပ်ဖို့ သီးသီးသန့်သန့် အခန်းမဖွဲ့ နိုင်။ ဆေးခန်းရှေ့ဦးရီးဘေးတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် နံရံနား ရှည်တစ်ခုချထားပြီး အတွင်းဘက် လူနာဆေးထိုးသည့်ခန်းကြောရာ

လိုက်ကာရှည်ရှည်တစ်စ ခွဲပိတ်လိုက်သည်ကပင် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ
ခွေးနှစ်ကုသသည့် အခန်းသဖွယ် ဖြစ်တော့သည်။ လိုက်ကာအတွင်း
ဖက်က ဆရာဝန်နှင့် လူနာပြောသမျှကို အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်စောင့်နေ
သည့် တခြားလူနာများက အတိုင်းသား ကြားရသည်။

မတတ်နိုင်...။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆရာဝန် စီမံပေးသွား

သလောက် အခန်းအနေအထားက ဒီလောက်သာ ရသည်။ အဲ...။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆရာဝန် လက်လွှဲပေးခဲ့သမျှထဲမှာ အသုံး
အဝင်ဆုံးနှစ်ခုကတော့ ငွေရှင်းအကောင်တာအဖြစ် အသုံးပြုရသော ဆေး
ဗီဂျီနှင့် ဆေးခန်းအကူစာရေးလုပ်သော ကိုစိန်သောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကိုစိန်သောင်းက အရင်ခေတ်ဆယ်တန်းစာမေး
ပွဲကို (ခ) အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ထားပြီး ကွန်ပေါင်ဒါသင်တန်းတက်ဖူး
သောကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် လူပေါင်းသူပေါင်း ဆန်ပြီး လည်လည်
ဝယ်ဝယ် ချက်ချက်ချာချာ ရှိသည်။ ဒီရပ်ကွက်သားဖြစ်သောကြောင့်
လူနာအချို့က ဆရာဝန်အား မပြောချင်သောကိစ္စတချို့ကိုပင် သူ့ကို
ကျတော့ ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ပြောသည်ကို ကြိုဖူး၏။ ခိုင်းလိုက်
စေလိုက်လျှင်လည်း ဖင်ပေါ့သည်။

အခုလည်း ကျွန်တော်သွားကြည့်ခိုင်းသော လူနာအိမ်ဆီသို့
မိုးထဲရေထဲ မညည်းမညည်းသွားကြည့်ပြီး ပုဆိုးအောက်နားစာ ရေတုတ်
ဖြင့် ပြန်ရောက်လာလေပြီ။

“ဆရာရေ... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျ။ လူနာကိုယ်တိုင်က လာချင်ပေမဲ့ သူ့မယားက ဆေးဖိုးပေးစရာမရှိလို့ အားနာပြီး မလာဝံ့တာတဲ့...”

“ခက်တာပဲ ကိုစိန်သောင်းရာ...။ ဂိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်းထားလို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလူက ဆီးချို အဆီရှိတော့ ခြေမက အနာမကျက်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပုပ်လိုက်လာနေပြီ။ တော်ကြာ ခြေထောက်ပါ ဖြတ်နေရမှာ စိုးလို့ ပြောတာ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ရှင်းပြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တယ်ဆရာရေ...။ ဆေးခန်းပြရကောင်းမှန်း သိတာကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ တချို့က တော်ရုံနဲ့ မပျောက်လို့ ရောဂါကြန့်ကြာနေပြီလားဆို နတ်ကိုင်သလိုလို လူပြုစားခံရသလိုလို ထင်ကြသေးတာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အဲဒီလိုပဲဗျ”

ကျွန်တော် နာနာကျင်ကျင် ပြုံးမိသည်။ ပြီးတော့ နာနာကျင်ကျင်ပင် ဟားတိုက်သရော်လိုက်ချင်မိသည်။ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသည့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ အဲဒီလို လူပြုစားတာတွေ ပယောဂနဲ့ တိုက်တာတွေ မကြားဖူးသလောက်ပင်။

တကယ်ဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စီးပွားချင်းပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းပြိုင်၊ သားသမီးချင်း စာတော်တာပြိုင်နေကြသော ငွေရှင်ကြေးရှင်ပညာတတ်တွေကြားမှာ ပြုစားကြပါတော့လား...။ ပယောဂနဲ့ တိုက်ကြပါတော့လား...။ ဒါမှ နိုင်ရင် ပြုံးပြီးမြက်မြက် အကျိုးရှိမယ်

မဟုတ်လား။

(ယုတ္တိရှိအောင် စဉ်းစားကြည့်ရင်ပြောပါတယ်)

ဟော... ခုတော့ ပြုစားပြီးဆိုလိုက်မှဖြင့် ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် မွဲနေတဲ့ဆင်းရဲသားလက်လုပ်လက်စားတွေ အချင်းချင်း ကြားမှာချည်းပဲ...။

ဪ... ဖြစ်ရလေ...။

ဇနီးထရံက၊ စားစရာဆန် နပ်မှန်အောင် မရှိကြတဲ့လူ အချင်းချင်း ပြုစားလိုက်လို့ကော ဘယ်လောက်များနိုင်ပြီ။ ဘယ်လောက်များ ရှုံးသွားမှာမို့လို့လဲ...။ အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း အကြောင်းတော့ ယုတ္တိရှိအောင် မစဉ်းစားတတ်ကြ။ တစ်ခါလာလည်း လူပြုစားလို့...၊ တစ်ခါလာလည်း ရိုးရာကိုင်လို့...၊ တစ်ခါလာလည်း ရွာသူနောင်ယုက်လို့နဲ့...။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိတိုင်း အသက်ရှူလိုက်သည့် အခါ လေထဲက ဖုန်မှုန့်တွေကို အာခေါင်ထဲမှာ ကြမ်းရှုရှုဝါးမိသလို ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်ဆေးကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ ဆရာဝန် ဖြစ်လျှင် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့မှာတော့ အသိဉာဏ်အားနည်းလွန်းတဲ့လူတွေရဲ့ ဘုန်းမာရေးကို စိတ်ပူပေးနေရတာဟာ ကိုယ့်စေတနာကို ကြီးကွင်း လုပ်ပြီး ကိုယ့်လည်ပင်းကို တစ်စတစ်စ ဖြည်းဖြည်းချင်းတင်းအောင် ရစ်ပတ်နေရသလိုပါပဲလေ...။

(၃)

ကျွန်တော် ဒီဆေးခန်းလေးကို ရောက်လာပြီး သုံးလေးရက် အတွင်းမှာပင် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်မှ ဒေါ်သိန်း မြကို စပြီး သတိထားမိခဲ့သည်။ လူပုံစံက အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် နှင့် လက်သန်းလုံးလောက်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုးကြိုးကို လည်ကပ်ထဲ မြှပ် မတတ် ဆွဲထား၏။ နူးယားစိမ်းစားကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် မပြတ်တမ်းဖွာရှိုက်နေတတ်သည်ကလည်း ဒေါ်သိန်းမြ၏ထူးခြားသည့် အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဒီရပ်ကွက်လေးထဲတွင် စီးကရက်ကို လက်က မချတမ်း သောက်သည့်ဆိုကတည်းက ငွေကြေးချောင်လည်သူတစ်ယောက်မှန်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ညနေစောင်းပြီဆို သည်နှင့် ဒေါ်သိန်းမြတစ်ယောက် သားရေပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ရင်း လမ်းတကာ လှည့်တော့၏။

ဒေါ်သိန်းမြက ပိုက်ဆံသာ အတော်အသင့် ပြေလည်ပေမဲ့ စာတော့ သိပ်မတတ်ရှာ။ ညဇိုးချုပ်လို့ နေပြန်တိုးသိမ်းပြီး ရလာသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို တူဖြစ်သူ ကျော်ထူးက အိမ်မှစောင့်ကာ ခိုင်ခံ့ရေတွက် ပေးရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကျော်ထူးက စာကောင်းကောင်းမတတ်သည့် သူအင်္ဂါကို စာရင်းလိပ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်မျိုး၊ သုံးထောင်မျိုး တစ်ပတ်ရိုက်လာပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုစိန်သောင်း နှင့်အတူ ရပ်ကွက်ထိပ်က အရက်ဖြူဆိုင်သို့ သွားကာ တစ်ခွက် တစ်ဖလား ချတတ်ကြသည်။

ည (၉) နာရီလောက်ဆိုလျှင် ကိုကျော်ထူးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆေးခန်းရှိရာဘက်သို့ ကူးလာပြီး ..

“ဆရာရေ .. ဆေးခန်းပိတ်တော့မှာလား။ ကျွန်တော် ဘာကူ ရဦးမလဲ”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးတတ်၏။ ကျွန်တော်က ..

“နေပါ ကိုကျော်ထူးရာ .. ခင်ဗျားလူကိုစိန်သောင်းကို လာ ခေါ်တာ မဟုတ်လား .. ကဲ .. သွားစရာရှိတာ ပြောပြောပြော တန်းတန်း သွားကြပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး ပြန်လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ ..”

“ဟီး .. ဟီး ကျေးဇူးပဲဆရာရေ။ ကျွန်တော့်အင်္ဂါဆီက ဘတ်ထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေနဲ့ ဒါနပြောက်အောင် အတီး ဆိုင်မှာ ရေစက်ချအမျှဝေလိုက်ဦးမယ်ဗျို့ ..”

ကိုကျော်ထူးနှင့် ကိုစိန်သောင်းတို့နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော့် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်က

ဆေးရောင်ကွက်ကျား ပြယ်လွင့်နေသည့်သစ်သားတံခါးလေးကို ဆွဲ
ပိတ်ပြီး တရုတ်သော့ခလောက်တစ်လုံး ခတ်လိုက်သည်နှင့် ဆေးခန်း
ပိတ်သည့် အလုပ်က ပြီးသွားသည်။

ကျွန်တော်က ဆေးခန်းရှေ့က အမှောင်လမ်းလေးအတိုင်း
ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကာ ထွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ကြုံရာဆိုက်ကာဖြင့်
ရပ်ကွက်ထဲက ခရီးခယိုင် ဝါးတဲလေးတွေ၊ အသုဘခေါင်းတွေလို
ကျဉ်းမြောင်းမှောင်မိုက်ပြီး လူတွေ အပြတ်လိုက်ဝင်အောင်းနေသော
တန်းလျားအိမ်ခန်းတွေ၊ မီးလုံးဝါကျင့်ကျင့် မှိတ်တုတ်တုတ်များ
တွဲလောင်းဆိုနေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး ဘတ်စ်
ကားဂိတ်ဆုံးဆီ လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ .. ထုံးစံအတိုင်း တအိအိ ယိမ်း
ထိုး မောင်းနှင်သွားသော ဘတ်စ်ကားအိုကြီးပေါ်တွင် နာရီပတ်လောက်
ငိုက်မြည်းလိုက်ပါသွားရဦးမည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် .. အရက်ပြန်နဲ့စူးစူးတွေ၊ တရုတ်နိုင်ငံလုပ်
ဆေးဝါးတွေ၊ အနားထောင့်တတ်ပြီနေသော ကျန်းမာရေးပညာပေးပို့စတာ
စာရွက်တွေ ထည့်သွင်းထားရာ ဆေးခန်းလေးဆီ တစ်နေ့တစ်နေ့
အသွားအပြန်လုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရှင်သန်နေသည်လား။
သေဆုံးနေပြီလား မခွဲခြားတတ်တော့ ..။

‘ရှင်သန်ခြင်း’ ဆိုတာ ဘာလဲ ..။ ကိုယ်ရောက်သည့် ပတ်
ဝန်းကျင်ထဲမှာ စီးပျောနေထိုင်ရင်း အသက်ရှူနေနိုင်ခြင်းကိုပင်
‘ရှင်သန်ခြင်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြသည်။ ဟောဒီရပ်ကွက်ကလေးမှာ
တော့ သူတို့တစ်တွေသည် အရာအားလုံးနှင့် နေသားတကျ ဖြစ်လွန်း
လှ၏။

ညနေခင်းတွေဆို ယောက်ျားသားတွေက နံနံဇော်ဇော် အရက်
ဖြူးဆိုင်ထဲမှာ ခေါင်းထိုးဝင်ရင်း အပေါ့စားအရက်ကို ညစ်ပတ်ပေကျံ
နေသည့် ပလတ်စတစ်ခွက်ဖြင့် လက်လှည့်သောက်ရင်း ရန်ဖြစ်လိုက်၊
ပန်းဖက်လိုက်နှင့် နေသားတကျ ရှိနေကြသည်။ မိန်းမဖြစ်သူတွေက
လည်း နေပြန်တိုးယူထားသည့်ပိုက်ဆံကို အဆင်ပြေတဲ့အခါ ပြန်ဆပ်
လိုက် (အဲဒီလိုအခါမျိုးတွင် ဟင်းစား ဆုံလေ့ရှိကြ၏) မဆပ်နိုင်သည့်
အခါ မျိုးဆိုလျှင် ကြေးရှင်နှင့် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် မိုးမွန်အောင်
ဆဲဆိုတတ်ဖို့ကိုလည်း သူတို့ပါးစပ်တွေက နေသားတကျ ဖြစ်လွန်း
သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကျပြန်တော့ တိတ်ဆိတ်နေသည့် မွန်းလွဲနေ
ရောင်အောက်မှာ မိန်းမသူငယ်ချင်း အချင်းချင်း သုံးလေးယောက်ခန့်
ရှေ့နောက်တန်းစီတိုင်ကာ သူ့ခေါင်း ကိုယ့်ခေါင်း သန်းရှာရင်း၊ အတင်း
ပြောရင်းနှင့်လည်း ရပ်ကွက်ကလေးက နေသားတကျသည်။

ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ဒီရပ်ကွက်ကို ရောက်ခါစက (သူတို့
စားသည့်ဟင်းကို မဆိုထားနှင့်) ထမင်းထဲမှာပင် အချိုမှုန့်ကို ဖြူးပြီး
ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ အားပါးတရ ဝါးမျိုချသည်ကိုမြင်ရတော့ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့လည်း ငါးပိရည်ဖျော်
သည့်အထဲ အချိုမှုန့်ထည့်စားတာတွေ၊ ဟင်းချက်သည့်အခါ စားအုန်း
ဆီနှင့်အတူ အချိုမှုန့်တွေ ငုံးပေါလအောခတ်လိုက်တာတွေဟာ မထူး
ဆန်းတော့သလိုမျိုး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ နေသား
တကျဖြစ်ဖြစ်လာ၏။ ဒါကိုပဲ ရှင်သန်ခြင်းဟု ခေါ်လေသလား

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေဆုံးနေပြီ
ဟု ထင်သည်။

တစ်နေ့ ဆေးခန်းတွင် လူရှင်းသည့် နေ့လယ်ခင်းအချိန်၌
ကိုကျော်ထူးတစ်ယောက် လာလည်ရင်း..

“ဆရာရေ.. ကျွန်တော့်အဖေလည်း မောတယ် ကြပ်တယ်
နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ လူပြုစားခံရတယ်လို့ချည်းပဲ တပ်အပ်စွပ်စွဲ
နေတော့တာပဲ..။ ပယောဂဆရာတွေပင့်ပြီး ကုတာလည်း
တော်ကြာသက်သာသလို ဖြစ်လိုက်၊ ဟော .. တစ်ရက်၊
နှစ်ရက်ကြာရင် ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ..။ မလွယ်ပါဘူးဗျာ။
အေးလေ .. သူက ရပ်ကွက်ထဲ ငွေတိုးပေးစားတာဆိုတော့
မုန်းတဲ့သူတွေတာတွေလည်း ရှိရင်ရှိမှာပေါ့ ..”

ကျွန်တော်က ဒီလိုစကားတွေနှင့် နေသားကျနေပြီမို့ ကို
ကျော်ထူးကို ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ပြီးရုံသာ ပြီးနေလိုက်တော့သည်။

(၄)

နောက် ငါးရက်ခန့်အကြာတွင်ကား ဒေါ်သိန်းမြကိုယ်တိုင်
ကျွန်တော့်ဆေးခန်းသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ရောက်လာပြီး ..

“ဆရာရေ .. မနက်ဖြန် အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မှာမို့
လို့ ကြွခဲ့ပါဦး”

“ဟင် .. ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲလို့ပါလား။
လာပါဦး .. ဒေါ်သိန်းမြရဲ့ ဝင်ထိုင်စမ်းပါဦးဗျာ။ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စ
ဆွမ်းကပ်ရတာတုန်း၊ မွေးနေ့ မွေးရက် တိုက်ဆိုင်လို့လား”
ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် ဒေါ်သိန်းမြက ဝင်ထိုင်လိုက်

ရှင်း ..

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ အန္တရာယ်ကင်းဆွမ်းကပ်မှာပါ။
အခုတလော အတိုက်အခိုက်တွေ များနေလို့လေ”

“ဘယ်လိုအတိုက်အခိုက်လဲဗျာ”

သိသိကြီးနှင့် ကျွန်တော်က သူပြန်ဖြေမည့်စကားကို အပျင်း
ပြေ နားထောင်ရအောင် အစဖော်ပေးလိုက်၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်
ဒေါ်သိန်းမြက ...

“ပယောဂနဲ့ တိုက်တာလေဆရာရဲ့။ ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတာ
လည်း ရိပ်မိပါရဲ့ ဆရာရယ်။ မြောက်ပိုင်းက မိဋ္ဌေးပဲ ရှိတာ။
ကောင်မက ကိုယ့်သားသမီးကိုတောင် ဟဋ္ဌာလုပ်ခိုင်းတဲ့
အစားထဲက ဆရာရဲ့။ ကဲပါလေ .. ဒင်းတို့အကြောင်းပြော
ရတာ အကုသိုလ်များပါတယ်။ ဟူး .. မောလိုက်တာ”

“ကဲ .. မောရင် ခုတင်ပေါ် ခဏလဲ့။ ကျွန်တော် သွေးတိုင်း
ပေးမယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တွက်ဆမိသော ရောဂါနာမည်တစ်ခု
ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား အကဲခတ်ရအောင် ဒေါ်သိန်းမြကို လူနာစမ်းသပ်
သည့် ခုတင်ပေါ်လှဲခိုင်းလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ဒေါ်သိန်းမြက ခေါင်းခါခါ
လည်ခါခါဖြင့် ..

“မဆိုင်ပါဘူးဆရာရယ် .. ဒါ ‘ပယောဂ’ ဆရာရဲ့ ..
‘ပယောဂ’၊ မြင်းဖြူရှင်က ခွာနဲ့ ရင်ဘတ်ကို စုံကန်လို့ မော
နေတာ ဆရာရေ ..”

“မြင်းက ခင်ဗျားရင်ဘတ်ကို စုံကန်မှဖြင့် မောရုံတင် မက
ဘူး .. ခင်ဗျားနံရိုးတွေပါ ကျိုးပြီး ဆေးရုံရောက်ပြီပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော်က ပြုံးစေနှင့် ပြောလိုက်သည်ကို ဒေါ်သိန်းမြက
နောက်ပြောင်မှန်းမရိပ်မိဘဲ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ...

“အို .. ဆရာကလည်း တကယ့်မြင်းအစစ် မဟုတ်ဘူးလေ၊
အပြင် ၃၇ မင်း။ အတွင်း ၃၇ မင်းထဲက အဖမြင်းဖြူရှင်ကို ပြောတာ။
မြင်းဖြူရှင်ကိုတောင် ခိုင်းနိုင်ပြီဆိုမှတော့ သူတို့ပညာက အတော်
မြင့်နေပြီဆရာရေ။ ဆယ့်နှစ်ကြိုးတော့ ဆယ့်နှစ်ကြိုး ..”

“အင်း .. ဆယ့်နှစ်ကြိုးဆိုတော့ တစ်ဒါဇင်ပေါ့ဗျာ .. ကဲ
.. လာ .. လာ၊ ခင်ဗျားကို တစ်ပြားမှ မယူဘဲ သွေးပေါင်ချိန်ပေးမှ၊
အလကားရတုန်း ချိန်သွား။ ကြေး (ဂျိုး) မများနဲ့ ..”

ဒီတော့မှ ဒေါ်သိန်းမြလည်း မျက်လုံးလေး ပေကလပ်
ပေကလပ်လုပ်ရင်း စမ်းသပ်ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ထိုသို့ လှဲ
လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စောစောက နီရဲနေသော ဒေါ်သိန်းမြ၏
မျက်နှာအသားအရေမှာ ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးထောင့်
တွေမှာ ရဲတွတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အင်း .. သူ့ရောဂါကို
ကျွန်တော်မှန်းဆမိပါပြီ ...။

ညနေကျတော့ သူတို့ကိုကျော်ထားကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောကာ ဒေါ်သိန်းမြကို နားချခိုင်းရသည်။ အားလုံးက ပိုင်းဦး
ချောတစ်လီ၊ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် စည်းရုံးကာ ဒေါ်သိန်းမြလတ်မှ
သွေး 5 CC ခန့်ဖောက်ယူတော့ ဝက်သတ်သလို အော်လိုက်သည်
ဖြစ်ခြင်း ...။

ထိုသွေးကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ပြီး စစ်လိုက်တော့ အရသာ
ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်း Polycythaemia ဟု ခေါ်တာ ချန်
ဥပုလျှံများပြားလွန်းသည့်ရောဂါဖြစ်နေသည်။ အရသာထူးခြားသော
သွေးပျစ်သည့်ရောဂါဟု ခေါ်ကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်က ဒေါ်သိန်းမြကို ဆေးခန်းသို့ ခေါ်ပြီး

...

“ကဲ .. ဒေါ်သိန်းမြရေ .. ခင်ဗျားမြင်းဖြူရှင် ပယောဂကို ကျွန်တော် နာရီဝက်အတွင်း ပျောက်အောင် ကုပေးမယ်။ ဘယ့်နယ်လဲ”

ဒေါ်သိန်းမြကတော့ သူတစ်ပါးမှ မကြုံဖူးသည့်အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဘာမှမသိနားမလည်သော ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်က ဒေါ်သိန်းမြ၏ လက်မောင်းသွေးပြန်ကြောထဲမှ သွေးကို 500 CC ခန့် ဖောက်ထုတ်ပစ်ပြီး ဓာတ်ဆားရည်တစ်ပုလင်း ပြန်သွင်းပေးလိုက်သောအခါ နီမြန်းညစ်ပုပ်နေသော ဒေါ်သိန်းမြ၏ မျက်နှာသည် ပကတိအသားရောင်အတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လေတော့သည်။

“ဘယ်နယ်လဲ .. မောသေးလား ဒေါ်သိန်းမြ”

“မမောတော့ဘူးဆရာ .. သက်သာသွားပြီ”

“အင်း .. မှတ်ထားဗျ ..။ အဲဒါ ဘာပယောဂမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မြင်းဖြူရှင်မှလည်း ခင်ဗျားဆီကို အားအားယားယား မလာဘူး။ ခင်ဗျား ဆေးလိပ်တွေ နင်းကန်သောက်လို့ ဒီရောဂါဖြစ်တာသိပြီလား”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်တော်က ‘ဆေးလိပ်ဖြတ်ခိုင်းတော့ ဒေါ်သိန်းမြက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။ အဲဒီကစပြီး ဒေါ်သိန်းမြတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆေးခန်းမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ သွေးပေါင်လာချိန်ရ ..၊ ဆေးစစ်ရ ..၊ အားဆေးထိုးရနှင့်

အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဘဝကူးသလိုအပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

ဒီလိုမျိုး အကောင်းဘက်နှင့် ကြုံရတော့လည်း သက်ပြင်းမောမောတွေကြားမှာ ကျွန်တော်ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ပြုံးခွင့်ရပြန်သည်။ ရွာတော့မည့် ပြာရှိုင်းမှိုင်းတိမ်စိုင့်တွေ၏ အနားစပ်မှာ ငွေရောင်လင်းလက်နေသည်ပဲ ..။

မှန်တိုင်းစဲလျှင်ဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမည်ထင်သည်။

(၅)

“ဆရာ .. ကျွန်မသမီးကို (၃)လခံဆေး ထိုးချင်လို့ပါဆရာ”

အသံကြားရာဆီ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ အစိမ်းရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တစ်ပတ်စွမ်းကို ဝတ်ထားသည့် အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ကပ်ကပ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် နှင့် အသက် ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းမကြီးက တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည့် သူ့ဆံပင် တွေကိုဖြစ်သလို စည်းနှောင်ထားတာမို့ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ဖွာလန်ကျဲ နေ၏။

သူ့ဘေးက ကောင်မလေးကတော့ အပွင့်ကြီးကြီး အဆင်ပါ သည့် လုံချည်ကို အဝါရောင်တီရှပ်ခပ်ပွပ္ပတစ်ထည်နှင့် တွဲဝတ်ထားရာ အဆီအငေါ့မတည့်သည့်အပြင် ကလေးကို လူကြီးပုံစံ မပေါက်ပေါက် အောင် ဖွတ်အတင်ဆင်ပေးထားသလိုမျိုး ရုပ်ထွက်ကြမ်းနေတော့သည်။

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို မသိမသာခွံထားသလောက် မိန်းမကြီးကတော့ ဟောင်းနွမ်းပြီး အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သည့် သူ့ စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို ပန်းပေါ်ပင့်တင်ကာ တင်ကာနှင့် မျက်နှာကို မော့ချထားသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်စုတင်ဘေးက ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ခိုင်းပြီး အပြင်က လူတွေ မမြင်အောင် လိုက်ကာစကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူနာ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် စာရင်းသွင်းဖို့ ဘောပင်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ..

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ သမီး”

“ကေသီခိုင်ပါဆရာ”

ကလေးမလေးက ခေါင်းပိုင့်သွားပြီး ကြားသာရုံမျှအသံတိုးတိုး ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အသက်ကရော ..”

ကလေးမလေးက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေဘဲ စလင်း ဘက်နှင့် မိန်းမကြီးကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်၏။ အမေဖြစ် ဟန်တူသော ထိုမိန်းမက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ..

“အသက် ၂၀ ပါဆရာ”

ဟု သူ့သမီးကိုယ်စားဝင်ဖြေသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်က ကလေးမလေး၏ နနယ်သောမျက်နှာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းပြီး အကဲခတ် မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီလို မျက်နှာပေါက် နှင့် ကလေးသားက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသက် ၂၀ မရှိနိုင်လောက်သေးဘူးဟု တွက်ဆမိသည်။

ငါများ လူကဲခတ်မှားတာလား ..။

တစ်စုံတစ်ရာ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ လွတ်
ခနဲမေးလိုက်မိသည်။

“သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းကရော ပါမလာဘူးလားကွယ့် ..”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကေသီခိုင်းဆိုသော ကလေးမလေး
က မေးစေ့နှင့်ရင်ဘတ်ထိလှမတတ် ဦးခေါင်းငုံ့လျှိုးသွားစဉ်မှာပင်
သူ့အမေက ဝင်ပြီး ..

“ဒီလိုပါဆရာ .. သမီးက ဒီလကုန်ရင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ
မို့လို့ပါ။ အဲဒါ အိမ်ထောင်ကျကျချင်း ကလေးရသွားရင် ကသီ
ကုန်ကြမှာစိုးလို့ ကြိုလုပ်ထားတာပါဆရာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘာရယ်မသိ ဘဝင်မကျသလိုလို
ဖြစ်မိသော်လည်း ကိုယ့်ဆေးခန်းကို ရောက်လာသည့်လူနာ၏ လိုအပ်
ချက်ကို ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ဆက်မေး
မြန်းမနေတော့ဘဲ ကလေးမလေးကို လူနာစမ်းသပ်ရတင်ပေါ် လဲလျောင်း
ခိုင်းပြီး သုံးလခံကိုယ်ဝန်တားဆေး Depo ပုလင်းကို ဖောက်ကာ ထိုးပေး
လိုက်သည်။ ကိစ္စပြီးတော့ အမေဖြစ်ဟန်တူသည့် အမျိုးသမီးက ..

“ဘယ်လောက်ကျသလဲဆရာ ..”

ဟု မေးလာသဖြင့် ရှေ့က အကူစာရေးကိုစိန်သောင်းဆီမှာ
သာ ရှင်းဖို့ပြောရင်း ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ခန်းဆီးကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်းမြင်လိုက်ရသည်ကတော့ ဒေါ်သိန်းမြ
၏ မျက်နှာပင်ဖြစ်၏။ ဒေါ်သိန်းမြက အထဲမှထွက်လာသည့် သားအမိ
ကို တစ်ချက်မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခုံတန်းရှည်ပေါ်ထိုင်

စောင့်နေကြသည့် လူနာသုံးယောက်ကို ...

“ဟဲ့ .. ကောင်မတွေ .. ညည်းတို့က ဆေးထိုးမှာမဟုတ်
လား။ ကျုပ်က သွေးချိန်ရုံလေးပဲအေ ..။ ကျုပ် အရင်ဝင်
လိုက်မယ်”

ဒေါ်သိန်းမြက ပြောလည်း ပြောရင်း အဖြေပင်မစောင့်တော့
ဘဲ အတင်းတိုးဝင်ပြီး ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လူနာစမ်းသပ်သည့်ရတင်ပေါ်
လှဲချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ဆရာ .. ကျွန်မခေါင်းထဲနောက်တောက်ကြီး ဖြစ်နေလို့၊
သွေးများ တိုးနေသလားမသိဘူး။ မြန်မြန်လေး .. ချိန်ကြည့်
ပေးပါဦး ဆရာရယ်”

“ဪ .. ဒေါ်သိန်းမြရယ် .. ခင်ဗျားနယ် ခက်လိုက်တာ၊
အဲဒီလို လမ်းလျှောက်လာပြီး မနားဘဲ ချက်ချင်းသွေးချိန်လို့
မရဘူးဗျ။ နှလုံးခုန်မှန်အောင် ခဏလေးတော့ ငြိမ်ငြိမ်
လှဲနေဦး”

“အင်းပါလေ .. ဆရာက လှဲနေဆိုတော့လည်း လှဲရတာပေါ့။
ဪ .. ဒါနဲ့ စောစောက ထွက်သွားတဲ့မိဋ္ဌေးတို့သားအမိက
ဘာလာလုပ်တာလဲဆရာ”

“ဪ .. ခင်ဗျားနဲ့ သိတယ်ပေါ့”

“မသိဘဲနေရီးလား .. ဆရာရယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်မကို
ပယောကနဲ့ တိုက်တယ်လို့ထင်တဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီ မိဋ္ဌေးပေါ့။
ပြောစမ်းပါဆရာရဲ့။ သူတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲလို့”

“ဟာ .. တခြားလူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းအရာကို

ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောခွင့်မရှိဘူးလေ ..
ဒေါ်သိန်းမြရဲ့”

“အဲမယ်လေး .. ဆရာရယ်၊ ကျွန်မအပြင်ကနေ အားလုံး
ကြားပြီးပါပြီ။ ဟင်း .. ဟင်း ကောင်မက မိန်းမလည်
သိန်းကြွယ် ဂိုက်ဆိုက်သာဖမ်းနေတာ ဉာဏ်က လက်
တစ်ဆစ်နဲ့ဆိုတော့ လိမ်တာတောင် ယုတ္တိယုတ္တရရှိအောင်
မလိမ်တာတော့။ ဝါတွင်းကြီးများ ဒင်းက သူ့သမီးကို မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေးဦးမတဲ့ .. ယုံပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး .. ဟွန်း”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒေါ်သိန်းမြပြောမှ စဉ်းစားမိသွားသည်။ မြန်မာ
ရပ်ရွာလေ့ထုံးစံအရ ဘယ်သူမှ ဝါတွင်းမင်္ဂလာဆောင်လေ့မရှိ။
ကျွန်တော်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သွားစဉ်မှာပင် ဒေါ်သိန်းမြက
ဆက်ပြီး ..

“သူ့သမီးအမျိုးလေးကို သုံးလခံ တားဆေး လာထိုးတယ်
ဆိုကတည်းက ဟိုဟာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။
ဒင်းက ကိုယ့် သမီးခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် ပိုက်ဆံနဲ့ ရောင်းတဲ့
မအေမျိုး။ ကျွန်မ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြားမိသလောက်
ဆိုရင် အမျိုးကို စပြီး ဇာတ်သွင်းရင် ကနဦးမှာ သုံးသိန်းပေး
တယ် ဆိုလားပဲ။ အဲဒါ ကောင်မက ပိုက်ဆံသုံးသိန်းမက်ပြီး
သူ့သမီး အမျိုးကို ပန်းဦးဆက်မှာရှိလို့ ခိုက်မကြီးအောင်
ဒီမှာ ဆေးလာထိုးတာဆရာရဲ့”

၈ကားလုံးခါးခါးတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို သံနဲ့ ဂိုက်သွင်း
လိုက်သလို ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လာသည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်

မှာ ဒီလို ဈေးကွက်မျိုး ထွန်းကားနေပြီလား။ အမေကိုယ်တိုင်က သမီး
ကို လက်ဆွဲပြီး ကလေးရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို သုံးသိန်းဖြင့် လိုက်ရောင်း
နေပြီလား။

ဪ ...

အိမ်သာကမှတ်ခွက်ထဲက ကိုယ့်အညစ်အကြေးကို ရေခွဲပြီး
ဝေါခနဲ စွန့်ပစ်လိုက်သလိုမျိုး ကိုယ့်ခိုက်ထဲက မွေးထုတ်ထားသော
ကိုယ့်သမီးကို ပြည့်တန်ဆာ ဈေးကွက်ထဲ ဝေါခနဲ သွန်ချလိုက်ပုံများ
... လွယ်လိုက်တာ ..

ကျွန်တော်က သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းသောက်ရိယာ၏ ရာသာ
ဖုလုံးကို ညှစ်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းမြင့်တက်သွားသော ပြဒါးတိုင်ကို
အသိမဲ့စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖိအားတွေများလေလေ ပြဒါး
တိုင်ဟာ အပေါ်ကို မြင့်တက်လေလေပေါ့ ..

ကိုယ့်သမီးအရင်းရဲ့ ကာမကို ပြည့်တန်ဆာ ဈေးကွက်တင်ခါ
နီးဆဲဆဲ .. ကိုယ်ဝန်ရှိသွားမှာကိုစိုးရိမ်သဖြင့် ဆေးခန်းခေါ်လာပြီး
တားဆေး ထိုးပေးဖော်ရတာကိုကပ် ဆပ်မကုန်တဲ့ မိဘမေတ္တာအနန္တ
လား ...

မိုင်းနင်းမိသူတွေ၊ ငုံးဆံထိမှန်ခံရသူတွေ ကယောင်ကတမ်း
လှုပ်ရှားပြေးလွှားအော်ဟစ်ကြတာကို ကျွန်တော်မအံ့သြမိတော့ ..
ဆရာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း နာကျင်လွန်းသဖြင့် ရွဲရွဲစောင်းစောင်း
အတွေးများနှင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေ၏။

(၆)

ညဉ့်နက်ချိန်မှာ ဆေးခန်းကိုပိတ်တော့ ကိုကျော်ထူးက ပါးစပ်
မှာ ယမကာနဲ့လေးစိုစိုနှင့် ပိုင်းကူသိမ်းပေးရင်း နေ့လယ်က သူ့အဒေါ်
ပြောသွားသည့် စိတ်မချမ်းသာစရာ စကားလက်ကျန်ကို ဆက်သည်။
ကိုစိန်သောင်းကလည်း ကျွန်တော်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ့ကို ကြည့်ကာ
တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ ဝင်ထောက်၏။

လူပျိုကာလသားကြီးတွေလည်းဖြစ်၊ လည်ချောင်းထဲမှာ အရက်
ဖြူအရိုးတွေကလည်း ဆူဝေနေချိန်ဆိုတော့ သူတို့ပါးစပ်က ထွက်လာ
သည့်စကားစဲတွက အတန်ငယ်တော့ ရိုင်းပျူကြမ်းတမ်းနေသည်။

“အပျိုကို ပါကင်ဖောက်ရင် သုံးသိန်းဆိုတဲ့ဈေးက ဒေါ်ဌေး
အဖို့တော့ မက်စရာပေါ့။ သူ့မှာလည်း ခါးအောက်ပိုင်းသေပြီး
အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမမာ ယောက်ျားအတွက် ဆေးဖိုးက
ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား စိန်သောင်းရ ..”

“အောင်မလေး ကျော်ထူးရာ .. အဲဒီသုံးသိန်းက တစ်ခါပဲ
ရမှာလေ။ အတုလည်း အပြုခံပြီးရော သူ့သမီးက ဘယ်လို
လုပ်ပြီး လင်ကောင်းသားကောင်း ရတော့မှာလဲ။ ရှေ့လျှောက်
ဖာဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ..”

အမှောင်က စပါးကြီးမြွေ၏မျက်လုံးလို သားကောင်ကို ညှို့
နေ၏။

သားကောင်က ဘယ်သူလဲ .. ကျွန်တော်တို့လား .. ခင်ဗျား
တို့လား ..။

အသိမဲ့မိုက်မဲခြင်းများကတော့ ဆင်းရဲခြင်းကို မြွေရေခွံလို
ခြုံကာ အရာရာကို ဝါးမြိုဖို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြွေ၏ အာခံတွင်းထဲမှ
အသေပုပ်နံ့ကို ကျွန်တော်ရနေ၏။

အို .. မထူးတော့ပါဘူး ..။ အားလုံးကိုသာ မြို့ချပစ်လိုက်
ပါတော့ ..။ ဟောဒီမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ဖို့
ကောင်းလောက်အောင် တန်ဖိုးထိုက်ထိုက်တန်တန် မရှိပါ။

ဒါနဲ့များ လူတွေတဲ့ ...။

ကိုင်း .. အံ့သြဖို့ မကောင်းဘူးလား ..။

ကျုပ်ငွေသုံးသိန်းဟုခေါ်သော ငွေစက္ကူများကို ဖြုန်းတီးထွင်
ပစ်နိုင်ရုံလောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြည့်တန်ဆာတပု
ရောက်အောင် အပျိုအင်္ဂါကိုမှ အရသာခံချင်လွန်းသော တပျိုအင်္ဂါ
ယောက်ျားကို ကျွန်တော် အံ့သြသည်။

လူငယ်မာနနှင့် ရုန်းကန်ချင်စိတ်မရှိတဲ့ ဖျာပေါ် ကျောင်းပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ပိုက်ဆံလွယ်လွယ်လိုချင်တဲ့ ကလေးမလေးကို ကျွန်တော် အံ့သြသည်။

ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံသုံးသိန်းဖြင့် ရောင်းပြီး စားသောက်သုံးစွဲရက်သော 'မွေးသမိခင်' ကိုလည်း ကျွန်တော် အံ့သြသည်။

ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ အသားတကျနေတတ်လွန်းသော ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် တအံ့တသြမုန်းတီးရပါဦးမည်။

ဆေးခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးတော့ ရှေ့က အမှောင်ထုထဲကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိုးတွင်းမို့လို့လားမပြောတတ် ...။ ကျွန်တော့် ဆေးခန်းရှေ့ အဝင်လမ်းကလေးသည် ဗွက်ပေါက်နေ၏။

(၇)

နောက်ထပ် ၅ လခန့် ကြာမြင့်ပြီးသော အချိန်လောက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းထဲသို့ အသားညှိညှိ၊ ပိန်ပိန်၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ လူနာမှတ်တမ်းရေးဖို့ ပေးလိုက်တော့ နာမည်က သန္တာခိုင်၊ အသက်က ၂၇ နှစ် ...။

သူ့အသက်နှင့် စာလိုက်လျှင် ရုပ်ရည်က ချိုးချိုးကျ အိုစာလွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ .. သူ့လက်ဖျံနှင့် လက်ချောင်းကြား အရေပြားတွေပေါ်မှာလည်း အနာဖုစိုစိုလေးတွေ ဗရု ရှိနေသည်။

သူ့အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မသက်သာ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆေးခန်းအကူ ကိုစိန်သောင်းက ကန့်လန့်ကာ ပိတ်နောက်သို့ ခေါင်းပြုလာပြီး ..

“ဆရာ .. ဒါလေး တစ်ချက်ကြည့်ပေးပါဦး”

ဟု ဆိုကာ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ရွက်ကို ကမ်းပေး၏။ ကျွန်တော်က ဘာများလဲဟု မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စာရွက်ခေါက်ကို ယူပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုစိန်သောင်းလက်ရေးဖြင့် စာတစ်ကြောင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စာက ..

“ဆရာ .. အခုလာတဲ့လူနာက Retro(+) နော်၊ သတိ .. ။”

ထိုစာကြောင်းလေးကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ‘ဪ’ ဟု အသံမထွက်ဘဲ တီးတိုးညည်းတွားမိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော လူနာမိန်းကလေးသည် HIV ပိုး ကူးစက်ခံထားရသူမှန်း ကိုစိန်သောင်းက သိထားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အသံတိတ်နည်းဖြင့် လှမ်းသတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူနာက ခါးဆစ်ရိုးတွေ ကိုက်နေသည်ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ ပေးလိုက်သည်။ လူနာပြန်သွားတော့မှ ကျွန်တော်က ဆေးခန်းရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ကောင်တာဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ရင်း ..

“စောစောက လူနာအကြောင်းကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ ကိုစိန်သောင်းရဲ့”

“ဟာ .. ဆရာကလည်း အဲဒါ ဟိုတစ်လောက သူ့သမီးကို လိုင်းသွင်းဖို့ တားဆီးလာတဲ့လွှာတွေ ဒေါ်ဌေးရဲ့ သမီးအကြီး လေ”

“ဪ ..”

ဒီတစ်ခါ ရေရွတ်မိသည့် ‘ဪ’ ဆိုသော စကားလုံး၏

အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မသိ။ ကိုစိန်သောင်းက ဆက်ပြီး ..

“အဲဒီအကြီးမက ဟိုဟာ လုပ်စားနေတာ ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ် သမီးကတည်းကပဲ ဆရာရဲ့။ သူ့အမေပဲ စပြီး လိုင်းသွင်းခဲ့ တာပေါ့လေ။ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း အငယ်မလေးကို ဟို တစ်ခါ လုပ်သလိုပေါ့ ..”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ဘာစကားလုံးမှပင် မရေ ရွတ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွေ သွေ့ခြောက်နေ၏။ ကိုစိန်သောင်း က ဆက်ပြီး ..

“အဲဒီအကြီးမက ပြည့်တန်ဆာမှုနဲ့ထောင်ကျပြီး ထောင်က လွတ်လာတာ မကြာသေးဘူး။ HIV ပိုးရှိနေမှန်းလည်း အားလုံးက သိနေကြတော့ လုပ်စားလို့ မရတော့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ဌေးက သမီးအငယ်မကို သူ့အစ်မ လျှောက် တဲ့လမ်းအတိုင်း လိုက်ခိုင်းတာ ထင်ပါရဲ့ဆရာရယ် ..”

လျှောက်နေကြတယ်လို့ ပြောရအောင် သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင် ခြေထောက်တွေရော ရှိကြရဲ့လား ..။ သူတို့တွေ မကူးရဲမဆတ်ရဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး မျောပါနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလားဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိ၏။

မွေးကာတည်းက ဆင်းရဲတဲ့မိသားစုမှာ မွေးလာလို့ ဆင်းရဲရတာဟာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ညွှံ့လို့မှ မဟုတ်ဘဲလေ...။ မှားယွင်းတဲ့ နိုင်ငံရေးစနစ်တစ်ခုရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ရတာဟာလည်း လူတွေ ညွှံ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ထား၏။ သို့သော် အစဉ်သဖြင့် သားကောင်ဘဝမှာပဲ ပျော်မွေ့နေတာမျိုး။ ဆင်းရဲခြင်းကိုပဲ ယိုးမယ်ဖို့လို့ ရေစုန်မျောနေတာမျိုးကျတော့ ကိုယ်ညွှံ့ရာကျသွားပြီဖြစ်သည်။

အမေတစ်ယောက် ညံ့သည်ဆိုလျှင် ပိုဆိုးပြီပေါ့...။

အမေတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆင်းရဲတွင်းထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်လောက်အောင် အင်အားလုံးဝမကျန်တော့သည့်အထိ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသော အနေအထားမျိုး ရောက်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

သို့သော် အမေတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်သားသမီး၏ နှလုံးသားထဲမှာ အခက်အခဲကို ဒူးမထောက် အညံ့မခံသည့်စိတ်ဓာတ်လေးတစ်ခုတော့ ရှင်သန်အောင် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

ခြောက်... အခုတော့... အခုတော့...

အမေဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က သမီးတွေကို လူဝီပီသသ ရုန်းကန်ရှင်သန်တတ်ဖို့ သင်မပေးဘဲ ပိုက်ဆံရဖို့ဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် ရောင်းစားဖို့ လမ်းပြပို့ဆောင်ပေးနေခဲ့ပြီလေ။

ကဲ... မိဘကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးရမလဲ...။

‘ရေစုန်မျောလိုက်သူများ သမ္မတနိုင်ငံတော်’ အတွင်းမှာ မိဘတွေ၊ သားသမီးတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ သူသူငါငါ ယောက်ျား မိန်းမ အားလုံး လူမှန်သမျှ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် နေသားကျနေကြသည်။

ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နေသားကျနေကြသည်။

ရိုင်းရိုင်းရန်လိုခြင်းနှင့် နေသားကျနေကြသည်။

စည်းကမ်းမဲ့ခြင်းနှင့် နေသားကျနေကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလေးစားခြင်းနှင့် နေသားကျကြသည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူတို့အားလုံးတွင် ရှင်သန်နေသော လူသားတန်ဖိုးဂုဏ်သိက္ခာဟူ၍ တစ်စုံတစ်မျှ မရှိကြတော့...။

ဟုတ်ကဲ့...။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဆေးခန်းဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင်

‘လူသေများကို ဆေးကုသည်’

ဟူသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ပြည့်စွက်ရပါဦးမည်။

မင်းသိုက်စိုးစန်

မတ် ၁၉ ၊ ၂၀၁၅

သမီးပြည့်တန်ဆာ ထက်မြတ်နိုင်ရင်

(၁)

ပစ္စည်းကို ဘယ်လာပို့ရမလဲတဲ့ ..
ဪ .. ပစ္စည်းဆိုတာ ငါ့သမီးကို ပြောနေတာကို ..
ငါ့သမီးဟာ လူမဟုတ်တော့ဘူး .. ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သွား
ပြီပေါ့ ...
ဟုတ်တယ် .. သက်ရှိယောက်ျားတွေရဲ့ တဏှာရမ္မက်
အညစ်အကြေးတွေကို အန်ထုတ်မယ့် ထွေးခံလိုပစ္စည်း
ပေါ့ ..။

(၂)

ကျွန်မက ကိုထွန်းခိုင်ရဲ့နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပူနေ
တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဖျားမကျသေးဘူးထင်ပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ကျွန်မ
စိတ်ညစ်သွားတယ် ..။ ညနေကျရင် လမ်းထိပ်က မာမ္မတ်တို့ ဆေးဆိုင်
ကို သွားပြီး ဆေးစစ်ခိုင်းဦးမူပါပဲလေ ..။

“ကိုခိုင် .. ကိုခိုင် ထည့်၊ ဆန်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်
လိုက်ဦး”

တိုက်သာ တိုက်ရတယ်။ လူမမာမျိုးလို့ ကျပါမလားတောင်
မသိဘူး။ အသားမပါ၊ ငါးမပါနဲ့ အဖြူထည်သက်သက်ကိုး ..။

“ကိုခိုင် .. ပူနေတုန်းလေး သောက်လိုက်ဦး။ အေးသွားရင် ရှင် မျိုလို့ကျမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာသားမှမပါဘဲ ဆန်ကြမ်းကို ပြုတ်ထားတာဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ တော်ရေ ..”

“ရပါတယ် မဌေးရယ် .. ငါ ဒီလို ဆန်ပြုတ်နဲ့ အသားကျ နေတာ နှစ်တွေတောင် မနည်းကြာနေပြီပဲဥစ္စာ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကိုခိုင် ခါးအောက်ပိုင်း သေပြီး တစ်လကျော်ကျော် ဆေးရုံပေါ်မှာ လဲနေတုန်းကလည်း ဒီလို ဆန်ပြုတ်အဖြူထည်ကိုချည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် တိုက်ခဲ့ရတာ မဟုတ် လား။ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၉ နှစ်လောက်တုန်းကပေါ့။ အငယ်ဆုံးကောင် ဇေယျာခိုင်တောင် ၂ နှစ်သားပဲ ရှိသေးတာ။

ဒီမတိုင်မီတုန်းကတော့ ကိုခိုင်က ပန်းရန်ခေါင်းဆိုတော့ ပိုပို လျှံလျှံမဟုတ်တောင် သားငါးစုံစုံ စားရသေးတယ်။ အိမ်မှာ စားမယ့် ပါးစပ်ပေါက်ကလည်း အများသားမဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက အကြီးဆုံး သမီး သန္တာခိုင်က ၁၀ တန်းကို ၂ ခါကျပြီး စိတ်လေနေတာ။ အလတ် ကောင် ကျော်ဝင်းခိုင်က ၈ တန်း။ အငယ်မ ကေသီခိုင်ကတော့ ၁ တန်းပဲ ရှိသေးတယ်။

မှတ်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆောင်းတွင်းကြီး။ နှစ်ထပ် ဈေးသစ်ကြီး ဆောက်မယ်ဆိုပြီး ကန်ထရိုက်က ကိုထွန်းခိုင်ကို လာခေါ် တော့ မြီးမြီးမြက်မြက်လေး စားရပြီမှတ်တာ။ ဘာကြာသတုန်း .. ဆောက်လက်စမှာပဲ ကိုထွန်းခိုင်တစ်ယောက် တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခါးဆစ်ရိုးလွဲသွားပါရောလား ..။

တော်သေးတယ် .. လူမသေလို့ ..။ ဒါပေမဲ့ စောင်းသွားတဲ့ ခါးဆစ်ရိုးက တစ်လခွဲနှစ်လလောက်ကြာအောင် ညှပ်မိထားလို့ ခါးဆစ် ရိုးပြန်တည်လာတဲ့အချိန်မှာတောင် အာရုံကြောတွေ ပြန်မကောင်းတော့ ဘဲ ခါးအောက်ပိုင်းသေသွားတယ်လေ။

အဲဒီတုန်းကများ ကုန်လိုက်တဲ့ငွေ သောက်သောက်လဲ ..။ ကသီလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့ ..။ လက်ရှိနေနေတဲ့အိမ်ကို ရောင်းဖို့ပီး ဟောဒီအိမ်လေးကို စပေါ်ပေးငှားခဲ့ရတာပဲကြည့် ..။ ဆေးရုံက ဆင်းတုန်းကများ ကိုထွန်းခိုင်မေများ .. သူ့ဘဝတော့ ဆုံးပါ ပြီဆိုပြီး ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး ငိုလိုက်တာ ကျူကျူပါပါရောလား ..။

နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း သူ့စိတ်ကို သူဖြေတယ်နဲ့ တူပါ တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လာအပ်တဲ့ကြိမ်ကုလားထိုင်အဟောင်းလေး တွေကို ကြိမ်ထိုးပြီး သူတတ်နိုင်သလောက်လေးတော့ ဝင်ငွေရှာပေး ရှာတယ်။ ကြိမ်ထိုးတဲ့အလုပ်ဆိုတာကလည်း ဘယ်မှာလာပြီး အမြဲ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြိမ်ခုံနဲ့ ထိုင်နိုင်တဲ့ အိမ်ဘယ်နှအိမ်များ ရှိတာမှတ်လို့ ..။

“အဟွတ် .. အဟွတ်”

ကိုထွန်းခိုင်က ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာလို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဘေးချထားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်မက ..

“အငယ်မရေ .. နင့်အဖေအတွက် သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်ခဲစမ်း။ မြန်မြန်လုပ်ဟဲ့ ..”

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အော့ .. ဝေါ”

“ဟင် .. ကိုထွန်းခိုင် သလိပ်ထွေးချင်လို့လား။ ဟဲ့ .. ဘယ်မလဲ ထွေးခံ။ ဒို့ .. ကြာပါတယ်လေ .. ဟောဒီ ကျွန်မ လက်ခုပ်ထဲသာ ထွေးချလိုက်တော့ ထွေး .. ထွေး”

“ဝေါ့”

ကျွန်မလက်ခုပ်ထဲက ကိုထွန်းခိုင်ထွေးချလိုက်တဲ့ သလိပ်တွေ ကို မရွံရှာအားဘဲ နောက်ဖေးရေကပြင်ကိုသွားပြီး ဆေးချလိုက်ရတယ်။

တကယ်ဆို ကိုထွန်းခိုင်ဖျားတာ ကျွန်မအပြစ် မကင်းဘူး။ မနွေကပေါ့ .. ပေါင်ထားတဲ့စက်ဘီးလေးက ရက်စေ့လို့ အတိုးသတ်ဖို့ နောက်ဆုံးရက်ရောက်နေတာနဲ့ မထွက်မဖြစ် ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုထွန်းခိုင် ကတော့ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ ဝါးကပ်ပေါ်ထိုင်ရင်း အပ်ထားတဲ့ ကုလားထိုင်အဟောင်းတစ်လုံးကို ကြိမ်ထိုးရင်း ကျန်ခဲ့လေရဲ့ ..။

ဖြစ်ချင်တော့ မိုးက ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့် သည်းသည်း မည်းမည်းကြီး ရွာချလိုက်ပါရော ..။

အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ ဒုက္ခိတ ကိုထွန်းခိုင်ကတော့ ငှက်ရေထဲ မှာ ငုတ်တုတ်။ ကျွန်မ အပြေးအလွှားပြန်ရောက်လာမှပဲ သူ့ကို အိမ် ရှေ့ကွက်လပ်ထဲကနေ ချီမပြီး အိမ်ထဲသွင်းရတယ်။ အဲဒီကတည်းက တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ချောင်းသံလေးပါလာလိုက်တာ ဖျားတော့မယ်လို့တော့ ထင်သား ..။

“မဋ္ဌေးရေ .. အဟွတ် .. အဟွတ်”

ခပ်သဲ့သဲ့ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မက ရေခဲနေတဲ့လက်ကို လုံချည် အောက်နားစနဲ့ ကပျာကယာသုတ်ပြီး ကိုထွန်းခိုင်နား ပြန်လာလိုက် တယ်။

“ရှင် .. ကိုခိုင် .. ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ရှေ့ .. ဒီ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါတော့ ဟာ ..။ ငါသောက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး”

ကိုခိုင်စကားကြောင့် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ‘ဒါဖြင့် ရှင်ဘာစားချင်သလဲ’ လို့ မေးဖို့ခွန်အားလည်း ကျွန်မမှာ မရှိတော့ လေ ..။ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဖိုက်ဆံက ၂၀၀ တောင် ပြည့်အောင် မရှိ တော့ဘူးကို။ အလကားပဲ ..။ လူ့ဘဝကို ကျွန်မတို့တွေဟာ ဒုက္ခခံ ဖို့သက်သက် ရောက်လာကြတာ။ လောကကြီးဟာ မတရားဘူး ...။

အဲဒီလိုစဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အငယ်မ ကေသီခိုင်က ရောက်လာပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ ..

“အမေ .. အမေ .. ဟိုမှာ ကြီးကြီးဒေါ်သိန်းမြကြီး လာ နေပြီ။ ကေန္တ အမေ့ဆီ အကြွေးလာတောင်းတာ ထင်တယ်” ကျွန်မ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး ..

“အေး .. အေး သွား။ အမေ မရှိဘူးလို့ သွားပြောချည်စမ်း သမီး .. သွား .. သွား ခပ်မြန်မြန်သွားပြော”

အငယ်မက မျက်နှာလေး ပျက်တက်တက်နဲ့ပဲ ခေါင်းညှိမိုပြ ပြီး သုတ်ခနဲအိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးထွက်သွားတယ်။ သုံးထပ်ပြားတစ်ချပ် သာ ခြားနေတာဆိုတော့ သူတို့အသံတွေကို အထဲက အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။

“ဟဲ့ .. ကေသီခိုင် .. ညည်းအမေ ဘယ်မလဲ”

“ဟို .. ကြီးကြီး .. အမေ .. အမေ မရှိဘူး”

“ဟဲ့ .. မရှိရအောင် ဒင်းက ဘယ်သွားနေကုန်လို့လဲ။

ဟင်း...ဟင်း သိတယ်နော်။ ငါ့အကြွေးမပေးချင်လို့ တမင်
ရှောင်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီလို ရှောင်နေရုံနဲ့ ပြီးမလားဟဲ့။
နင်တို့ကလေ...ထမင်းဝတော့ တစ်မျိုး၊ ငတ်တော့ တစ်မျိုး
နဲ့...ငါ့ကို ဒီစောက်ချိုး လာမချိုးနဲ့။ သိန်းမြအကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိလွှားမယ်။ ဘယ်မလဲမိဌေး...ဟဲ့...မိဌေး”
“အမေ အိမ်မှာ တ...တကယ်မရှိတာပါ ကြီးကြီးရယ်”
“အေး ဒါဆိုလည်း ညည်းအမေကို ပြောလိုက်။ မနက်ဖြန်
ညနေမှ ငါ့အကြွေးမပေးလို့ကတော့ ဖေတစ်ရာနဲ့ကို ကလော်
တုတ်ပစ်မယ်လို့...၊ အံ့မယ်လေး ညည်းတို့ မိသားစုကို
တော့ လက်လန်ပါရဲ့အေး။ တစ်မိသားစုလုံးက ကလိမ်
ကကျစ်တွေချည်းပဲ”

ဒေါ်သိန်းမြရဲ့ အသံဟာ ကျွန်မနားထဲမှာ ကျယ်လောင်နေ
ပေမဲ့ နားဝကနေ လျှံကျသွားတယ်။ စကားလုံးတွေဟာ နာကြည်းစရာ
ကောင်းပေမဲ့ အရေထူနေတဲ့ ခွားတစ်ကောင်လို ကျွန်မ မနာကျင်နိုင်
တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲက
မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့
မျက်ရည်ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မသမီးကြီး သန္တာနိုင်ကို သတိရလိုက်တာ
လေ...။

သူသာရှိရင် ဒေါ်သိန်းမြပိုက်ဆံကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ဖွဲ့ပြီး
ပေးနိုင်မှာပဲ...။

အခုတော့ သူကလည်း ထောင်နံရံအုတ်တံတိုင်းရဲ့နောက်
ကွယ်မှာဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲလေ...။

ဪ...သမီးကြီး...သမီးကြီး နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား...
မသိဘူးနော်...။

(၃)

သမီးကြီးအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိတော့ မျက်ရည်ကိုပဲ အဖော်ပြုခဲ့ရတဲ့နေ့ရက်တွေကို ပြန်သတိရမိပြန်ရော...။ အဲဒီတုန်းက ကိုထွန်းနိုင်က ခါးဆစ်ရိုး ကျိုးခါစ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ နေရတဲ့ အချိန်ပေါ့...။

ကျွန်မက ၂ နှစ်သား ဖေယျာခိုင်လေးကို ခါးထစ်ခွင်ပြီး ဟိုပြေးရ ဒီလွှားရ၊ ဟိုလူ့မျက်နှာအောက်ရ၊ ပိုက်ဆံချေးရ၊ ဒီလူ့ပါးစပ် အမြှုပ်ထွက်မတတ် ငှားရနဲ့...။ အလတ်ကောင်နဲ့ အငယ်မက ကျောင်းပိတ်ထားချိန်ပို့ တော်သေးတယ်။

ဆေးရုံပေါ်ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ အဖေ့နားမှာ လက်တိုလက် တောင်းခိုင်းလို့တော့ ရတာပေါ့လေ။ အဖေ ဆေးရုံစတက်ကတည်းက လုံးလုံးပေါ်မလာတာကတော့ အကြီးမ သန္တာခိုင်ပဲ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကုန်လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်ကနေ ရှာရမလဲဆိုတာ ခေါင်းမူးအောင် စဉ်းစားရတာကတစ်မျိုး သဘော ဆလင်တစ်ယောက်နဲ့ ဘာတာညာညာဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သမီးကြီး အတွက် ရင်ပူရတာက တစ်သွယ်နဲ့...။ မတော် ဟိုက မယားကြီး တွေ ဘာတွေ ရှိနေမှဖြင့် မခက်ပေဘူးလား...။

ဒါပေမဲ့ သမီးကြီးအပြောအရတော့ မုဆိုးမုဆိုးလား။ တစ်ခု လပ် ဆိုလားပဲ။ မုဆိုးမုဆိုးတာ၊ တစ်ခုလပ်ဖြစ်တာက သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ သမီးကြီးကို အတည်ယူရင် ပဲ ကျွန်မက ကျေနပ်လှပါပြီလေ...။

ဒါပေမဲ့ လူမမာလာမေးတဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့နှုမဝမ်းကွဲ မတုတ် ကတော့ ကျွန်မအနားတိုးတိုးကပ်ပြီး...

"ဝိဇ္ဇာရေး... နင့်သမီး သန္တာခိုင်တစ်ယောက် အထက်ဘက် သွားတဲ့ သဘောတွေပေါ်မှာ ခဏခဏတွေ့နေရတယ်ဆို ပဲအေ့...။ နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းကြည့်ဦး"

ကျွန်မက ကျုပ်သမီး သဘောဆလင်နဲ့ ကြိုက်နေတာလို့ ပြန်ပြောမယ်လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ကျောင်းဆင်းခါစ ဆရာဝန်ငယ်ငယ် လေး ချောက်လာပြီး ဓာတ်မှန်လည်း ရိုက်ရမယ်၊ သွေးလည်း စစ်ရ မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ခေါင်းပူသွားတယ်။ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံလေးတွေကို ဘယ်လောက်ရှိသေးလဲဆိုပြီး ကြိတ်ရေတွက်နေတုန်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဘီးတပ်ထည်း တွန်းလာပြီး ကိုထွန်းနိုင်ကို ပွေ့ချီတင်ခေါ်သွားတာနဲ့ နောက်က သုတ်ကရိုက် ပြေးလိုက်သွားရတယ်။

ဆေးရုံပေါ်ရောက်ပြီး ၄-၅ ရက်လောက်အကြာမှာပဲ ကိုထွန်းခိုင်မှာ အဖျားပါဝင်လာလို့ ဆရာဝန်ကြီးက ဘာမှ မစားရဘူးဆိုပြီး ပုလင်းကြီးတွေပဲ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ချိတ်ခိုင်းတယ်။ တစ်ရက်တစ်ရက်ကို ခြောက်လုံး၊ ခုနစ်လုံးလောက် အကြောထဲသွင်းရတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ တွက်သာကြည့်ကြပေတော့ ..။

ကန်ထရိုက်က လျော်ကြေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဝိုက်ဆံကလည်း ခုထိမလာသေးဘူးလေ။ စရိတ်မျှပေး ဆေးဆိုင်က ဦးလေးကြီးက လောလောဆယ် ငွေမလွယ်သေးရင်လည်း ၁၀ ရက်လောက်နေမှ တစ်ပေါင်းတည်း ရှင်းပေါ့လို့ ပြောတာနဲ့ နည်းနည်းဒေသက်ရှူချောင်သွားတယ်။

၁၀ ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ဆေးရုံကို သွားဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပြင်ဆင်နေတုန်း ဗြုန်းဆို သမီးကြီးသန္တာခိုင် အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ။ နေလောင်ထားသလို အသားတွေကလည်း မည်းသွားလိုက်တာ။ ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ စိုစိုပြည်ပြည် မရှိတော့ဘူး။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို သန္တာခိုင်က စကားတိုတို မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ..

“ရှေ့ အမေ .. ဝိုက်ဆံ ၂ သိန်း၊ အဖေအတွက် ဆေးဖိုးသုံးဖို့ ယူထားလိုက်”

လက်ထဲရောက်လာတဲ့ တစ်ထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီနေ့အတွက် ဆေးဖိုးရှင်းလို့ ချပြီပေါ့။

“ဟဲ့ .. သမီး အဖေဆီလိုက်ခဲ့ပြီး မျက်နှာလေး ဘာလေးလာပြဦးလေ ..။ ဟိုမယ် .. ညည်းအဖေက ..”

“ဟာ .. အမေကလည်း .. အဖေ့နား သမီးသွားကပ်ထိုင်နေတော့ရော သမီးက ဘာလုပ်တတ်မှာမို့လို့လဲ ..။ အတူတူ ထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်နေရုံအပြင် ဘာမှ ပိုထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကလည်း ရှိသေးတယ်လေ ..”

သမီးကြီးက ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဟုတ်သလိုလိုတော့ ရှိသားလို့ တွေးမိလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မအာရုံထဲ အငယ်နှစ်ကောင်ကို သတိရသွားပြီး ..

“ဟုတ်ပါရဲ့ .. စားဝတ်နေရေးဆိုလို့ ဒီနေ့ အငယ်နှစ်ကောင်စားဖို့ ဘာနဲ့ဘယ်လို စီမံပေးရမှန်းတောင် မသိဘူး။”

“ထားလိုက်အမေ ..။ သမီးပြန်လာတော့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကို လမ်းထိပ်မှာတွေ့တာနဲ့ မုန့်ဖိုးပေးပြီး ထမင်းသွားဝယ်စားခိုင်းထားလိုက်ပြီ။ အမေသာ အဖေ့အနားသွားပြီး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နေပါ အမေရယ်”

သမီးကြီးက အဲဒီလိုပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ ဘာများလုပ်တာလဲလို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်တော့ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ အဝတ်အစားသုံးလေးစုံထည့်နေတာကို ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်။ ပြန်ထွက်လာပြီး ..

“သွားဦးမယ်အမေ ..။ သမီးကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးလို့”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်ပြောဖို့ အချိန်မရလိုက်ခင်မှာပဲ သမီးကြီးက အိမ်ပေါ်ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွားတယ်။

အင်းလေ .. ပြောခွင့်ရလိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ဘာ ပြောရမှန်းမှ မသိတာ။

အဲဒီတဒက်မှာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ဘာမှမရှိတော့သလို ဖြစ် သွားတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးအတွက် စိတ်ပေါ့ပါးပြီး သက်ပြင်းချလိုက် သလား .. ဒါမှမဟုတ် သမီးအတွက် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ညည်းညူလိုက်မိ သလား .. ဘာမှန်းမသိတဲ့ အသံတစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းကနေ ရေရွတ် လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မလက်ထဲကို ပြန်ကပ်ညှိလိုက်တော့ သမီးကြီးပေးသွား တဲ့ တစ်ထောင်တန်နှစ်အုပ်က အရွက် အကြီး၊ အသေး မညီမညာ ဖြစ်နေတာကို သားရေကွင်းနဲ့ ဖြစ်သလို စုစည်းထားလို့ ...။

ဪ .. သမီးကြီးတစ်ယောက် ဒီလိုဆံတွေကို ဘယ်က ရလာတာပါလိမ့် ..။

ကျွန်မအတွေး အဖြေမထုတ်နိုင်ခင်မှာပဲ တိုင်ကပ်နာရီဆီက မနက် ၁၀ နာရီတိုးသံကြောင့် ဆေးရုံကို ကပ္ပာကယာ သုတ်ခြေတင် လာခဲ့ရတော့တယ်။

(၄)

ကျွန်မအဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ပုစ္ဆာကို အဆုံးသတ်စေမယ့် တစ်ညမှာပေါ့ ..။

ဆရာဝန်ကြီး လှည့်စစ်ပြီးချိန်လောက် ကျွန်မက ဆေးဖိုး အကြေးရှင်းဖို့နဲ့ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးတွေ ထပ်ဝယ်ဖို့ စရိတ်ပျံ့ပေးဆေး ဆိုင်ဆီ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အားလုံးပြီးစီးလို့ ဆေးရုံပေါ်ပြန်တက်မယ့် အချိန်မှာပဲ ကျွန်မလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလို့ လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မယောင်းမ မတုတ်ဖြစ်နေတယ်။

မတုတ်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ လေသံကိုနှိပ်ပြီး ..

“ယောင်းမရယ် .. နင့်ကို ငါ ပြောလည်း ပြောချင်တာပဲ။

ဟို .. ဟိုဒင်းလည်း ဖြစ်တယ်”

“ဘာတုန်းအေ့ .. ဟိုဒင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ..”

“နင် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်။ ငါက အကောင်းပြောတာ။
နင့်သမီး သန္တာခိုင်ကလေ .. သဘောတူပေါ့လိုက်ပြီး
ဟိုဟာ လုပ်စားနေတာတဲ့။ ဆိပ်ကမ်းမှာ အလုပ်သမားခေါင်း
လုပ်တဲ့ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးပြောတာ ..”

အားတင်းပြီး ငြင်းဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားလိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။ မတုတ်ပြောသလို
ဖြစ်နေနိုင်လောက်တယ်လို့ .. ဟိုဂိုက်ဆံတွေရကတည်းက ရင်ထဲမှာ
ဖုံးတစ်ဝက် ပေါ်တစ်ဝက်နဲ့ တွက်ဆထားမိပြီးသားပါ။

တကယ်ဆို ကျွန်မ ဟို ဂိုက်ဆံ ၂ သိန်းကိုရကတည်းက
သမီးကြီးကို မေးလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်ပြောလာမယ့်
အဖြေကို ကျွန်မမကြားရဲလို့ပါ ..။ ကျွန်မ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး
အကြာကြီး ငိုနေမိတယ်။

မတုတ်ကတော့ မျက်နှာပူလို့လားမသိဘူး။ သူ့အစ်ကိုကို
တောင် ဆေးရုံပေါ်တက်မကြည့်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတယ်။
မတုတ် ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မခြေထောက်တွေဟာ သွေးမလျှောက်
တော့သလို ထုံကျဉ်လေးလံလွန်းလို့ ဆက်မရွေ့နိုင်ဘဲ အနီးဆုံး အုတ်ခုံ
လေးမှာ တုံးခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်နေမိတဲ့
တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ သစ်သားရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ဖြစ်နေသလို
ခံစားရတယ်။ ဘာကိုမှလည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဘာခံစားချက်မှ
လည်း ရှိမနေဘူး။ အဲဒီလိုကြီး လိပ်ပြာလွင့်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်
တောင် ကြာသွားသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မ သတိပြန်ဝင်လာတော့ ဆေးရုံ
စင်္ကြံတစ်လျှောက် လူရှင်းနေပြီ။

ဒါနဲ့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ဆေးရုံပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ ခုတင်
နားကိုရောက်တော့ ကိုထွန်းခိုင်တစ်ယောက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး မှိန်းနေ
တာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မက ဆေးထုပ်လေး အသာချရင်း ..

“ကိုခိုင် .. ရှင် သက်သာရဲ့လား”

လို့ မူမပျက်အောင် အသံကို မနည်းထိန်းပြီး မေးလိုက်တယ်။
ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားနေလဲတော့ မပြောပြတတ်ဘူး။ ကိုယ်
ပြန်ကြားလိုက်ရတဲ့အသံဟာ ကိုယ့်အသံတောင် ဟုတ်ပါလေစလို့
ဝေဝဝဝ ဖြစ်မတတ်ပါပဲ။ ကိုထွန်းခိုင်က မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ..

“အေး .. သက်သာပါတယ် မငြွေးရယ်။ စောစောက ဆရာဝန်
လေးကတော့ အနာသက်သာအောင်ဆိုပြီး အိပ်ဆေးတစ်လုံး
ထိုးပေး သွားတယ်။ ငါ မျက်ခွံတွေလေးလို့ မေးလိုက်ဦး
မယ်ကွာ”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကိုထွန်းခိုင်က မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်သွားတယ်။
ဒီတော့မှပဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက ပျံ့ပျံ့ပြီး
တက်လာတယ်။ သမီးကြီးအကြောင်း ကိုထွန်းခိုင်ကို ပြောလည်း ပြောပြ
ချင်ရဲ့ ..။ ပြောလို့ကတော့ ဘယ်ထွက်ပါ့မလဲ ..။ ဒါကြောင့် ယခင်
လေးဟာပြီး ခပ်တိုးတိုးဟောက်လို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုထွန်းခိုင်ရဲ့ နားထဲ
ကို ကျွန်မက စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကနေ ..

“ကိုခိုင်ဇေ .. ကျွန်မတို့သမီးကြီး ဖာ ဖြစ်နေပြီတော့”

လို့ အသံမထွက်ဘဲ ပြောနေမိတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေကလည်း ချစ်စည်လှည်းအဆို့ငွေ့ကျသလို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ကျလာလိုက်တာဆိုတာလေ ..။

နောက် (၁) လလောက်ကြာတော့ ဆရာဝန်ကြီး ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဆေးရုံကဆင်းရတဲ့ ကိုထွန်းခိုင်ကို ငှားထားတဲ့ အိမ်လေးဆီ ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ခါးဆစ်ရိုးက ငေါထွက်မနေတော့ပေမဲ့ အောက်ပိုင်းကတော့ လုံးလုံးသေသွားပြီလေ ..။

ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကလည်း လူနာမေးလာလိုက်ကြတာ တစ်ယောက်ဆင်း တစ်ယောက်တက်နဲ့ အိမ်မှာ ဧည့်သည်ပြတ် တယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ဒီအထဲက တချို့ကတော့ လူနာမေးချင်တာက နည်းနည်း သမီးကြီးသန္တာခိုင်အကြောင်း စကားနှိုက်ချင်လိုက် များများ ပေါ့လေ ..။

ကိုယ့်သမီးကိစ္စဟာ လူကြားမကောင်းတော့ သူတို့စကား စလာတိုင်း ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲရတာမှန်ပေမဲ့ မနည်းသည်ခံစိတ် ထွေး ရတယ်။

“ဟဲ့ .. ခင်ဌေး .. ညည်းသမီးသန္တာခိုင်တစ်ယောက် အေးတော့ တာကြာပြီနော်၊ ဘယ်သွားနေတုန်းအေး”

“ဟို...ဟို သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စပ်တူအရောင်းအဝယ် လေး ဘာလေးလုပ်နေလို့ပါ”

“ဪ... သူက ညအိပ်ညနေ ခရီးထွက်ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

“အင်း... ဟိုလေ အထက်ဘက်ကို ငါးပိလေး၊ ငါးခြောက် လေး သွားရောင်းတာဆိုတော့ တစ်ခါတလေတော့ လည်း ဟို... ခရီးသွားရတယ်လေ”

ကျွန်မပါးစပ်က အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ကူလီကူမာ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေမိမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မလေ အဲဒီလို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ စပ်နေတဲ့အရပ်ထဲက မိန်းမနှစ်ယောက် ကို ဒေါသလည်း ထွက်၊ ခံလည်း ခံပြင်းလိုက်တာ...။ ဘယ်နှယ်ရှင်... သူများအနာကိုမှ တုတ်နဲ့လာဆွချင်နေကြတယ်။ တကယ်ဆို အဲဒီကိစ္စ ကို ဒင်းတို့ သိပြီးသား။ သက်သက်မဲ့ ကျွန်မကို အဖြေခက်အောင် တမင်တကာ လာပြီး မေးနေကြတာ...။

သွေးတိုးစမ်းချင်နေကြတာ...။

အဲဒါတွေကို မြင်ကြားရတော့ ကျွန်မလူတွေကို တော်တော် စိတ်ကုန်သွားမိတယ်။

စိတ်အကုန်ဆုံးကတော့ ပိုက်ဆံသာရှိပြီး လူလိုတစ်စက်မှ နားမလည်တဲ့ ဒေါ်သိန်းမြပဲ။ အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ ကိုထွန်းဆိုက်က နေခင်းဆေးတစ်ခဲသောက်ပြီး နည်းနည်းမိုနံ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါင်းအုံး ဆင့်ပေးပြီး ခါးအောက်ပိုင်းကို စောင်ပါးလေးတစ်ထည် ခြုံပေးလိုက် တယ်။

သူအိပ်ပျော်သွားလို့ ကျွန်မလည်း အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်ရော အိမ်ပိုင်းထဲလှမ်းဝင်လာတဲ့ ဒေါ်သိန်းမြက ဆီးပြီး...

“ဟဲ့ မိဌေး... ထွန်းဆိုက် ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာပြီဆို... သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ သက်သာပါတယ်”
“သက်သာလည်း ပြီးတာပဲအေ။ အဆင်ပြေရင် ငါ့ဆီက ယူထားတဲ့ကြွေးလည်း ပြန်ဆပ်ဦးလေ”

“ဟုတ်... ကျွန်မ သတိရပါတယ်။ ငွေမလည်သေးလို့ ခဏ ဆိုင်းထားတာပါ”

“အံ့မယ်လေးအေ... ညည်းတို့က ငွေမလည်ဘူးတဲ့လား။ ညည်းသမီး ဒီလောက်ပိုက်ဆံ အရှာကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ အေ... ညည်းကလဲ...”

ဒေါ်သိန်းမြစကားကို အိုးမလုံ အံ့ပွင့်တယ်ပဲဆိုဆို တီကောင် ပေါ် ဆားကျတယ်ပဲပြောပြော ကျွန်မ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တော့...

“ကျွန်မသမီး ပိုက်ဆံအရှာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့စကားက ဘာသဘောနဲ့ပြောတာလဲ ဒေါ်သိန်းမြ...”

“မိဌေးရယ်... ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ မလုံးစမ်းပါနဲ့။ ညည်းသမီးကိစ္စက ရပ်ကျော်ရွာကျော်သိနေတဲ့ကိစ္စကိုအေ။ အထက်ဘက်က ပြန်လာတဲ့ သင်္ဘောတိုင်းမှာ ညည်းသမီး အိပ်ထားတဲ့ နားရွက်ရာတွေချည်းပဲ။ အဲဒါ ပိုက်ဆံအရှာ ကောင်းတာမဟုတ်လို့ ဘာတုန်းအေ...”

“ရှင် .. ရှင်နော် ပါးစွဲရိုက်တာမခံချင်ရင် ဒီနေရာက ထွက်သွား။ ရှင်ပိုက်ဆံ အချိန်တန်လို့ ပြန်ဆပ်နိုင်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အံ့မယ်လေး .. သွားမှာပါ .. သွားမှာပါတော် ..။ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဖာထောင်စားတဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့လည်း ကျွပ်က ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ရဲပေါင်တော်၊ ထို့ .. ရွဲလွန်းလို့ ..”

ဒေါ်သိန်းမြက တံထွေးကို ထို့ခနဲလှည့်ထွေးပြီး လုံချည်ကို ခပ်တိုတိုမလို့ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဖာထောင်စားတဲ့မိန်းမတဲ့ ..။

ဟုတ် .. ဟုတ်သလားဟင် .. သူပြောသလို ကျွန်မတကယ်ပဲ အဲဒီလို အမေမျိုး ဖြစ်နေပြီလား ..။ ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြင်းဖို့ကြိုးစားမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အားတော့ သိပ်မရှိလှဘူး။ သမီးကြီးရှာပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ထမင်းစားနေတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်က အသိ ..။ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ မသိစိတ်က လက်ညှိုးထိုးပြနေရက်နဲ့ ကျွန်မက အမှန်တရားကို တူတူပုန်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ ..။

အခုတော့ အဲဒီပုံဆိုးပန်းဆိုး အမှန်တရားက ဘွားဘွားကြီးပေါ်လို့ ..။ အို .. ပေါ်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ ..။ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲတပ်ပြတ်နေတုန်းက အခုမေးခွဲနေတဲ့သူတွေ ဘယ်သူက ထမင်းတစ်လှတ် လာကျွေးဖော်ရလို့လဲ။ ကျွန်မစိတ်တွေ ပွင့်ကန်ထွက်သွားတယ်။ ထမိတိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ..

“အရပ်ထဲကဟာတွေ .. နင်တို့ တော်တော်ငါ့သမီးရဲ့ xxx ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်ပေါ့ဟုတ်လား ..။ ဘာဖြစ်သလဲ .. ကိုယ့် xxx နဲ့ ကိုယ် xxx တာ ဘယ်သူ့စောက်ကရိုက်ရမှာလဲ ..။ မိဌေးကို ငြိမ်ခံနေလို့ ချေမြေလို့ မအောက်မေ့နဲ့နော် ..။ နင်တို့အပေါက်တွေ ပိတ်ရင် ပိတ်ထား၊ မပိတ်လို့ကတော့ ငါ xxx နဲ့ လာဆိုပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ ..”

ကဲ .. မှတ်ကရော၊ ပြောချလိုက်ပြီ။ ရင်ထဲကို ပေါ့သွားတာပဲ။ တအံ့၊ နွေးနွေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရှက်နေရတဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို လူသိရှင်ကြားဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တော့လည်း တစ်ချီတည်းနဲ့ ကိစ္စအေးသွားရောမဟုတ်လား။ တစ်ရက် .. တစ်ရက် မိုးလင်းတိုင်း ရင် တထိတ်ထိတ်နဲ့ မနေရတော့ဘူးပေါ့ ..။

မျက်နှာပြောင်တိုက်လိုက်ရလို့ ပေါ့ပါးသွားတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျွန်မအိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ..

“ဟင်”

ကိုထွန်းနိုင်က ကျွန်မထင်သလို အိပ်ပျော်မနေဘဲ ထရံကို ခိုထိုင်ရင်း မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အကြည့်သေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေက အပြည့်နဲ့ ..။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကိုတင်းထားလို့ မရတော့ဘူး။ ကိုထွန်းနိုင်ကို ပြေးဖက်ပြီး ‘ဟီး’ ခနဲ ချုံးချဲ့ချုပ်လိုက်မိတယ်။ တိုထွန်းနိုင်ကလည်း အံ့ကြိတ်ထားရင်းက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် လျှို့ ..။

စောစောက တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ထမီအလံထူ စိန်ခေါ်ဆဲရေး
ပြီး အောက်တန်းကျကျ လက်ခမောင်းခတ်ပြလိုက်တဲ့ မိန်းမကြမ်းကြီး
ကျွန်မဟာ ခုတော့ .. ကူကယ်ရာမဲ့ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိကြီး
တင်ငိုနေတာကို ရှင်တို့ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲနော် ..။

(၅)

ကျွန်မ မရှက်တော့ပါဘူး ..။ သမီးကြီး သန္တာခိုင်ရဲ့ လုပ်စာ
ကို ပြောင်ပြောင်ပဲ စားပါတော့တယ်။ မစားလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။
အရပ်ထဲလည်းပြီး အဝတ်လျှော်ဖူးတယ်။ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်
ခိုင်မှာလည်း ပန်းကန်ဆေးဖူးသေးတယ်။ ဖယောင်းတိုင်စက်မှာ
အလုပ်သမ လိုတယ်ဆိုလို့လည်း သွားမေးကြည့်ဖူးတယ်။ ဘယ်ဟာ
မှ ဟုတ်တိပတ်တိ အဆင်မပြေဘူး။ အငယ်ကောင်လေး တိုးလိုးတဲ့
လောင်း ဖြစ်နေတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ လူမမာကြီးက
လည်း တစ်ဖက်မဟုတ်လား ..။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့တစ်ယောက်
တည်း တစ်နေကုန်ပစ်ထားလို့ ရပါ့မလဲ ..။

ဒါတောင် သားအလတ်ကောင် ကျော်ဝင်းခိုင်က အိပ်ရာ
မနေလို့ တစ်ယောက်စာ စားအိုးလျော့နေတာ တော်သေးတာပဲ
ကိုထွန်းခိုင်ကိစ္စဖြစ်တာတည်းက ဟို .. ရန်ကုန်လှိုင်သာယာအောင်

ချေးမှာ ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ ကျွန်မအမျိုးတွေက ၁၀ တန်းအောင်တဲ့ အထိတော့ ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်လေ ..။

ထမင်းဖိုး မုန့်ဖိုးသက်သာတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျောင်းစရိတ်တော့ ကိုယ်က ထောက်ရတာပေါ့ ..။ ကဲ .. အဲဒီအတွက် ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်က လာမှာလဲ ..။ ဘယ်သူက လာပေးမှာလဲ ..။ ဘယ်လို ရှာ ရမှာလဲ ..။ ဘယ်က မသာမတွေက လာပေးမှာလဲ ..။ ကဲ .. ကျွန်မ က အဲဒီလို မေးလိုက်ချင်တယ်။

အငယ်မ ကေသီခိုင်ကလည်း အလယ်တန်းတက်ရတော့မှာ ဆိုတော့ မူလတန်းတုန်းကလို ဗလာစာအုပ် ၂ အုပ် ၃ အုပ်၊ ခဲတံ ၁ ချောင်း၊ ၂ ချောင်းနဲ့ မပြီးတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာဆိုလား၊ ဝယ်ရမယ် ပြောတယ်။ ကျောင်းစာအုပ်တွေကလည်း မနည်းမနောပဲ။ ငါးဘာသာ ဆိုလား၊ ခြောက်ဘာသာ ဆိုလား ..။ စာအုပ်ဖိုးနဲ့တင် နင့်ရော ..။

ကျောင်းထွက်ခိုင်းဖို့တော့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။

သမီးကြီးက မထွက်ရဘူးတဲ့ ..။ သူထောက်ပံ့မယ်တဲ့။

ကိုယ့်သမီးမို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး .. ကံအကြောင်းမလှလို့ မဟုတ်တာလုပ်စားနေရပေမဲ့ သိပ်တော်တာ ..။ မိဘတွေအပေါ်တင် မကဘူး။ အစ်မကြီး အမိရာဆိုသလို သူ့မောင်တွေ၊ ညီမတွေပေါ် လည်း သိပ်ကောင်းတာ။ သားလတ် ကျော်ဝင်းခိုင် ၁၀ တန်းအောင် တော့ ရဲထဲဝင်ပြီး ရဲသင်တန်းတက်နေတုန်းကလည်း သူပဲ ထောက်ပံ့ ထားတာ။ သင်တန်းတက်နေရင်း ဒုရဲအုပ်မြေဖို့ ဘွဲ့ရအောင် အဝေး သင် တက်ရဦးမယ်ဆိုတော့လည်း တစ်ချက် မညည်ညည် ..။ တက်ပါ တဲ့ ..။

အံ့မယ်လေး .. ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ..။ ကျွန်မ သမီးကြီးက သူတော်ကောင်းမကြီးပါတော် .. ကျေးဇူးရှင်မကြီးပါ။ သူရဲကောင်းမကြီးပါအေ ..။

အဲဒီလိုသာ အရပ်ထဲထွက်ပြီး ခုနစ်သံချီ ဟစ်ပစ်လိုက်ချင် တော့တာပဲ ..။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ၃ ရက်တစ်ခါ၊ ၄ ရက်တစ်ခါ သမီးကြီး ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း အသားဟင်းလေးတစ်မယ်တော့ ပါအောင် ချက် ကျွေးတယ်။ ကိုယ်မစားရတာ ဘာအရေးလဲ ..။ တစ်ခါသားမှာတော့ သမီးကြီးနဲ့အတူ အသက် ၃၅ နှစ်ကျော်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ အသက်ကသာ ၃၅ ကျော်တယ်။ ဝတ်စားစားထားပုံက ဒူးလောက်ရှိတဲ့ စကတ်တိုကို လက်ပြတ်ကြိုးတစ်လုံး၊ စွပ်ကျယ်လိုလို ဘာလိုလို အသားပျော့အင်္ကျီနဲ့ တွဲဝတ်ထားသေးတာ။ မျက်လုံးက ပြူး နှုတ်ခမ်းက ထူ၊ နဖူးက မောက်၊ နှာယောင်က ကောက်တောက် တောက်နဲ့ ရုပ်ကိုက တစ်စက်မှ ကျက်သရေ မရှိဘူး။ ခေါင်းက ဆံပင် ဆိုတာကလည်း အဟုတ်ဆံပင်ပဲ .. ဝါကျင်ကျင်နဲ့။ အဲဒီဆံပင် အရောင်နဲ့ သူ့အသားအရေ ပနံမစားလိုက်ပုံများ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းသဲ ပြာကော့နေတာပဲ ..။

နာမည်က ငယ်ငယ်တဲ့ ..။ သမီးကြီးကတော့ သူ့ကို ထောင် လေး .. မငယ်လေးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားကကို မချဘူး။ ကျွန်မဟာတော့ ဒင်း ဘာလဲဆိုတာ ခိုဝှံမိပါရဲ့။ ကောင်မရဲ့ပုံကိုက ဒင်းရုပ်ရည်နဲ့ ဒင်းအရုပ် အကိုင် လိုက်လည်း လိုက်ပါတယ်လေ။ ညဆိုလည်း ညဆိုလည်း အထိ မအိပ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ထွက်ထိုင်ပြီး တဟီးဟီး ထားတာနဲ့ ..။

လာလိုက်တဲ့မှန်းတွေဆိုတာလည်း သန်းခေါင်သန်းလွဲတောင် မရှောင်၊
တတိတိနဲ့ ..။ ပြောလိုက်မှဖြင့် ယောက်ျားတွေနဲ့ချည်းပဲ ..။

“ဟယ်လို .. အင်းပါ ကိုကြီးကလည်း ငယ် ပြန်လာမှာ
ပေါ့ ..။ ဟွန်း .. သိပါတယ်နော် .. ကိုကြီးမယားကြီးမရှိလို့
ငယ်ကို တနေတာမဟုတ်လား ..။ ..။ ဟား .. ဟား ..
ဟား အလကား နောက်တာပါ .. ကိုကြီး ငယ်ကို ဘယ်
လောက် စွဲတယ်ဆိုတာ ငယ် သိတာပေါ့”

“ဟယ်လို .. ငယ်ငယ်ပါရှင် ..။ ဟား .. ဟား .. ဟား
ရှင်ကလည်း သိပ်အကောင်းမကြိုက်တတ်ဘူးနော် ..
စကိုင်လိုက်မှဖြင့် နုပေဆိုတဲ့ အသီးကိုမှ စားချင်တယ်
ဟုတ်လား .. ဟင်းဟင်းဟင်း”

ဘာတဲ့ .. ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။ အပျိုတစ်ယောက်ကို
ပါကင်ဖောက်ရင် တစ်သိန်းခွဲရမယ်ဆိုလို့ကတော့ သူကပဲ ရှာပေးဦး
မတဲ့လေ ..။ ရုပ်ကိုက ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်တဲ့ရှင်မျိုးနဲ့ ..။
ကျွန်မလေ အဲဒီကောင်မကို ဆံပင်ဆောင်ဆွဲပြီး ပါးကိုချည်း ပိတ်ရိုက်
ပစ်လိုက်ချင်တယ် .. အဟုတ်ပြောတာ။

ကြည့်စမ်း .. ကျွန်မစိတ်တွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်
ကြမ်းတမ်းပြီး ရိုက်ချင်၊ နက်ချင် လက်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေရတာလဲ
မသိဘူး။

ဟင်း .. တကယ်တော့ ကျွန်မရင်ထဲက အမှန်းစိတ်က
ပြည့်တန်ဆာဆိုတဲ့ အလုပ်ကြီးကို စက်ဆုပ်နေတာ။ အဲဒီအလုပ်နဲ့
ပိုက်ဆံရှာနေတဲ့ သမီးကြီးအတွက် ယူကြီးမရဖြစ်နေတာ ..။ အဲဒီက

ရလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ပိုန်းပြီးစားနေမိတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မှန်းတီး
နေတာ ..။

ကျွန်မ တကယ်တမ်း ပါးတွေနားတွေ ရိုက်ပစ်ချင်တာက
အသုံးမကျတဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုပါ ..။ အဲဒီစိတ်အပုပ်အဆွေးနာ
ကြီးက သူများကို တရားခံရှာရင်း ငယ်ငယ်အပေါ် ဒေါသတွေ ပုံကျ
သွားတာပဲ ..။

အင်း .. ငယ်ငယ်ကိုလည်း ကြာတောင့်ကြာရှည် စိတ်ဆိုး
မနေအားတော့ဘူး။ နောက်တော့ ဒင်းက ကျွန်မအတွက် ကျေးဇူးရှင်
မကြီးလိုတောင် ဖြစ်လာသေးပါသကော ..။

သမီးကြီး သန္တာခိုင် ပြည့်တန်ဆာမူနဲ့ ပထမတစ်ခါ ထောင်ကျ
တုန်းကပေါ့ ..။ ပထမဆုံးဆိုတော့ ထောင်တွေ၊ ကတ်တွေအကြောင်း
လည်း နားမလည်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်လို သွားတွေ့ရမှန်းလည်းမသိ၊
သက်သာရာ သက်သာကြောင်းလိုက်ဖို့ကျတော့လည်း ပိုက်ဆံဘယ်
လောက်ကုန်မယ်မှန်းမသိနဲ့ .. အဲဒါတွေအားလုံးကို တစ်ထိုင်တည်း
ထောင့်စေ့အောင် ငယ်ငယ်ကပဲ ဦးဆောင်လုပ်ပေးသွားတာ ..။

“အန်တီ .. သန္တာအတွက် ဘာမှမပူနဲ့သိလား ..။ ငယ်
အားလုံးစီစဉ်ပေးထားတယ်။ လိုင်းကြေးကိစ္စလည်း မှင်ပြီး
ပြီ။ အထဲက လက်ကောက်တွေ၊ ဝါဒါတွေနဲ့လည်း ညှိထား
ပြီးပြီ သိလား။ အန်တီ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်မှာ ပြန်
ပါတော့ ..”

“အေးပါ ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်။ ညည်းလုပ်ထောင်ကျတာတွေ
တွေအတွက် ကျေးဇူးများတင်ပါရဲ့အေး။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး

တစ်သက်လုံး မှတ်ထားပါမယ်။ ကဲ .. သွားပြီနော်”

အဓိက ပိုက်ဆံရှာပေးနေတဲ့သမီးကြီး အိမ်မှာမရှိတော့ အငယ် မလေး ကေသီခိုင်ကို ကျောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆီးထုပ် ထုပ်တဲ့အိမ်မှာ အလုပ်သွင်းပေးလိုက်တယ်။ ကလေးဆိုတော့ ကလေးဆဲပဲ ရတာပေါ့လေ ..။ သူ့အတွက် ကျောင်းစရိတ်မကျန်တော့တာနဲ့ပဲ တော်တော်ဟုတ်နေပြီ။ သားလတ် ကျော်ဝင်းဆိုကတော့ ကျိုင်းတုံ ဘက်မှာ တာဝန်ကျနေတယ်။ သူ့လစာနဲ့သူ လောက်ငှအောင် သုံးနေ ရတာဆိုတော့ အိမ်ကိုလည်း မထောက်ပေးနိုင်ဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆိုပြီး လှမ်းမှာလို့တောင် အရပ် ထဲက ဒေါ်သိန်းမြဆီကပဲ အတိုးနဲ့ ရှိခိုးပြီးတင်ချေးငှားပြီး ထည့်ပေး လိုက်ရတယ်။ သူကတော့ သူ့အစ်မကြီးသန္တာခိုင်က ပေးတယ်လို့ပဲ ထင်နေမှာ ..။ အငယ်လေး ဖေယျာခိုင်ကိုတော့ ကျောင်းစအပ်ရမယ့် အရွယ်ရောက်ပေမဲ့ မအပ်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်မ ဈေးထဲမှာ တောက်တို မယ်ရသွားလုပ်တဲ့အခါ အဖေလူမမာကြီး နားနေဖို့ အိမ်စောင့်ထားခဲ့ ရတာ ..။

အဲဒီလိုနဲ့ ၅ နှစ်၊ ၆ နှစ်သာ ကြာသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ဘဝ ကတော့ ဝဲမိတဲ့ ဗေဒါတွေလို တစ်နေရာတည်းမှာပဲ သံသရာလည်နေ တော့တယ်။ အကြီးမကြီးက ထောင်ထဲ ဝင်လိုက်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေက အကြွေးယူစားလိုက်ရ၊ ထောင်က ပြန်ထွက်လာရင် အလုပ်လေး လုပ်လိုက်၊ ဝိုးထားတဲ့ကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်လိုက်နဲ့ ..။ ကျွန်မတို့ဟာ လူ အဖြစ်နဲ့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရနေတာလားလို့တောင် တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိတယ် ..။

သမီးကြီးကတော့ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးဘူးလို့များ စိတ်တင်း ထားသလား မသိဘူး။

နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ထောင်မကျခင်တုန်းက တော်တော် လေး မမာဖြစ်နေတာ .. ပြီးတော့ အလုပ်တောင် ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်မ ချိပ်မိတာပေါ့။

သမီးကြီးပုံစံက အရင်လောက် အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ။ လူက ပိန်ချိုးနေတာပဲ ..။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ...

“သမီးရယ် .. မသွားပါတော့နဲ့လား .. အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်လည်း လုပ်စားမနေပါတော့နဲ့။ ငါ့သမီး ပင်ပန်းလှပြီ။ အမေတို့ ငတ်ရင်လည်း ငတ်ပါစေတော့”

ကျွန်မက အတန်တန် တားနေတဲ့ကြားက သမီးကြီးက ..

“အမေရယ် .. လူက ဆန်ခါဖြစ်နေမှတော့ အပေါက် တစ်ပေါက်တိုးလာလို့လည်း ဘာမှ ပိုမထူးပါဘူး။”

အဲဒီလိုပြောပြီး ညဘက်သမီးကြီး အိမ်ကထွက်သွားလိုက်တာ အိမ်ကို ပြန်ရောက်မလာတော့ပါဘူး။ စီမံချက်နဲ့ တိုးတယ်ဆိုလား .. အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။

ကျွန်မဖြင့် အဲဒီသတင်းကြားရလို့လည်း ငိုလား ပြူးလား လုပ်မနေအားတော့ပါဘူး။ လမ်းဘေးပိစီအိုဖုန်းကနေ ငယ်ငယ်ဆီပဲ လှမ်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့တယ်။

(၆)

အံ့မယ်လေး... ဘုရားရေ... အကုသိုလ်က အခုမှ လည်မျို
ကို တည့်တည့်တက်နင်းတော့တာပဲ...။ ခါတိုင်း ဒုက္ခရောက်တယ်
ဆိုတာက မစားရ ဗိုက်မှောက်နေရုံပေါ့။ အခုဟာက ခွေးလေခွေးလွင့်
လို လမ်းဘေးနေ လမ်းဘေးစားရမယ့်ကိန်းပါလား...။

အခု ကျွန်မတို့ ငှားနေရတဲ့အိမ်လေးကို ပိုင်ရှင်က ရောင်းပစ်
တော့မလို့တဲ့...။ ကျွန်မလေ ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်ပါသေးတယ်။

“အစ်မရယ်... လခတိုး ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မအကြွေး
ခံပြီး မရရအောင် ရှာပေးပါမယ်။ ကျွန်မမှာက လူမမာဒုက္ခိတ
ကြီးက တစ်ဖက်ဆိုတော့ ကသီလို့ပါအစ်မရယ်...”

“မရဘူး မခင်ဌေးရေ...။ ငါတို့က ဝယ်မယ့်သူနဲ့ ဈေး

စကားတောင် ပြောပြီးနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း
ညည်းတို့ကို တစ်လကြိုပြီး ပြောတာ။ ဒီတစ်လအတွင်း
နောက်ထပ် အိမ်ရအောင် ရှာပေါ့အေ”

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကောက်သင်းကောက်သကို နေ့စဉ်ခါး
ထီးမပါ ဘာမပါနဲ့ အရပ်လည်ပြီး အိမ်ရှာရတာပေါ့။ တချို့ ငှားမယ့်
အိမ်တွေတော့ တွေ့ပါရဲ့...။ ဈေးလည်း သက်သာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့
သူတို့က ကျွန်မတို့မိသားစုကို မသန့်လို့ မငှားဘူးတဲ့...။ ဒါ ဘာကို
ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ပါးစပ်ကသာ မသန့်လို့ဆိုတဲ့ အသုံး
အနှုန်း သုံးလိုက်ပေမဲ့ သူတို့မျက်လုံးတွေကတော့ ‘နင်တို့လို ဖာသည်
လုပ်စားနေတဲ့သူတွေကို မငှားဘူးဟဲ့’ လို့ ပြောနေတာပါပဲ...။

ကမ်းနားဘက်က ရပ်ကွက်မှာတော့ တူတူတန်တန် ထင်ကာ
သွပ်မိုးအိမ်လေးတစ်လုံးတော့ တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စပေါ်က သုံးသိန်း
အိမ်လခက နှစ်သောင်းခွဲလို့ ပြောနေတယ်။ အခု ကျွန်မနေတဲ့အိမ်
ပေါ်က ဆင်းရဲင်တောင် ကြားထဲမှာ အိမ်လခမပေးနိုင်လို့ စပေါ်ထဲက
ဖြတ်ယူထားလိုက်ဦးမှာဆိုတော့ ငါးသောင်းလောက်ပဲ ပြန်ရတော့
မှာ...။ ကဲ... အဲဒီသုံးသိန်းဆိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘယ်ကနေ သွားမှာ
ရမလဲ...။

ကျွန်မလည်း ချီတုံချီတုံဖြစ်နေလိုက်တာ တဖြည်းဖြည်း
အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရဖို့ ၁၀ ရက်လောက်ပဲ လိုတော့တဲ့အချိန်ကို
ရောက်လာတယ်။ တဲစုတ်နဲ့ပဲ နေရ နေရဆိုပြီး ဒီကြားထဲမှာ ခြား
ရှာသေးတယ်။ တစ်လုံးမှ မတွေ့တဲ့အပြင် စောစောတ ဖြည့်လဲအဲ
အိမ်ရှင်ကတောင်...

“ဟဲ့ .. မိဌေး နှင် ငှားမှာလား၊ မငှားဘူးလား။ နောက် တစ်ယောက်ကတောင် လာမေးနေပြီ။ နှင်တို့မယူရင် ငါ တခြားလူ အငှားတင်လိုက်တော့မယ်”

ကျွန်မ ရင်ပူရပြီ။ အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ လူမမာဒုက္ခိတကြီး ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မဘယ်မှာ သွားနေမှာလဲ ..။ အမျိုးအရွေးတွေတော့ ရှိပါရဲ့ ..။ သူတို့မမျှာလည်း ရွှေလုံးနှင့် ကျားကိုးစီးဆိုတာမျိုး ကျနေတာပဲ။ ပိုက်ဆံရှာတဲ့သူက တစ်ယောက်တည်း၊ ထိုင်စားတဲ့ သူတွေက တပြုံကြီးဆိုတော့ ကိုယ်တွေကို ခေါ်တင်ထားဖို့ ဘယ်အဆင် ပြေပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သမီးကြီးကိစ္စက ရှိသေးတယ်။ စိတ်ညစ်လွန်း လို့ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်က ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့အထိ တောင် စဉ်းစားလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသေသွားရင်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သူတွေက ဒီထက်မက ဒုက္ခရောက်ကြမှာစိုးလို့ ကိုယ် လွတ်မရုန်းချင်တော့ပါဘူးလေ ..။

အဲဒီလို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ခြေတွဲလောင်းချ ထိုင်နေတုန်း ငယ်ငယ်ရောက်လာတယ်။ သန္တာခိုင်အတွက် ထောင်ဝင် စာသွားတွေရင် ယူသွားဖို့ဆိုပြီး ငါးပိကြော်တွေ၊ မုန့်ဘူးတွေ လာပေး တာပါ။ ငယ်ငယ်ကိုမြင်တော့ .. ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်တုန်းက သူ ဖုန်းပြောနေတုန်း ကြားဖူးတာလေးတစ်ခုကို ပြန်သတိရသွားတယ်။ ဒါနဲ့ .. တိုးတိုးကပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“ညည်းတို့ အလုပ်က ဟိုဒင်းကို အရင်ဆုံးစဖြစ်ရင် တစ်သိန်းခွဲ ပေးတယ်ဆို .. တကယ်လားအေ ..”

ပြောမိပြီးပြီးချင်း ရှက်လွန်းလို့ ကျွန်မမျက်နှာကို ရေခွေး ပူထဲ နှစ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။ ငယ်ငယ်ကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရှိုးနေလို့လား မသိဘူး .. ဘာမှ မထူးခြားတဲ့ လေသံနဲ့။

“ခု ပေါက်ဈေးဆို ပြောတတ်ဆိုတတ်ရင် သုံးသိန်းလောက် တော့ ရတာပေါ့။ အရွယ်နဲ့လည်း ဆိုင်သေးတယ်။ ဘာလဲ အန်တီမှာ အဆက်ရှိလို့လား .. ဘယ်သူလေးလဲဟင်”

ငယ်ငယ်က အဲဒီလိုမေးရင်း ကျွန်မမျက်လုံးတွေထဲကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောနေတယ်ဆိုတာ သိသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်မက သမီးငယ်ကေသီခိုင်ကို လက်ဆွဲပြီး ရပ်ကွက်အစွန်က ချောင်ကျတဲ့ ဆေးခန်းလေးဆီ လာခဲ့တယ်။ မတော်တဆ အမှာပြုရင်း ဗိုက်ကြီးသွားရင် တစ်ခက်က နှစ်ခက်ဖြစ်ပြီးမှာလေ။ တားဆေးလေးတော့ ထိုးထားမှပေါ့။ ဒါကလည်း ငယ်ငယ်က သင်ဉာဏ်ပေးလိုက်တာလေ။

ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ ရှေ့မှာ လူနာကြည့်လက်စ ရှိနေတာနဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက် စောင့်ရသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ရောက်ပြီးမှ နောက်ထပ်လူနာ နှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ရောက်လာကြသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ကို သိလို့လား မသိဘူး။ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေအားပါဘူး။ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းတော့ နေသားကျသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မတို့အလှည့်ရောက်လို့ ကာထားတဲ့ လိုက်ကာစနောက် ဝင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာဝန်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ..

“ဆရာ .. ကျွန်မ သမီးကို ၃ လခံဆေး ထိုးချင်လို့ပါ ဆရာ”

လို့ပြောပြီး ကျွန်မက သိမ်ငယ်စိတ်ကို ဖုံးဖို့ တမင်ပဲ မျက်နှာကို မော့ချထားလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ .. ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေရင် ဆရာဝန်က ဘာလားညာလားစစ်မေးပြီး မထိုးပေးရင် ဒုက္ခလေ။ ဒါတောင် ဆရာဝန်က ကျွန်မတို့ကို တစ်ချက် မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သေးတာ။ သူက ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ..

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ သမီး”

လို့ ကျွန်မသမီးကို ကြည့်ပြီး မေးတယ်။ သမီးက လေသံ ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ..

“ကေသီခိုင်ပါ ဆရာ”

“အသက်ကရော”

ကျွန်မ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ သမီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မသမီးအသက် ၁၅ နှစ်ကို ဆရာဝန်က မေးရင် လိမ်ပြီး ဖြေဖို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်လာခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ စကားသံက တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာဘူး။ အရမ်းအားယူပြီးမှ ..

“အသက် ၂၀ ပါ ဆရာ”

လို့ ကျွန်မက ဇွတ်မှိတ်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါတောင် အသံက
ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွားသေးတယ်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မ အပြောကို မယုံကြည်တဲ့မျက်လုံးနဲ့
အကဲခတ်ပြီး ..

“သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းကရော မပါဘူးလားကွယ့်”

ဒါ အကဲခတ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ပထမတစ်ခွန်းနဲ့တစ်ခွန်း လိမ်ပြီး
လို့ လျှာချောသွားသလားတော့ မသိဘူး။ ပလီစီချောက်ချက် စကား
တွေက ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲကနေ အလိုက်သင့် လျှော့ခနဲ ထွက်လာတယ်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ သမီးက ဒီလကုန်ရင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ
ပို့လို့ပါ။ အဲဒါ အိမ်ထောင်ကျကျချင်း ကလေးရသွားရင်
ကသိကုန်ကြမှာစိုးလို့ ကြိုလုပ်ထားတာပါ ဆရာ”

တော်သေးတယ်။ ဆရာဝန်က ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ
လျှော့လျှော့ရှူရှူဆေးထိုးပေးလိုက်လို့။

ဆေးထိုးခံနေတဲ့ သမီးငယ်လေးကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေမိ
တယ်။ စိတ်ထဲမှာ နှမြောသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ .. အေးလေ .. သူ့အစ်မ
တစ်ယောက်လုံး ဖာဖြစ်နေမှတော့ ဒီသမီးငယ်လေးလည်း ရှေ့လျှောက်
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လင်ကောင်းသားကောင်း ရတော့မှာလဲ။

ကံဆိုးလိုက်ပုံများ .. အဆိုးတွေချည်းပဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်ဖို့
အချိန်ကိုက်ထားသလား ထင်ရတယ်။ ဆေးခန်းက ထွက်တော့ ဒေါ်
သိန်းမြနဲ့ တည့်တည့်တိုးပါလေရော။

ကျွန်မက စိတ်ကိုတင်းလို့ ပြောင်ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်၊
ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့ပြီး ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။

တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. ဒီဆေးခန်းကို နောက် ဘယ်တော့မှ
မလာတော့ဘူး။ အတင်းပြောချင်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ရတာက
တစ်မျိုး။ ဆရာဝန်လုပ်တဲ့သူကလည်း ဟိုဟာမေး ဒီဟာမေးနဲ့ တကယ်ဆို
သူ့အလုပ် ဘာရှိသလဲ .. ဆေးထိုးပေးပါဆို ထိုးပေးလိုက်ရောပေါ့။

ဟင်း .. သိတယ် .. သိတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ
ကို ကြည့်ရုံနဲ့ မသင်္ကာဖြစ်နေမှန်း အသိသာကြီးပဲ။ တားဆေးထိုးရတဲ့
တကယ့်အကြောင်းရင်းကို သိသွားလို့ကတော့ အဲဒီဆရာဝန် ကျွန်မကို
ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာ သိတယ်။

သိတယ် .. ရှင်တို့ ပြောချင်နေတာတွေကို သိတယ်။

ကျွန်မတို့ ပြည့်တန်ဆာလုပ်စားတာကို ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ၊ အလုပ်ကို တူတူတန်တန်မလုပ်ချင်ဘဲ ဖျာပေါ် လှဲပြီး အချောင်ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ ဟာမတွေလို့ ထင်တယ်ပေါ့လေ။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က ဘဝကို အောင်မြင်အောင် မကြိုးစားချင်ဘဲ ရေစုန်မျောလိုက်ချင်တဲ့ လမ်းဘေး က အောက်တန်းစားအပေအတေတွေ၊ သမီး ပြည့်တန်ဆာဖြစ်တာကို မဆုံးမဘဲ အားပေးအားမြှောက်လုပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်သာသာ မိန်းမလို့ ကျွန်မကို ထင်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မက ဘဝအခက်အခဲကို အရှုံးမပေးတတ်အောင် စိတ် ဓာတ်ကောင်းတွေ သားသမီးတွေကို သင်ပေးရမယ့်အစား လွယ်လွယ် ပိုက်ဆံရတဲ့ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ထဲ ဆွဲနှစ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲချင်တာ ပေါ့ ဟုတ်လား ...။

ကောင်းပါတယ် .. စကားလုံးတွေကလည်း လှပါတယ်။ ရှင် တို့ပဲ ဖြူစင်မှုတွေ ယူကြပါ။ အောင်မြင်မှုတွေ ယူကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ သိထားရမှာက ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းရတဲ့ အခွင့်အရေး မဟုတ်ဘူး။ ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးပလာနဲ့ ကျွန်မတို့လို လူမျိုးတွေအဖို့ ဘာတွေကို ရည်မှန်းပြီး ကြိုးစားရမှာလဲ။

ကျွန်မတို့မှာ ကြိုးစားနိုင်လောက်တဲ့အရည်အချင်း ဘာတစ်ခု ရှိလဲ။ ကျွန်မတို့ ပညာမတတ်ဘူး။ ရုပ်ရည်မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဘာအထောက်အပံ့တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အခု ဆင်းရဲနေပေမဲ့ နောက်တော့ ပြေလည်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ အားကိုးအားထားပြု မျှော်လင့်စရာ ဘာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ကူကယ်ရာမဲ့ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကားဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ကြိုးစားရမယ်တို့၊ အောင်မြင်ရမယ်တို့၊ ရည်မှန်းချက်ထား ရမယ်တို့၊ ဘဝကို ရုန်းကန်ရမယ်တို့ဆိုတဲ့စကားတွေက ကျွန်မတို့ ဘဝနဲ့ အဝေးကြီးပဲ။ ကျွန်မတို့လို အဆင့်အတန်းနဲ့ အဲ့ဒီစကားလုံး တွေက ဘာမှ မဆိုင်လို့ တစ်ခါမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့တာ။

ရုန်းကန်တယ်ဆိုတာ အင်အားရှိမှ ရုန်းကန်လို့ရတာ၊ ဟောဒီ မှာ ကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မမှာ ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းအပြင် ဘာအင်အားမျှား ရှိတော့လို့လဲ။ နဂိုကတည်းကလည်း ဘာမှ ဂျီမနေ နဲ့ဘူးလေ။

အဲဒါကိုတောင်မှ ရှင်တို့က မမြင်ဘဲ ကျွန်မကို မိခင်ပစ္စည်းစက် တစ်စက်မှ မရှိဘူးလို့ စကားလုံးကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေနဲ့ စွပ်စွဲဆဲလို့ လား။ သမီး xxx ခံလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း

မြန်မာ့ရက်ရည် ဝတ်စားမျိုးဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေ ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကျွေးဖို့ဆိုတဲ့ အာသိသတစ်ခုတည်း ကလွဲလို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။

ကျွန်မသမီးကို ဝက်ပေါ်သလို သတ်ပစ်လိုက်ကြမှာဆိုရင် တော့ ဘယ်လောက်ရရ ကျွန်မ ဘယ်ရောင်းစားပါ့မလဲ။ ကျွန်မမှာ အများဆုံးမျှော်လင့်နိုင်တာ မသေရုံထမင်းစားပြီး အသက်ရှင်နေဖို့ လေး တစ်ချက်တည်းကို ရည်စူးပြီး နေနေရတာ။ ဂုဏ်တို့၊ သိက္ခာ တို့၊ လူရာသွင်းတာတို့ ဆိုတာတွေဟာ အသက်ရှင်နေခွင့်နဲ့ စာ လိုက်ရင် ကျွန်မတို့အတွက် သေးသေးလေးဖြစ်သွားပြီ။

ရတယ် .. လူရာမသွင်းလည်း ရတယ်။ ကျွန်မတို့တွေက တစ်နေ့တစ်နေ့ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားဖို့လောက်ပဲ အာရုံစိုက်နေတဲ့ သက်ရှိကောင်တွေပဲ။

(၇)

ကျွန်မက သမီးငယ်ကေသီခိုင်ကို လက်ဆွဲပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ တင်ပလွင်ခွေချိတ်ပြီး ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ငယ်ငယ်ကို တွေ့ရတယ်။ ငယ်ငယ်က ကျွန်မကိုမြင်တော့ ကျွန်မနောက်က ရှိရှိ လေး ပါလာတဲ့ သမီးငယ်ကို ကျော်ပြီး လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတယ်။

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲနဲ့ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။ ပြောစရာလည်း လိုမှ မလိုတော့ဘဲလေ။ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာ စကားမှ မရှိတော့ဘဲ ခပ်ကြာကြာလေး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ပြီး တော့မှ ငယ်ငယ်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံနဲ့အတူ သူ့စလင်းဘတ် အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ခလုတ်တွေ ပေါ် လက်တင်ထားရင်းနဲ့ 'ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်' လို့ အဓိပ္ပာယ် ပါတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ငယ်ငယ်က ကျွန်မကို ကြည့်တယ်။ ကျွန်မ ခေါင်ညှိတ်လိုက်မိတာလား .. ဖက်ကွဲကွဲ သွားတာလား ဝေဝေဝါးဝါးပဲ။

ထက်မြတ်နိုင်ရင်

အဲဒီမှာ ငယ်ငယ်က ..

“ဟယ်လို .. ငယ်ငယ်ပါ .. ပစ္စည်းကတော့ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေပြီ .. အင်း ဟုတ်တယ် .. ပစ္စည်းကို ဘယ်ကို လာဖို့ရ
မလဲ”

ဪ .. ပစ္စည်းဆိုတာ ငါ့သမီးကို ပြောနေတာကိုး .. ငါ့
သမီးက လူမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ .. ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီပေါ့။
အင်း .. ငါ့ရော ဘာထူးလို့လဲ။
ရင်နာရလွန်းတော့လည်း မငိုဖြစ်ဘဲ ရယ်သံတွေပဲ ထွက်လာ
တယ်။

ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း .. ငါ့ကို လူရာမသွင်းချင်လည်း
နေကြတော့ .. ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ‘လူ’မှ မဟုတ်ဘဲ။ ‘တိရစ္ဆာန်’
တစ်ကောင်ပဲကို။

ငါဟာ ... ကိုယ့်သားသမီးကိုကိုယ် ပြန်ကိုက်သတ်စားတဲ့
ကြောင်စုန်း တစ်ကောင်ပေါ့။

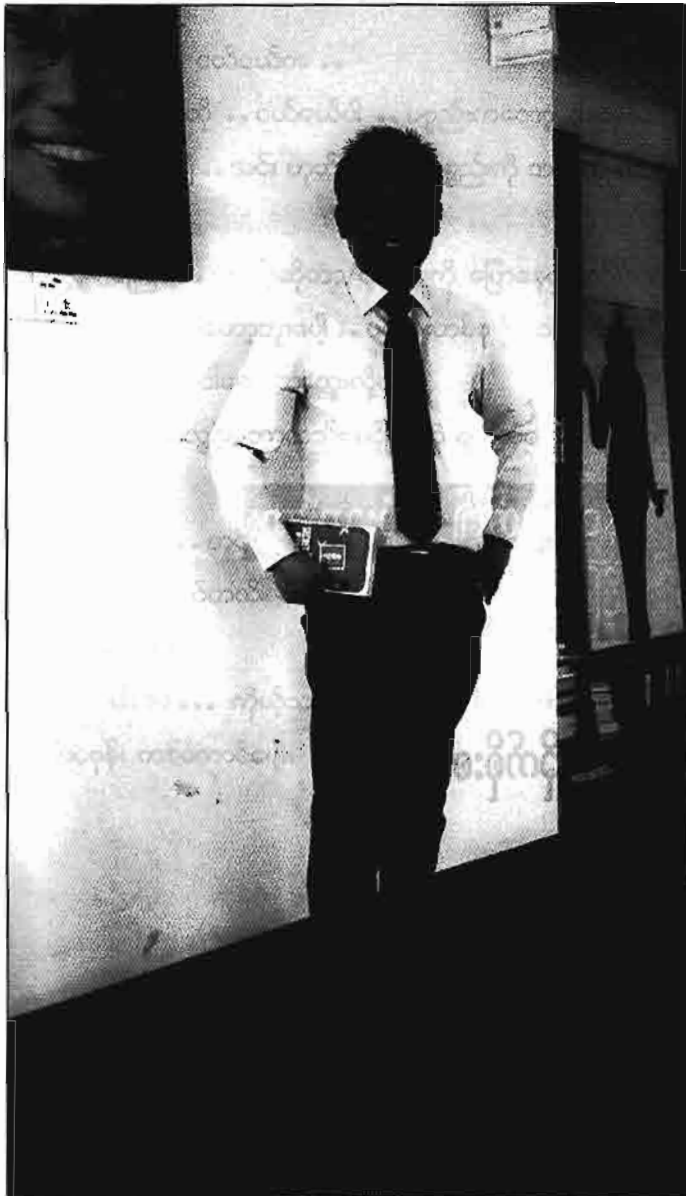
ထက်မြတ်နိုင်ရင်

မတ်လ၊ ၂၀၁၅

ဖန်တီးသူတို့၏ နှလုံးသားအား
ဖွင့်ကြည့်ခြင်း

ဆရာ မင်းခိုက်စိုးစန် နှင့် ...

ဆရာ မင်းခွက်စိုးစန် နှင့် အင်တာဗျူး

◆ "ခွေးသားဟင်း" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်ကို မျှဝေချင်တာလေးရှိရင် ပြောပြပါဦး။ ဒါဟာ နိုင်ငံရေးအကြောင်းလား။

ခင်ဗျား ဘတ်စ်ကားနဲ့ ခရီးသွားနေတုန်း စည်းကမ်းမရှိတဲ့ တခြားကားတစ်စီးစီးက အချက်မပြ ဘာမပြနဲ့ ဆတ်ခနဲ ကျွတ်ထင်လိုက်လို့ ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်ရတာကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့ခရီးသည်တွေ အလဲလဲ အပြုပြုဖြစ်ရတာကို ကြုံဖူးလား။

ဒါမှမဟုတ် တိုက်ခန်းအထပ်မြင့်အလွှာမှာနေပြီး ဆောက်တိုကွမ်းတံတွေး ထွေးချတတ်လောက်အောင် အကျင့်ယုတ်သွင်းတဲ့သူတွေနဲ့ တစ်တိုက်တည်း အတူနေဖူးလား။

သော် .. ဒါမှမဟုတ်သေးရင်လည်း လူတွေ၊ ကားတွေ အားလုံး၊ မီးဖိုချိန်မှာ၊ လမ်းဆုံမှာ စည်းကမ်းတကျ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြပါလျက်နဲ့ မစောင့်နိုင်၊ မအောင့်နိုင်လောက်အောင် E.O နိမ့်ကျတဲ့ကားရိုင်ဘာတစ်ယောက်ယောက်က လမ်းပြောင်းပြန်မောင်းပြီး ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားတာကြောင့် အားလုံးပိတ်ဆို့ကျပ်ညပ်ကုန်တာမျိုး တွေ့ဖူးလား။

အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ‘ခွေးသားဟင်း’ ပဲ။

လူယဉ်ကျေးမှု၊ လူ့ကျင့်ဝတ်၊ လူ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာတဲ့ သူတွေ .. တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူတွေ .. အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ တစ်နိုင်ငံတည်း အတူနေနေရတာဟာ ‘ခွေးသားဟင်း’ ပဲ။

အဲဒီလို လူပေါ့သွမ်း၊ လူယုတ်မာ၊ လူရမ်းကားတွေကြောင့် တခြားသူတွေမယျာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ မဆီမဆိုင် ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ကြုံနေရတာဟာ ‘ခွေးသားဟင်း’ ပါပဲ။

ဒါကို ‘နိုင်ငံရေး’ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ‘လူမှုရေး’ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ‘ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်း’ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သူလိုသာ ခေါင်းစဉ်တပ်ပါတော့။

◆ “မိန်းမဝတ် အတွင်းခံ တောင်းတီတစ်ထည်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကဏ္ဍာ...၊ ပုန်းလွှဲနေတဲ့ စွဲလန်းမှုလိပ်စာကို ဖတ်ပြချင်တာလား။

အဲဒါထက် မကပါဘူး။ မျက်စိအောက်မှာတင် ပျောက်ကွယ်နေတဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေ .. ကိုယ်လိုသလို အဓိပ္ပာယ်ခွဲဖွင့်ထားတဲ့စကားလုံးတွေကို ဉာဏ်မျက်စိဆိုက်သွားတဲ့အခါ လင်းပွင့်သွားတာကို ပြောရင်တာ။ အဲ .. နည်းနည်းတော့ ခက်တယ်ဗျ။ အဲဒါက ရှင်းပြလို့တော့ မရဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ဒီထက်တော့၊ ပိုမပြောပြတတ်တော့ဘူး။ ဝတ္ထုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့။

“သမီးပြည့်တန်ဆာ” ဝတ္ထုရေးခြစ်ပုံလေးကို ပြောပါဦး။ ဒီတစ်ခါလည်း ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတည်းအောက်မှာ ရွှေထောင့်မတူတဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ခြစ် နေလို့လေ...။

အင်း .. သက်သက်ကြံဖန်ထွင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလို.. ပေါင်းတလည်မြို့နယ်၊ တဲကုန်းစာပေဟောပြောပွဲကိုသွားပြီး အပြန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ညီမလေးက ကားမောင်းတာပေါ့။

အဲဒီက စာပေရောင်းရင်းညီငယ် ‘ရဲစွမ်း’ က ကျွန်တော့် ညီမနဲ့ မွေးနေ့၊ မွေးရက် တစ်ထပ်တည်းသူငယ်ချင်းတွေဗျ။ သူက ပြန်ခါနီး ထမင်းကျွေးညှော်ပြတာကိုး။

အဲဒီမှာ ဘယ်ကဘယ်လို စကားစပ်မိတယ်တော့ မမှတ်မိ
ဘူး။ ကျွန်တော်က ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ဆရာဝန်လောကထဲက သမီးကို
ပြည့်စုံစာစာတတ်သွင်းတဲ့ အပေးရိုက်တာကို ကြုံရ တွေ့ရတဲ့အကြောင်း
ပြောပြမိတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကြားရတော့ ညီမလေးက ဒီဇာတ်လမ်း
ကို သူ့ရေးမယ်ဆိုပြီး ခွင့်တောင်းရော။ ရပါတယ် .. ရေးပေါ့။ ဒါနဲ့
.. ဘယ်လိုရှုထောင့်ကနေ ရေးမှာလဲလို့ မေးလိုက်တော့ ညီမလေးရေး
ချင်တဲ့ရှုထောင့်က ကျွန်တော်မြင်ထားတာနဲ့ မတူဘူးလျှ။

ကျွန်တော်က 'ဘဝကို အရှုံးပေးရကောင်းလား' ဆိုပြီး
မကြိုးစားဘဲ ရေစုန်ပျောနေတဲ့သူတွေကို ရိုက်ပုတ်နှိုးချင်တာ။

ဦးမလေးကကျတော့ 'ကြိုးစားခွင့်မရလို့ ငုတ်တုတ်အရှုံးခံ
နေရတဲ့' လူတွေရဲ့ဘဝကို စာနာစေချင်တာ။

ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ရှုထောင့်က ပိုမှန်သလဲလို့ အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့
'မောင်ရဲစွမ်း' ကို မေးကြည့်တော့ သူကလည်း ရယ်ရယ်မောမောနဲ့
ဘာပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူးလို့ ပြော့တာပဲ။

ကဲ ... ဒီလိုဆိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့
ဆိုပြီး ကိုယ့်ရှုထောင့်နဲ့ကိုယ် မတူညီတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စီ ရေးဖြစ်သွား
တာပါ။

◆ ဆရာရဲ့ “အသေထွက်” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုနဲ့ ဆင်တူတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဟိုးအရင်
ထုန်း၊ က ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အလွန်ကာလတွေမှာ ကျွန်တော်
ဆိုပြီးတော့ အနိုင်ခံရတဲ့ မိသားစုတွေကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။
သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သူတို့နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပြီး
ရင်ဆိုင်ခံစားဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူတို့တွေဟာ လမ်းကြို
လမ်းကြားနဲ့ အမှိုက်ပုံတွေထဲက ပလတ်စတစ်တွေကို ကောက်ပြီး ရောင်း
စားရင်း အသက်မွေးရတဲ့ မိသားစုတွေပေါ့။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့မြေမှာ နေမိ
တော့ အချိန်တန်လို့ နှင်ထုတ်ခံရတော့လည်း မိသားစုဘဝတွေ ပြိုပျက်
လွှင့်စင်သွားရတဲ့အကြောင်းလေး ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးတာပါ။

နှစ်တွေအများကြီးကြာလာပြီးတဲ့နောက် အခုခေတ်မှာလည်း ဒီလို ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမှန်တကယ် ရိုးရိုးသားသား မိသားစု ဘဝလေးတွေ ကြေမ့်လွင့်စင်သွားရတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်ပြီး မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့၊ သိခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ တော့ ပလတ်စတစ်ကောက်ရောင်းစားရတဲ့ လူတန်းစားအဖြစ်ကနေ ဖရေသန့်ဘူးနဲ့၊ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းခွံနဲ့ ဘီယာဘူးခွံကောက်ရောင်းတဲ့ လူတန်းစားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပေမဲ့ ကျူးကျော်ဆိုတော့ နှင်ထုတ်ခံ ရတာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။

ဒါကြောင့် အရင်က ရေးဖူးတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို အခုလက်ရှိ
လူနေမှုရှုပ်ထွေးမှု ကိုက်ညီအောင် ပြင်ဆင်ရေးဖို့လိုက်တာပါ။ အရင်က
ဆိုရင် ဆင်ဆာကြောင့် ဖော်ပြခွင့်မရခဲ့တဲ့ အရေးအသားတွေကိုပါ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းခွင့်ရတာကတော့ စာရေးသူ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ကျေနပ်စရာပါပဲ။

ဖန်တီးသူတို့၏ နှလုံးသားအား

ဖွင့်ကြည့်ခြင်း

ဆရာမထက်မြတ်နိုင်ရင် နင့်...

ဆရာမ ထက်မြတ်နိုင်ရင် နှင့် အင်တာဗျူး

BURMESE
CLASSIC

◆ ဆရာမက ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို စာနာတဲ့
စိတ်၊ ကာကွယ်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ “ကျွန်မ ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်ပါ
တယ်ရှင်”ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ရေးခဲ့တာလား။

မဟုတ်ပါဘူး။

“မိန်းမငယ်လေးတွေ ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး သူတို့တာဝန်
ရှင်သန်အောင် မွေးမြူနေတာ မှန်တယ်လို့ပြောချင်တာ မဟုတ်သလို
ပိုက်ဆံမရှိမှတော့ ကေတီဗီမှာလုပ်လည်း ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစား
တာမို့ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”လို့ ကျွန်မက သူတို့ဘက်ကနေ
ကာကွယ်ထောက်ခံပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စာနိတ္တကို ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ အဲဒီလူရဲ့ကိုယ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ တံဆိပ်တွေကို ကြည့်ပြီး အဆိုးအကောင်း ယဇ်ဖြတ် ဆုံးဖြတ်တတ်ကြတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ လူက သတ်သတ်၊ အဲဒီလူကို ကပ်ပေးထားတဲ့ တံဆိပ်တွေက သတ်သတ်ပါ။

ကျွန်မတို့က တံဆိပ်ကပ်ထားတဲ့ အချို့ရည်ဘူးမှ မဟုတ်တာ။ ဥပမာ ကိုကာကိုလာတံဆိပ် ကပ်ထားတဲ့ အချို့ရည်ဘူးထဲက အရည်အားလုံးရဲ့ အရသာကတော့ ဒီတစ်ခုတည်းပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ တစ်သမတ်တည်း အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ လူစိတ်မှာ ကောင်းတဲ့အပိုင်း ရှိသလို ဆိုးတဲ့အပိုင်းလည်း ရှိတယ်။

တိုက်ပေါ်က ကျိုကျိတက်ချင်းသာလို့ သူဌေးသမီးတံဆိပ်ကပ်ထားတဲ့ မိန်းမမှာ ကိုယ့်ကလေးကိုကိုယ် သွေးအေးအေးနဲ့ တစ်ခွံစိခွံ သတ်ရက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ထက်ဆိုးတဲ့ စိတ်ယုတ်ရှိနိုင်သလို ကေတီမိမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာလည်း လူသားဆန်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ ဖြူစင်တဲ့အချစ်တွေ ပေါက်ဖွားရှင်သန်နိုင်တာပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူအကောင်လိုက်ကြီးကို သိမ်းကျုံးပြီး တံဆိပ်ကပ်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ လူရဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုချင်းစီကိုသာ အကောင်းအဆိုး တန်ဖိုးဖြတ်စေချင်တာပါ။

◆ ဒါဆိုရင် ဆရာမ အမြင်အရ ချမ်းသာတဲ့သူတွေထက် ဆင်းရဲတဲ့သူတွေက ပိုစိတ်ထားကောင်းပြီး ဖြူစင်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား။

အဲဒီလို ယေဘုယျခြုံငုံပြီးပြောနေတာကိုက မှားနေတာပါ။ လူဆိုတာ အစိုင်အခဲကြီး မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကံလေးတွေကို တန်းစီထားတာ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ကလေးတွေကို ပုတီးစေ့လို စီတန်းပြီး သိထားတာပါ။ ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှာ ကောင်းတဲ့ ပုတီးစေ့လေးတွေပါသလို အရောင်မတောက်ယဘဲ ပဲ့ရွံ့နေတဲ့ ပုတီးစေ့လေးတွေလည်း ပါမှာပါပဲ။

ကျွန်မရဲ့ဇာတ်ကောင် ကေတီမိမှာအလုပ်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် သူ့အပိုပိုက်ဆံရဖို့ သူ့စာနိတ္တကို အပွန်းအပဲ့ခံပြီး ဖောက်သည်ဆီက ငွေချူသေးတာပဲ။ သူ့မှာလည်း မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်၊ ညစ်နွမ်းတဲ့ လုပ်ရပ်ရှိတာပဲလေ။

အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့က လူမှုဆက်ဆံရေးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရပ်တစ်ခုချင်းစီကိုသာ ဝေဖန်သုံးသပ်ရမှာပါ။

♦ “သမီးပြည့်တန်ဆာ”ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဆရာမက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက် နဲ့ ရေးတာလဲ။

ကျွန်မတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာရှိတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့လူတိုင်း ဟာ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငြိမ်း အသက်မွေးရမယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ် သလို ကြိုးစားခွင့်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ လူတန်းစားတိုင်း ရနိုင်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။ ဝတ္ထုထဲက ကျွန်မ ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးရဲ့ လုပ်ရပ်က မှန်သလား။ မှားသလားဆိုတာ ကျွန်မက အယူခံဝင်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ဘယ်သူ့အကြောင်း ကိုမှ သေသေချာချာသိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီလို မသိနိုင်ဘဲ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ်ဆွဲတဲ့ကောက်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဖက် သတ် စီရင်ချက်တွေ ချနေရင် တရားပါ့မလား။

ကျွန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဆင်းရဲ၊ ပညာမဲ့၊ အသိဉာဏ် နဲ့ဆွဲတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ‘ရှင်တို့ ဘဝအတွက် ကြိုးစားပါလား။ ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြိုးစားရင် တစ်နေ့ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မှာပေါ့’ လို့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားမျိုးတွေ သွားပြောလို့ ရပါ့မလား။ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးတယ်၊ ပညာ အထိုက်အလျောက် တတ် တယ်ဆိုရင်တော့ဖြင့် စားဝတ်နေရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ဒီနည်းလမ်း ကို ဘယ်အသုံးပြုပါ့မလဲ။

တကယ်တော့ ဆင်းရဲတယ်၊ ပညာမဲ့တယ်၊ အသိဉာဏ် နဲ့ဆွဲ တယ်ဆိုတာ အဲဒီမိန်းမတစ်ယောက်တည်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာပါ။ အဲဒီ ပြဿနာကို ကျွန်မတို့ရဲ့ တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေက အခြေရှာမပေးဘဲနဲ့ သူတို့ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်း လိုက်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကလူတွေကရော လက်ညှိုး ထိုးသင့်ရဲ့လား။ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချသင့်ပါရဲ့လား။ ‘ဟေ့ ... ငါတို့တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲ .. ဆင်းရဲ မစားရလို့ လျှာပေါ် မြက်ပေါက် သွားပါစေ .. ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်မစားဘူး’ လို့ ဘောလုံးတစ်ယောက် က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်တင်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားလူတစ်ယောက် ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် ပိုပြီး အပြစ်ကြီးသွားစေချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောကောင်း ပြောနိုင်လိမ့်မယ်။

ဒါကို ဟုတ်သလား .. မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာကို ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှ မှတ်ချက်မပေးလိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခံစားချက် ဆိုတာ အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ကိစ္စပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အခြား လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ခံစားပေးနိုင်မှာ မဟုတ် သလို ငါဘယ်လိုအခြေအနေကျရင် ငါတော့ ဘယ်လိုခံစားမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်လို့ရတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ပုံကြည် ထားလို့ပါပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာလို့ရတယ် ဆိုတာ ရောကြီးသာရဲ့ 'အသစ်ကလေး'ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲကလိုပဲ။ 'အသစ်ကလေး'ကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘုန်းကံမြင့်တဲ့ ယောက်ျားတွေကြောင့်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ယောက်ျားတွေက 'အသစ်ကလေး' မှလို့ မတောင့်တရင်တော့ နောက်ထပ်ပြည့်တန်ဆာဆိုတာ ထပ်ပေါ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ။

အခု ကျွန်မရေးတဲ့ 'သမီးပြည့်တန်ဆာ'ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလတ်ဟာ ပညာမဲ့ဆင်းရဲသားမိသားစုတစ်ခုရဲ့ သူတို့နေစဉ်ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ချပြရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ပြောင်းလဲ ပျိုးထောင်နိုင်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်။

◆ ဆရာမရဲ့ "သမီးပြည့်တန်ဆာ" ဝတ္ထုမှာ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ တချို့စကားလုံး အသုံးအနှုန်းတွေဟာ ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ထင်တယ်။ သိပ်စွေတဲ့ အရေးအသားနဲ့ အစားထိုးပြီးရေးရင်ရော အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ဒီဝတ္ထုဟာ စကားလုံးရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်မှ အန္တရာယ်များတဲ့ အရေးအသားဖြစ်တယ်။ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းရွေးရတဲ့နေရာမှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ချင့်ချိန်ပြီး တော့မှ စဉ်းစားရွေးချယ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့စကားလုံးတွေဟာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမြင်အရလည်း နှိုင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တချို့စကားလုံးတွေကို ပေထက်အကွရာတင်ပြီး ရေးရတာဟာ မိမိစိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မောင်းနှင်ပြီးမှ ရေးရဲတဲ့ သတ္တိတစ်စုံတစ်ရာကို ရလာတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနုပညာကမိုင်းနေတဲ့ စကားလုံးက တစ်မျိုး၊ တစ်ဖက်က ပညာတတ်ဆန်ဆန် နားခံသာဖွယ်စကားလုံး ဖြစ်အောင် ရေးမှ ယဉ်ကျေးရာရောက်မယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်အခံက တစ်မျိုး၊ အဲဒီကြားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဒွီဟဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီစကားလုံးကို ရေးဖို့ ကျွန်မက မိန်းမပျက်တို့ ကြေးစားတို့ စသဖြင့် နားခံသာဖွယ်ထင်တဲ့ စကားလုံးခပ်ပျော့ပျော့ ရေးဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဖာတ်ကောင်ပြောတဲ့လေနဲ့ မလိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ဖာတ်ကောင်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် သူ့စဉ်းကို ပေါ်လွင်စေမယ့်စကားလုံးကိုပဲ မျက်နှာပူနဲ့ ချရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

◆ “ကျွန်မနှင့် ချိန်၊ဆိုတာသော နံနက်ခင်း”ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပုံစံလေးက ဆန်းတယ်နော်၊ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပါဆို တခြားဝတ္ထုပုံစံတွေနဲ့ သီးခြားကွဲထွက်နေသလိုပဲ၊ အဲဒါကရော ဆရာမရဲ့ စိတ်ကူးသက်သက်လား။ ဒီဝတ္ထုကို မော်ဒန်ဝတ္ထုလို့ ပြောရင်ရလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုလေးဟာ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးသက်သက်ပါ။ ကျွန်မတွေ့ကြည့်မိတဲ့အကြောင်းအရာလေး တစ်ခုပေါ့။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တကယ့်ဘဝဖြစ်တည်မှုအစစ်ကို မေ့လျော့နေတတ်ကြတယ်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့ အထင်တွေနဲ့ပဲ နေထိုင်ကြတာများပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဖြစ်တည်မှုအစစ်ကို မေ့လျော့နေတဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးထားတာပါ။

အင်း... မော်ဒန်ဝတ္ထုလားဆိုတော့ မော်ဒန်ဆိုတဲ့စကားဟာ စာပေအမျိုးအစားထဲမှာ ရှင်းပြရတာ အရမ်းရှုပ်ထွေးတယ်။ ခွဲခြားပြဖို့လည်း ခက်ခဲပါတယ်။ အခုဝတ္ထုလေးကကျတော့ သူဟာ စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမေ့လျော့နေတဲ့ သူ့ရဲ့ Existence ဖြစ်တည်မှုအစစ်ကို ဘွားခနဲ ပြန်မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ဘဝတစ်ကွေ့မှာ သူဟာ စာရေးဆရာမဖြစ်ခဲ့ပြီးသားဆိုတာ အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြန်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုနကပြောသလို ငါဟာ စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်နေတာ မဖြစ်ရသေးပါလားလို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတာနဲ့ တကယ်တမ်း ကျတော့ ငါဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသားဆိုတာနဲ့ ဘာမှမထူးသလို သူခံစားရတယ်။ အဲဒါကို ပြောချင်တာ။ လူဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရသေးပါလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ နေထိုင်နေကြတယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ပြီးသွားရင်ရော ဘာများထူးသလဲဆိုတော့ ဘာမှမထူးပါဘူး။

Nothingness ကို ပြောချင်တာ ...။

BURMESE
CLASSIC